MARIO MAZZANTI

roman

ON

İÇİMDEKİ KATİL

Çeviri: Gülİz Akyüz Yıldırım

sonsuz

Mario Mazzanti'nin en çok satan romanı Şah Mat'ta tüm sır perdelerini ortadan kaldıran araştırmacı Başkomiser Sensi ve suç psikiyatristi Doktor Claps'in yürüttüğü yeni bir soruşturma...

ON İÇİMDEKİ KATİL

Yaşanan dehşeti en karanlık yanlarıyla yansıtmayı başaran çok ilgi çekici bir gerilim. Mükemmel olarak değerlendirilmesine ve haftalarca listelerde kalmasına şaşırmamalı!

Panorama

Riondino'nun arkasında kanlı izler bırakarak rehabilitasyon kliniğinden kaçabildiğini öğrenen Doktor Claps, uzun sürecek bir kâbusun başladığının farkındadır.

7 yıl önce, Başkomiser Sensi ile tanışmasını sağlayan bu Riondino Vakası aynı vahşetiyle yeniden su yüzüne çıkıyordu.

7 yıl önce art arda kaçırdığı 2 kadına işkence eden ve sonunda onları öldüren Riondino yakalandığında, hiç kimsenin tahmin edemeyeceği gerçekler ortaya çıkmıştı. Nadir görülen ve oldukça rahatsız edici bir psikolojik rahatsızlık olan çoklu kişilik bozukluğuyla yaşayan Riondino, cezaya çarptırılmak yerine Adli Psikiyatri Kliniği'ne yerleştirilmişti. Son bir yılda transfer edildiği rehabilitasyon merkezinde iyileşmeye başladığı düşünülüyordu.

Ancak tek bedende yaşattığı ON farklı kişilikle Riondino, tek amacı özgürlük olan kanlı kaçışına başlıyor. İşlenen cinayetlerin anatomisini inceleyerek Sensi'ye yardım eden Claps'in çabaları Riondino'yu bulmaya yetecek mi? Bir bedendeki ON ruhun kaçışı nereye kadar sürecek?

www.yakamoz.com.tr

ISBN 978-605-297-073-7

www.instagram.com/yakamozkitap
www.facebook.com/yakamozkitap

20 ₺

ON

İÇİMİZDEKİ KATİL

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

Sonsuz Edebiyat: 189
ISBN: 978-605-297-073-7
Yayıncı Sertifika No: 16238

Yazar: Mario Mazzanti
Çeviri: Güliz Akyüz Yıldırım
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Kapak Tasarım: Faruk Derince
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
İç Tasarım: Sadık Kanburoğlu

BASKI
MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 e-posta: mymatbaa34@gmail.com Sertifika No: 34191

YAKAMOZ KİTAP © 2017, Susan Lisa Jackson
Copyright ©2015, Mario Mazzanti
© 2015 Newton Compton editor s.r.l.
Orjinal Adı: Non Uccidere

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Newton Compton Editori s.r.l. aracılığı ile alınmıştır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap www.instagram/yakamozkitap

ON

İÇİMDEKİ KATİL

"Sakinleştin mi Hannibal?"

Hannibal elindeki bahçe makasını yere bıraktı. Eylem boyunca solunumu çok düzenliydi, kalp atışları dakikada altmışı geçmemişti.

"Ben hep sakinim," diye yanıtladı kaya gibi sesiyle. Gözlerini kulübenin içinde gezdirdi: Kapının dışında yoğun yağmur altında uzanan yüksek bir çit görülüyordu. "Bu ağır kokudan nefret ediyorum. Bizi buradan kim çıkaracak?"

"Gül kokusu. Herkesin hoşuna gider."

Hannibal yüzünü buruşturdu. "Bizi buradan kim çıkaracak?" diye tekrarladı. "Sakın bana 'Yumuşak' deme."

"Bunu ben yapacağım, endişelenme. Yumuşak'ı uzak tutuyorum. Ama şimdi biraz hareketlenelim, dışarı çıktığımızda başkalarına ihtiyacımız olacak."

"Kimmiş onlar, bilmek istiyorum. Ben tanıyor muyum?"

"Kurnaz'ın adını duydun, diğerlerini tanımana gerek yok. Şimdi çok geç olmadan gidelim. Saat 18.30 ve kendimizi güvene almak için en fazla bir buçuk saatimiz var."

Yedi yıl önce

Komiser Sensi'nin ofisi ne geniş ne de misafirperver bir yerdi. Odanın tek penceresinden içeri sızan az miktardaki ışık o sabahki gri havayla birleşince saat erken olmasına rağmen içeriyi aydınlatmaya yetmişti.

Ama Claps için orada, komiserin karşısında oturuyor olmak çok önemliydi, hatta neredeyse bir başarıydı. Çünkü şiddet suçu faillerinin davranışları konusunda uzman kriminolog olarak bilgisine ilk defa başvuruluyordu. Ve bu talep kendisine en zor ve hassas soruşturmalar emanet edilen kilit insan Sensi'den gelmişti. Bu kaçırılmayacak kadar önemli bir fırsattı.

Oysa Sensi onu beklenmedik bir soğuklukla karşıladı: Hızlı bir el sıkışma ve hemen ardından karşısına oturması için yapılan bir baş hareketi.

"Laura Minz, yirmi sekiz yaşında," dedi girizgâhla vakit kaybetmek istemeyen komiser düz bir sesle. "Cesedi dün sabah Lecco'ya* giden ana yol boyundaki bir kuyuda bulundu, yirmi dört saattir kayıptı." Kısa bir ara verdikten sonra ekledi: "Sanırım neden bahsettiğimi medyadan takip etmişsinizdir." Claps başını sallayarak onaylamakla yetindi. Gözleri yere çevrili sessiz bir şekilde Sensi'nin sözlerine devam etmesini bekledi.

"Kadavra üstünde yirmi iki bıçak darbesi bulundu ama bunlardan sadece bir tanesi ölümcül. Ayrıca otopsi sırasında cinsel istismar izlerine de rastlandı. Ölümün sabah saat üç sularında gerçekleştiği tahmin ediliyor ve ceset saat 06.30'da lastiği patlayıp yol kenarında duran bir şoför tarafından bulunmuş. Kurban..."

Sensi sanki aklına başka bir şey gelmiş gibi birden durdu ve ancak birkaç saniye sonra ağzındaki baklayı çıkardı: "Doktor Claps size karşı kesinlikle açık olmak istiyorum," dedi gözlüklerini çıkarıp faydasız yere Claps'in gözlerini ararken. "Sizin görüşünüzü almam konusunda ısrar edildi, ben de sizinle iletişime geçmeyi geri çeviremedim. Ama dürüstçe söylemeliyim ki uzmanlık alanınızı böyle gerçek bir soruşturmadansa Amerikan dizilerine daha uygun buluyorum. Temel olarak sizin bu konuda nasıl bir yardımınız olacak gerçekten bilmiyorum. Darılmaca yok."

"Doğrudan hiçbir yardımım olamaz elbette," diye yanıtladı Claps kelimelerini dikkatle seçip sakinliğini koruyarak.

* Lecco: İtalya'nın kuzeybatısındaki Lombardiya bölgesinde bir yerleşim yeri.

İşine karşı gösterilen güvensizliğe hazırlıklıydı. Özellikle de bu tepki, işin ön planında çalışan kişilerden geliyordu. "Suçu işleyen kişinin davranış biçimini analiz etmeyle ilgili bir katkım olabilir. Ve eğer elimizdeki deliller yeterliyse katilin profili üstüne bir varsayımda bulunabilirim." Sonra gözlerini kaldırıp Sensi'nin gözlerinin içine bakarak devam etti: "Soruşturma alanını daraltmak üzere şiddet suçu işleyen kişi hakkında ek bilgi sağlamak. Benim işim bu."

Komiser sessizce Claps'in gözlerine baktı.

"Tabii eğer siz bunu gerekli görürseniz," diye tamamladı Claps sözlerini birkaç saniye sonra. "Kimse zaman kaybetmek istemez. Darılmaca yok."

Sensi arkasına yaslandı. Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

"Peki, Doktor Claps," dedi sonunda meydan okuyan bir havayla. "Beni şaşırtın o zaman. Katille ilgili bir fikriniz var mı peki?"

"Hayır, elimde yeterli veri yok... Dosyalara ulaşmak için hiçbir iznim de yok zaten."

"Doğru," diye onayladı Sensi. "Şu ana kadar size anlattığım her şeyi gazetelerden okumuşsunuzdur muhtemelen. Size tüm dosyalara erişim vereceğim. Ama şuradan başlayabiliriz, katil..."

Bu sefer araya giren Claps oldu: "Kurbanı anlatarak başlamanızı tercih ederim."

Sensi ona alevli bir bakış attı, konuşmanın zamanlamasını ve ne şekilde olacağını kendisi belirlemeye alışıktı. Ancak öfkeli bir hırıltı çıkardıktan sonra konuşmaya başladı: "Laura Minz, çok düzenli bir hayat süren genç bir kadındı. Birlikte olduğu bir sevgilisi, bir işi ve arkadaşları vardı... Tüm tanıklardan alınan ifadeye göre neşe dolu bir kızdı, günümüzde dendiği üzere 'güneş gibi' bir kız ama aynı zamanda bir o kadar da sorumluluk sahibi, göründüğü kadarıyla hayatı boyunca çizgiyi aşan hiçbir şey yapmamış. Büyük bir diş tedavi merkezinde asistan olarak çalışıyormuş. Geçen gün sabah saat 7'de işe gitmek üzere evden çıkmış ama o gün işe hiç gitmemiş."

"İşe nasıl gidiyormuş?"

"Toplu taşıma ile. Şehir merkezinin dışında işine uzak bir yerde yaşıyormuş. Önce otobüs, sonra metro ve en sonunda da yolun geri kalan ciddi bir kısmını yürüyerek gidiyormuş. Aklınızdaki soruyu tahmin edebiliyorum: Cevabı hayır, tüm bu yol boyunca kimse bir şey görmemiş. Bize yardımı dokunacak doğrudan ya da dolaylı tek bir tanık bile yok."

"Yol boyunca hiç kamera yok mu?"

Sensi başını salladı. "Metroya kadar hayır."

"Peki ya istasyon içinde? Filmler incelendi mi?"

"Ne yazık ki şans yüzümüze gülmedi, o sabah kameralar bakım yapıldığı için servis dışıymış."

"Varış istasyonunda da mı?" dedi Claps ısrarla.

"Oradakiler çalışıyordu ama Laura Minz görüntülerde yok. Ara duraklardaki kamera görüntülerinde de yok işin ilginci." Sensi bir yere varmayan bu gereksiz konuşmadan sıkılmaya başlıyordu.

"Demek ki daha önce alıkonulmuş, yani ev – otobüs – metro istasyonu arasında bir yerde."

"Evet, bizim de vardığımız nokta bu, ama..."

"... ama kimse bir şey görmedi," diye tamamladı Claps.

Odada birkaç saniye boyunca sadece neon ışığın vızıltısı duyuldu.

"Belki görülecek bir şey yoktu da ondan..." dedi Claps sessizliği bölerek. Daha ziyade kendi kendine konuşur gibiydi.

"O da ne demek?" Sensi'nin sesinde rahatsız olmuş bir ton vardı.

"Zorla götürülmüş olmasına gerek yok demek. Günün en işlek saatinde böyle bir şeyin dikkat çekmemiş olmasına imkân yok çünkü. Belki de biri onu işe bırakmayı teklif etti, belki tanıdığı biriydi bu."

"Bunu biz de düşündük," diye kabullendi Sensi neredeyse istemeyerek. "Yani Minz'in katilini tanıdığını. Arkadaşlarını sorguluyoruz ama henüz bir sonuca varamadık. En azından şimdilik, bu vakit alan bir iş."

"Kaybolduğu ne zaman bildirilmiş?"

Sensi gözlerini hafifçe kısıp sertçe karşılık verdi: "Doktor Claps, böyle bir soruşturmada standart olan bu soruların sizin işinizle ne ilgisi var? İşimizi yapmayı biliyoruz bunu kabullenseniz iyi olur. Bir katilin profilini oluşturmak için kurbanın kayıp ihbarının kaçta yapıldığını bilmenin ne faydası var?"

Claps gerginliği gevşetmek için en uygun kelimeleri seçmeye çalıştı: "Tek istediğim resmin tamamını görmek, sizin alanınıza girmek gibi bir niyetim yok. Size böyle bir izlenim verdiysem kusura bakmayın."

Sensi sinirli bir hareketle saatine baktı. "Tamam... Kayıp ihbarı akşam saat sekize doğru sevgilisi tarafından yapıldı. Her akşam olduğu gibi onu işten almaya gitmiş. Şimdi, başka ne gibi bilgilere ihtiyacınız var? Çok vaktim yok."

"Kurbanın fotoğrafları. Yaraları görmek istiyorum."

Bugün

Rehabilitasyon merkezinin danışma görevlisi tezgâhın üstünden eğilip koridordan tembelce geçmekte olan bir hemşireye başıyla yaklaşmasını işaret etti.

"Bertoli'yi gördün mü? Eşi telefonda, onunla görüşmek istediğini söylüyor, çok acilmiş. Telefonu çalıyormuş ama cevap vermiyormuş."

"Soyunma odasında unutmuştur... Mühim bir durum mu varmış?"

"Oğlunun top oynarken omzu çıkmış, onu hastaneye götürüyorlarmış."

"O çocuk bu adamı vaktinden önce öldürecek, daha geçen ay acil servise gidip bir yelerine dikiş attırmıştı." Hemşire derin bir nefes aldı. "Kahretsin sağanak başlamış... neyse tamam, gidip çağırırım ben. Riondino'yu gözetmek için Meciani ile seradalar."

Şemsiyesini açmadan önce saatine baktı ve hemen sonrasında sağanağın içine daldı: Saat 18.40'tı.

Tarlalar insanın gözünün önünden kayboluyor gibiydi. Yağmur, yıldırımların aralıklarla parlattığı kapkara gökyüzünden deli gibi iniyordu. Günlerdir beklenen kaçış için ideal bir vakitti. Kırsal alanda onları kimsenin fark edebilmesine imkân yoktu.

Alarm rehabilitasyon merkezine geri dönüş saati olan 20.00'den önce çalmayacaktı. Ama o andan sonra av hemen başlardı. Kontrol noktaları, köye yayılan söylentiler, hatta belki de izlerini sürecek köpekler... O saate kadar uzaklaşamazlarsa kaçacak yerleri yok demekti.

Riondino saatini tekrar kontrol etti: 18.45'ti. Deli gibi atan kalbine bakmadan adımlarını daha da hızlandırdı. Kaybedecek vakti yoktu.

Aradığı asfalt yol, yağmurdan ıslanmış tarlalar arasındaki zorlu ilerleyişten sonra karşılarında belirdi. Az kullanılan dar bir yoldu.

Şimdi sabra ihtiyacı vardı.

Ve şansa.

Hemşire ilk bakışta gördüğü şeyin ne olduğunu anlayamadı ya da belki de beyni bunu anlamayı reddediyordu.

Seradaki kulübeye biraz endişeli girmişti, çünkü dışarıdan seslendiği hâlde mesai arkadaşlarından hiçbir yanıt alamamıştı.

Birkaç saniye sonra ilk gördüğü şey Bertoli'nin kesilmiş boğazı oldu. Yerde hiç de doğal olmayan bir pozisyonda uzanan adam sanki parçalanan boğazını bir araya getirmek istermiş gibi kan içindeki elleriyle boğazını sarmıştı.

Sonra onun yarı açık gözlerini ve dudağından kasvetle akan kanı fark etti. Üstündeki kan bolluğunun aksine ağzının kenarından hafifçe sızıyordu.

Tam çığlığı koyuverdiği anda diğer meslektaşının tezgâhın ardında kan gölü içinde uzanan bacaklarını gördü.

Yedi yıl önce

Komiser Sensi çekmeceden bir dizi fotoğraf çıkarıp masanın üstünde Claps'e doğru kaydırdı.

"Sivri bir kesici silah, otopsiyi yapan patoloğa göre kasap tipi çok keskin bir bıçak," dedi Sensi, Claps fotoğrafları büyük bir dikkatle incelerken. "Size söylediğim gibi yirmi iki yara var. Ama bunlardan sadece bir tanesi ölümcül. Diğerleri derin ama yüzeysel kesikler, hiçbiri ölümcül değil. Hepsi de basit bir dikişle halledilebilecek türden."

"Tümü ölümden önce mi yapılmış?"

"Evet, patolog raporuna göre hepsi kurban hayattayken yapılmış. Cansız bir bedenden öfke çıkarılamaz sonuçta. Görünen o ki katil önce eğlenmiş, sonra da işini hızla bitirmiş."

"Ölümcül olan darbe?"

"Kızın karnına çok şiddetli ve net bir darbe, bıçak dövüşünde uzman olanlara has bir vuruş. Bıçak bağırsağa nüfuz edip aorta kadar ulaşıp aortu parçalamış," diye açıkladı komiser sabit bir sesle.

Sensi ölümcül darbeyi nötr ve duygudan yoksun bir tonla söylemişti. Gözlerinin önünde kızın karnına bıçağı saplayan katilin görüntüsü beliren Claps ise huzursuzluk duyup daha önce hiç hissetmediği bir baş dönmesi yaşadı. İşte ancak o zaman fotoğrafların içinde kızın yüzünün olduğu bir kare aramaya başladı. Hatları zarif ve inceydi, aralık açık renkli donuk göz bebekleri ölümün anlamsız ışığıyla parıldıyordu. Kızın muhtemelen çok güzel olduğunu düşündü ve birden şiddetli bir baş dönmesi hissetti, birkaç saniye boyunca etrafındaki her şey kararır gibi oldu...

Buna kısa sürede alışmayı öğrenmek zorundaydı.

Sonraki soruya geçerek aklını dağıtmaya çalıştı.

"Kurbanın hangi zaman aralığında saldırıya uğradığını tahmin edebiliyor muyuz?"

"Ölüm saati sabahın 3'ü civarı. Patolog yaraların bundan on beş dakika öncesini geçmeyeceğini söyledi."

"Bu durumda kurban sabah saat 7 - 8 arası kayboluyor ama katil gece 11'den önce onunla ilgilenmiyor."

"Evet öyle."

"Peki ya cinsel istismar?"

"Vajinada herhangi bir iz yok, kurban sadist mazoşist işkence görmüş."

Hafif bir baş dönmesi daha...

"Katil ardında herhangi bir iz bırakmış mı?"

"Ah, evet..." Sensi'nin gözleri kasvetli bir memnuniyet ile aydınlandı. "Bol miktarda sperm ve kasık kılı. DNA'sı elimizde."

Kısa bir sessizlikten sonra komiser tereddütlü bir sesle ekledi:

"Ama hepsi bu değil... Bilmeniz gereken başka bir şey var, zaten bana şiddetle sizin fikrinizi almam yönünde tavsiye edilmenizin sebebi de bu."

Bugün

Başkomiser Gottardi, Floransa Polis Merkezi'nin üçüncü katındaki ofisinde darmadağınık saçlarını sinirle karıştırdı. "Yani bizden bir saat önde olabilir, öyle mi?"

"Saat 18.00'de iki koruma ile seraya gitti, saat 20.00'de enstitüye geri dönmesi gerekiyordu. Alarm 18.50'de çaldı, yani iki görevlinin cesetleri bulunduktan hemen sonra. Tam bir katliam Doktor."

Gottardi saatine göz attı: "19.03, 18.00'den bir saat ileri, ama hemen harekete geçmiş olamaz, doğru anı beklemiş ol-

malı," dedi kendine kendine konuşur gibi. "Belki de bir saatten az bir avantajı vardır ve enstitü kırların ortasında izole bir yerde. Parası ve kimlik belgesi yok, gökten inen bu yağmurun altında sırılsıklam, üstünde sadece bir eşofman ve tişört var ve muhtemelen giysileri kurbanların kanı içinde..."

Bu iklim koşullarında yürüyerek ne kadar yol kat etmiş olabilirdi? "Uzakta olamaz," dedi kararlı bir tonla. "Alanı on kilometrelik bir daire genişliğinde tarayalım. Bu alanda köyler ya da mezralar var mı?"

"Enstitü çok izole bir yerde Doktor, açık kırsal bir alanda yer alıyor. Sadece çiftlikler var, en yakın yaşanır alan biziz. Şehrin kırsalı var evet ama neredeyse yirmi kilometre dışarıda kalıyor."

Bir araç bulmayı başarmış olabilir miydi? Mümkün değildi ama imkânsız da değildi. Gottardi sinirli bir hareketle askıdan yağmurluğunu aldı.

"Ana yollara hemen barikatlar kurulmasını istiyorum, hemen. Bunun için jandarmayla koordine olalım, teren istasyonları ve otobüs duraklarında yüksek kontrol istiyorum. Çevredeki çalıntı araba ihbarlarına da dikkat. Haydi hareketlen, ben olay yerine gidiyorum."

Gottardi polis aracına binerken kendine sormadan edemedi: Birçok kişiyi öldüren bir katilin keskin bir bahçe makası kullanmasına nasıl izin verilmiş olabilirdi? Bunu birinin iki kurbanın ailesine açıklaması gerekiyordu.

Uzaktaki virajdan çıkıveren araba sanki bir su bulutundan fırlamış gibi görünüyordu. Deli gibi çarpan silecekleri ile yavaşça yaklaşıyordu.

"Kurnaz öne çıkacak, sonra sıra sende Hannibal."

Kurnaz yol kenarına yaklaştı. Araba yeterince yakına geldiğinde sendelemeye başladı, dizlerinin üstüne çökerken ellerini göğüslerinin üstünde birleştirdi ve sürücüye doğru umutsuz bir yardım çağrısında bulundu.

Arabada tek bir adam vardı, bu iyiydi, daha iyisini düşünemezdi.

Araba yaş ve kaygan asfaltta ancak on beş metre kadar ileride durabildi. Şoför arabadan inip hâlen acı çeker bir hâlde diz üstü asfaltta duran Kurnaz'a doğru koşmaya başladı. Yanına varır varmaz çılgın gibi yağan yağmurun altına üstüne doğru eğildi ama tek bir kelime edecek bile vakti olmadı. Hannibal'ın elleri boğazını sımsıkı sardı. Adam çaresizce kendini kurtarmaya, saldırgana vurmaya çalıştı. Bunu tüm gücüyle yapıyordu ama geçen her saniye daha da zayıflıyordu. En sonunda birkaç kasılmadan sonra hareketsiz kaldı, kolları iki yanında düşmüş vaziyette Hannibal'ın elleri arasında asılı kalmıştı. Hannibal adamı üç dakika kadar sonra, kalbi tamamen durduktan ve kasları gevşedikten sonra bıraktı.

"Ne iğrenç!" dedi Hannibal adamın bedenini bırakıp yere düşmesini izlerken.

"Hâlâ gül kokusundan mı şikayet ediyorsun? Haydi kadavrayı bagaja koyalım, onu saklayacak vaktimiz yok. Ve biraz hareketlenelim, saat 19.05 oldu bile ve Floransa'ya on altı kilometre var. Daha yapacak çok iş var."

Yedi yıl önce

Komiser, Claps'e bir dizi fotoğraf daha verdi.

"Dorina Gjioka, Arnavut, yirmi dört yaşında. Hayat kadını. Kimliğini teşhis etmek hiç de kolay olmadı. Haberlerde pek yer almamış olsa da belki gazetelerde olayı okumuşsunuzdur. Cesedi iki hafta kadar önce güney banliyösünde çorak bir açıklık alanda bulundu."

Claps bir şeyler hatırlamaya çalıştı ama faydasızdı.

Morg masasındaki Dorina Gjioka'nın çıplak fotoğraflarını inceledikten sonra başını kaldırıp şöyle dedi: "Burada da kesici bir cisimle birçok yara açılmış."

"On dokuz," diye onayladı Sensi. "Sadece bir tanesi ölümcül."

Dorina sarışındı ve on beş yaşındaki bir kız gibi inceydi.

"Son darbe karnına mı?" Yine baş dönmesi.

"Minz'inkiyle tıpatıp aynı." Komiser derin bir nefes aldı. "Düne kadar bunun onu İtalya'ya getirip sokaklara düşüren

suç örgütü içindeki bir infaz olduğunu düşünüyordum. Ellerindeki diğer kızlara göz dağı vermek için uyguladıkları bir tür ceza diyelim. Ama şimdi durumun böyle olmadığı çok açık."

Claps kısa bir sessizliğin ardından fotoğrafları masaya bıraktı. "Ceset bulunmadan önce o da ortadan kaybolmuş mu?"

Sensi kollarını iki yana açtı. "Kimlik tespiti yapabilmiş olmamız bile büyük bir olay. Ceset bulunduğunda çıplaktı ve üstünde kimlik yoktu. Onu tanıyan birilerini aramak ise tam bir vakit kaybı oldu. Size söyleyebileceğim tek şey adli tıbbın suç mahallinde yaptığı araştırmaların cinayetin başka bir yerde gerçekleştiğini gösterdiği: Bulunduğu yere öldükten sonra getirilmiş."

"Kimliğini nasıl tespit edebildiniz o zaman?"

"Parmak izlerinden: Yedi ay önce sınır dışı edilme kararı çıkmış."

Claps masaya yayılı fotoğrafları işaret etti: "Bu iki cinayetin aynı elden çıktığına şüphe yok..."

"Sadece öldürme biçimleri aynı değil, katil bu vakada da ardında kendinden izler bırakmış. Her iki cinayetten elde edilen DNA aynı kişiye ait." Sensi sözlerini vahim bir ses tonuyla tamamlamadan önce Claps'in gözlerinin içine baktı. "Sokaklarımızda serbestçe dolaşan faaliyette bir seri katil var. İşte bu yüzden üst birimler... Bu tür bireylerin davranışları konusunda uzman birinin görüşüne başvurmanın faydalı olabileceğini düşündüler."

"Öldürülmeden önce tecavüze uğramış mı?"

"Eh, bir fahişenin cesedi üstünde böyle bir şeyi tam olarak bilebilmek çok zor. Ama patolog öyle olduğundan eminmiş. Mevcut çürükler, küçük yırtıklar ve korunmadan girilmiş bir cinsel birleşme bunu gösteriyor."

"Minz'in uğradığı istismarın aynısı mı?"

"DNA testi için kullandığımız spermin tümü anal kanaldan alındı."

Claps'in bakışları tekrar Dorina'nın ince bedenine çevrildi. "Yaşından daha ufak gösteriyormuş..." dedi duygularını gizlemeye çalışarak.

"Bu ilk seferiniz değil mi?" Sensi'nin sesinde çok hafif bir sıcaklık belirmişti. "Yani ilk defa gerçek bir vakayla karşı karşıya kalıyorsunuz."

"Evet..."

"Gerçek ölümle ve bu tür bir şiddetle yüzleşmek kolay değildir. Kimse için. Ama yapmak zorunda olduğumuz bir işimiz var ve duygular bir kenarda tutulmalı."

"Bunu hatırlayacağım."

"O zaman biraz cesaret." Yine aynı sıcak ses tonu. "Tüm bunlar sizde nasıl bir kanı oluşturdu? Bana yeni, bizim yakalayamadığımız, bizden kaçan bir şey söyleyin: Bana bu görüşmemizin bir zaman kaybı olmadığını, bana sizin görüşlerinizi almamı tavsiye eden kişinin haklı olduğunu gösterin."

Claps derin bir nefes aldı. O sabah Sensi'nin ofisine işinin güvenilirliği ve geleceği açısından önemli bir kart oynadığını düşünerek gelmişti ama bu düşünce şu an zihninden çok uzaktı. Artık tek istediği bu cinayetleri işleyen kişiyi durdurmaktı.

Laura ve Dorina için.

Kendi için.

Konuşmaya başlamadan önce gözlerini kapattı: "Laura Minz, katilin harekete geçmeden önce uzun süre nasıl yapacağına dair üstünde çalıştığı ilk gerçek kurban. Bize üstünde çalışabileceğimiz delilleri sunacak vaka bu."

Bugün

Yağmur nihayet durmuştu ama gökyüzü hâlâ kapalıydı ve akşamın karanlığı çökmeye başlamıştı.

Adli tıp işini bitirmişti, Gottardi iki klinik görevlisinin cesetlerinin taşınması için emir verdi. Bu tür cani bir öfkeyi nadir görmüştü. Malzeme deposundan midesi yanarak çıktı. Çitlerde açılan yırtığa tekrar baktı, işin görüldüğü tel kesiciler terk edilmiş bir hâlde yerde duruyordu.

"Aramalara ara vermek zorundayız," dedi yanına yaklaşan müfettiş Uggeri. "Kırsal alanda artık hiçbir şey görmek mümkün değil Doktor."

Gottardi yorgun bir hareketle onayladı. "Ama kimse yerinden ayrılmasın. Çember kapalı olmalı. Köpek timi geliyor mu?"

"Birkaç dakikaya burada olur."

"Güzel, karanlık inmiş bile olsa hemen izleri takip etmeye başlayabiliriz."

Tedavi merkezinin müdürü kül gibiydi, herkesten uzakta kim bilir önünde duran neye bakıyordu.

Gottardi gözlerindeki sert ifadeyle onun yanına gitti: "Bana bunun nasıl mümkün olabildiğini açıklar mısınız?"

"Bahçe makasıyla tel kesiciyi malzeme deposunda bulmuş..."

"Bunu sormuyorum. Bir katilin elinde gerçek birer silaha dönüşebilecek olan bu aletlere ulaşabilmek nasıl bu kadar kolay olabilir?"

Müdür ellerini çaresizlik içinde iki yana açtı: "Biz psikiyatrik bir klinik değiliz: Burası bir rehabilitasyon enstitüsü. Buradaki zorlayıcı önlemler çok temeldir. Yalnızca artık tehlikeli olmadığı onaylanmış hastaları misafir ederiz."

"Toplam kaç hasta var?"

"Şu an sadece on beş. Topluma yeniden entegrasyon süreçlerinde onlara psikiyatrik destek ve çalışma ile yardımcı olmaya ve onları izlemeye çalışıyoruz. Riondino buraya bir yıl önce Montelupo'dan geldi ve şunu belirtmeliyim ki bugüne dek onun kadar sakin ve zararsız bir misafirimiz olduğunu hatırlamıyorum."

"Öyle ya..." Gottardi cenaze aracına konulmakta olan iki görevliden birinin cesedini işaret edip ekledi: "Çok zararsız."

Müdür kendini tekrar haklı çıkarmaya çabaladı: "Buraya nakledilmeden önce çok ciddi testlerden ve kontrollerden geçti. Sonuçlarda bir psikiyatri kliniğinde tedavi görmesini gerektirecek tehlikede olmadığı çok net belirtiliyordu."

Gottardi tekrar cevap vermemek için dilini ısırdı.

"O kulübeye girmesine nasıl izin verildi?"

"Size söyledim: Misafirlerimiz psikiyatrik açıdan izlenmenin yanı sıra bir el zanaatı yaparlar. Bu, topluma uyum süreçlerinin ayrılmaz bir parçasıdır. Kimisi marangozlukla meşgul olurken kimisi tamir işleriyle, kimisi de sebze bahçe işleriyle ilgilenir... Riondino çiçek yetiştiriciliği yapıyordu, özellikle de güller ile ilgileniyordu."

"Bu işi kendisi mi seçmişti?"

"Evet, herkese birçok seçenek sunulur."

"Ve tüm yıl boyunca dünya iyisiydi öyle mi?"

"Her gün, günde iki defa iki hemşire eşliğinde gül bahçesine ve seralara gidiyordu. Gördüğünüz üzere bu yerlerin ikisi de enstitünün merkez binasından iki yüz metre uzaklıkta. Bu ay bu ziyaretlerin saatleri: Sabah 10 - 12 arası ve akşam 18 - 20 arası."

"Son günlerde de ılımlı ve zararsız mı görünüyordu? Hiçbir anormal davranış sergilemedi mi?"

Müdür başını iki yana salladı. "Alarm sayılacak hiçbir işaret olmadı."

"Dışarıyla irtibat kurdu mu?"

"Hayır, burada olduğu süre boyunca ne bir ziyaret ne de akraba ya da aileden bir mektup..."

"Telefon görüşmesi?"

"Misafirlerimizin cep telefonu yoktur. Birini arayacakları ya da birinin onları arayacağı durumlarda enstitünün sabit telefonunu kullanmak zorundalar ve bunu yaparken yanlarında hep bir gözlemci olur. Her hâlükârda Riondino ne birini aradı ne de onu arayan biri oldu."

"Bilgisayar?"

"İnternete bağlı bilgisayarlardan mı bahsediyorsunuz? Sadece benim odamda bir tane var ve enstitü misafirlerinin erişimine kapalı. Zaten şifresini bilen tek kişi de benim."

Gottardi düşündü: Dışarıyla hiç irtibatı olmaması kaçışına ve uzaklaşmasına yardım edecek hiçbir suç ortağı olmadığı anlamına geliyordu. Hayır, Riondino çok uzakta olamazdı.

Ama bir öfke krizine kapılıp içgüdüsel bir şekilde mi hareket etmişti, yoksa günden güne planını kurup geliştirmiş miydi?

"Bölgeyi tanıyor mu?"

"Burada bulunduğu süre boyunca birkaç kez tohum almaya gitti, elbette ki her zaman gözlemcilerin eşliğinde."

"Nereye?"

"Buraya beş kilometre uzaklıkta fidanlığı olan bir çiftlik var."

"Daha öteye geçmedi mi hiç?"

"Hayır."

"Enstitüde bölgenin haritası var mı?"

Müdür cevap vermeden önce bir an düşündü: "Bölgenin haritası yok ama hastalarımızın hizmetinde olan küçük bir kütüphanede mutlaka bir dünya haritası vardır. Aslında Riondino vaktinin büyük bölümünü kütüphanede geçiriyordu..."

Müfettiş Uggeri hızlı adımlarla Gottardi'nin yanına geldi.

"Doktor, köpek timi geldi."

"Güzel, onlara hemen izleri koklatalım. Hâlâ yakında olduğundan eminim. Ve hemen tohum aldığı çiftliğe kontrol için bir ekip gönderelim. Muhtemelen orası bu bölgede bildiği tek yer."

Gottardi içindeki adrenalin artışını hissetti. "Gidip alalım şunu, gün doğmadan bitsin bu iş."

Yedi yıl önce

"Neden bahsediyorsunuz siz... İlk gerçek kurban mı?! Dorina Gjioka ondan tam iki hafta önce öldürüldü!"

"Dorina sadece genel bir provaydı."

"Genel prova mı? Ne kastediyorsunuz? Bunu neye dayanarak söylüyorsunuz?"

Claps Sensi'nin sorusunu duymazdan geldi. "Katil çok organize hareket ediyor. Minz büyük bir kurnazlıkla alıkonuluyor, bunu güç kullanarak yaptığına çok az ihtimal veriyorum. Kızı, gün boyu yalnız olması beklenen tek saat aralığı olan sabah 7 - 8 arası alıkoyuyor ama gece saat 23.00'e kadar ona elini bile sürmüyor. Katilin buraya kadarki davranışla-

rından iki bariz çıkarımda bulunabiliriz: Birincisi harekete geçmeden önce kurbanın hareket ve alışkanlıklarını uzun süre izlemiş olduğu ve kızı saklayabileceği yeri hazır etmiş olması gerektiği. Peki o kadar saat boyunca kızın tırnağına bile dokunmamış olmasının sebebi ne? Bunun cevabı katilin akşama kadar onun yanında kalamayacak olması: Yani iş ya da gerçek doğasını tamamen gizli tuttuğu 'normal' günlük hayatındaki başka uğraşılar."

"Yani önce kızı kaçırıyor, sonra kartını okutup sakince işinin başına geçiyor ve akşam da kurbanına dönüyor, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey, işkence için adam kaçırma vakalarının büyük çoğunluğunda böyle olur. Saldırgan kompülsif bir öfke krizi içinde hareket etmez. Her şeyi büyük bir dikkatle planlar çünkü hayvani içgüdülerini tatmin edeceği tüm süre boyunca kurbanının onun hizmetinde olmasını ister. Bu nöbet bazen günler sürer, hatta bazı vakalarda haftalar sürdüğü bile olur. Ve çoğunlukla trajik bir sonla biter. Bunun gibi olan diğer durumlarda ise her şey çok hızlıdır ve birkaç saat içinde son bulur. Ama mekanizma benzerdir ve saldırgan tüm bu zaman boyunca az ya da çok 'normal' bir hayat sürdürür." Claps derin bir nefes alıp ekledi: "Laura Minz ile irtibatta olan bir erkek aramanız gerekiyor ama bunun illa ki arkadaşı ya da bir tanıdığı olması gerekmez... Örneğin, ama sadece bir örnek, çalıştığı diş hastanesine gelen bir hasta. Yani onunla hiç konuşmamış olsa bile onu yakından birkaç kez görmüş olan biri. Otuz kırk yaşlarında, uzun boylu değil, atletik değil, görünüşte uysal bir karaktere sahip, bekâr,

yalnız yaşayan ama en azından bir kız ya da erkek kardeşi olan, mutsuz ve zor bir çocukluk geçirmiş, ebeveynlerinden biriyle ki bu muhtemelen babası, ciddi çatışma içinde olan biri; başarılı olmadığı ama metodik ve güvenilir olarak kabul edildiği bir işi var."

Komiser Sensi ağzının beş karış açıldığını hissetti.

Bugün

Araba, bagajındaki ölüyle birlikte Floransa'ya çabucak varmıştı, sadece birkaç dakikalık avantaj ile bir kontrol noktasından kurtulduğunun farkında bile değildi. Şehrin arka sokaklarından birine park etti. Kurnaz, bahtsız kurtarıcısının cep telefonundan bir numara çevirdi. Şansı bir kez daha yaver gitti ve üçüncü çalışta telefon açıldı.

"Alo..."

"Matteo?"

"Kimsiniz?"

"Sesimi tanımazsın elbet ama çok sık görüşüyoruz, neredeyse her gece, internette... Mesela dün gece çok uzun süre birlikteydik."

"Libero! Sen misin?"

"Evet Matteo, benim... Ne kadar güzel bir sesin var, tıpkı hayallerimde kurduğum gibi."

"Libero! Bana telefon numarasını vermek istemedin ki hiç!"

"Bizim yerimiz internetti de ondan Matteo."

"Ama sonunda sesini duyuyorum ve artık telefon numaran bende var... Ne heyecan ama, Libero! Heyecandan neredeyse ağlayacağım: Artık bana '*senin kollarında uyuyakalacağım, nefeslerimizin bir olduğu beşikte*' yazdığında buna bir ses verebileceğim."

"Matteo, belki seni aramakla hata yaptım... Belki de bu kaderin bir işareti, ama..."

"Ama?"

"Yardımına ihtiyacım var. Sana iş seyahatinde olduğumu söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Elbette, geçen gece bana Roma'daki bir otelden yazdığını söylemiştin."

"Evet, bu akşam Kuzey'e doğru yola çıktım ama arabam beni yarı yolda bıraktı Matteo, hem de burada Floransa'da. Ve yarına kadar tamir edilemeyeceğini söylediler."

"Bu muhteşem! Tüm geceyi bir otel köşesinde yapayalnız geçirmeyi düşünmüyorsun öyle değil mi?"

"Matteo, bunun uygun olup olmadığını bilmiyorum... Bugüne kadar aramızda işler çok iyi gitti, ama kendi boyutumuzda..."

"Birbirimizi her gece sevdiğimiz yerde, Libero, bunu unutma. Hem sonra şunu düşün, araban seni tam da burada Floransa'da yolda bırakıyor. Hem de böyle fırtınalı bir akşamda. Bu kaderin işaretinden başka bir şey olamaz!"

"Matteo..."

"Hem sonra yardımıma ihtiyacın olduğunu sen söylemedin mi az önce?"

"Öyle... Şanssızlıklar hep üst üste gelir. Benzincide arabamı kilitlemeyi unutmuşum, her şeyi yürütmüşler. Valizler, dizüstü bilgisayarım, hatta torpidoya koyduğum sigaralarım bile gitmiş. Şu an öylece sokakta kalakaldım, arabam tamircide, deli gibi ıslanmış hâldeyim ve üstümü değiştirecek kıyafetim yok."

"Cevap istemiyorum: Bana nerede olduğunu söyle Libero, arabaya atlayıp seni almaya geleceğim."

Adresi verip telefonu kapattıktan sonra Kurnaz'ın sesi tüm kadınsı tınısını kaybetti: "İyi miydim?"

"Evet hem de çok. Güvende olmak için yarım saatten az vaktimiz kaldı. Bunu başarmak zorundayız. Ama cömert ev sahibini beklerken şu cep telefonundan kurtulmamız gerek."

"Şimdi mi?"

"Şu an. Hemen tabii ki! Kahretsin."

"Ama ya Matteo ararsa?"

"Nereye geleceğini biliyor, eğer ararsa da geldiğinde r şarjın bittiğini söylersin. Telefonun kartını kır ve fırlat at

"Kahretsin!" Gottardi o akşam sayısız lanet okumuştu Köpekler kırsal alan boyunca kokunun izini sürmüştü. Am bir yol kenarına varmalarıyla izi kaybetmeleri bir olmuştu Köpekler kendi etraflarında tedirgince dönüp duruyorlardı

"Faydası yok komiser, iz burada bitiyor," dedi ekipten biri

Gottardi dizine kadar sıvadığı pantolonuna ve çamu içindeki ayakkabılarına bakıp tekrarladı: "Kahretsin!"

Riondino kendini götürecek bir araba mı bulmuştu?

Onu bekleyen biri mi var, diye sordu tekrar kendi kendine. Ama dışarıyla hiçbir kontağı olmadığından dolayı bu varsayımdan hemen vazgeçip bir suç ortağının varlığını ekarte etti.

"Bu yol nereye çıkıyor?"

"İki ya da en fazla üç kilometre sonra Floransa çevre yoluna bağlanıyor."

"Diğer tarafı?"

"Otobana doğru gidiyor. Sadece birkaç küçük kasaba geçiliyor o kadar, on beş kilometre kadar bir uzaklıkta olsa gerek."

İzler orada bitiyordu. Bir şekilde o noktada bir araç bulmuş olmalıydı... Gottardi tekrar küfretmemek için kendini zor tuttu. Yolun tutulan kısımları çemberi kapalı tutuyordu, bu doğruydu evet ama her şey saat 19.30'dan olup bitmiş olabilirdi. Eğer Riondino saat 18.30'dan önce kaçmaya başladıysa o yola ulaşıp kendine bir araç bulmayı ve yollar tutulmadan önce çemberin dışına çıkmayı başarmış olabilirdi.

Bir araç bulmuş olabilir miydi? Bir arabayı durdurup şoföre saldırmış olabilir miydi?

Gottardi kim bilir kaçıncı kez etrafına bakındı. Karanlık her şeyi yutuyor gibiydi. "El lambalarıyla etrafta bir iz olup olmadığına dikkatlice bakın... herhangi bir şey. Ben geri dönüyorum," dedikten sonra çamurlu ayakkabılarına iğrenerek bakarak ekledi: "Beni alması için bir araba göndertin, tekrar o çayır çimene dalmaya hiç niyetim yok."

Yedi yıl önce

Sensi şaşkındı. "Şimdi bana bu sonuçlara nereden vardığınızı açıklamanız gerek," dedi şüpheciliğini gizlemeye gerek görmeden.

"Bunun gibi vakalarda istatistik verileri yaş aralığının otuz ile kırklı yaşlar olduğuna işaret ama burada elimizdeki tek veri bu değil... Böyle organize bir davranış, yaptığı istismarlar, zevk süresini uzatmak için ölümcül yaralar açmamaya dikkat ederek işkence etmesi... Tüm bunlar, korkunç bir

terim kullanma gerekirse, ortada olgun bir katil olduğunu gösteriyor."

"Peki ya fiziksel özellikleri? Neden uzun boylu ve atletik değil?"

"Kurbanlara bir bakın, ikisi de çok narin yapılı. Olası bir karşı çıkma durumunda üstün geleceğinden emin olması gerekiyordu ve fiziksel olarak egemen olan taraf olması da şarttı. Onları ezebilmesi gerekiyordu. Kurbanlarını ince yapılı seçti çünkü kendisi de ne uzun boylu ne de yapılı."

"Buraya kadar sizinle aynı fikirde olabilirim, peki zor bir çocukluk geçirmiş olduğu ve aile içinde çatışmalar olduğu tespiti... Bunlar kriminolojiyle ilgili şeyler değil... Kardeşi olması konusu mesela? Bu nereden çıktı?"

"İki ceset üzerindeki yaralar bakın komiser. Ölümcül olmayanlardan bahsediyorum doğal olarak. Neredeyse hepsi rastgele açılmış yaralar, yani iki ceset arasında bir tutarlılık göstermiyorlar. Bir tanesi dışında."

Sensi hangisi olduğunu birkaç saniyede anladı: "Bu," dedi fotoğraftaki bir yarayı işaret ederek.

Kadınların ikisinde de aynı yara vardır: Cinsel organın hemen üstünde göbek deliğinden yaklaşık dört parmak aşağıda. Yukarıya, kalçalara doğru hafif bir kıvrım yapan uzun yatay bir kesikti bu.

"Size hiçbir şey ifade etmiyor mu?" diye sordu Claps.

Sensi başını iki yana salladı.

"Tıpkı bir sezaryen kesiği gibi..."

"Kahretsin Claps!" diye bağırdı Sensi. "Bu da ne demek?! Katilin annesini temsil etmek istediği ve bu sezaryenden bir kardeşi olduğu mu?! Rica ederim ama...!"

Claps gözlerini kısıp komisere baktı: "Nasıl isterseniz, şimdilik bunu bir kenara bırakalım ama... ama tüm bu eldeki bilgilere dayanarak bana itiraz etmenizi beklediğim bir konu vardı."

"Neymiş o?" diye sordu Sensi sıkılgan bir tavırla.

"Benim hâlâ cevap bulamadığım bir şey. Bu kadar hazırlıklı ve dikkatli bir katil neden kurbanlarının üstünde bu kadar çok kanıt bırakır?"

Bugün

Gottardi on beş dakika kadar sonra yeniden klinikteydi. Uggeri onun arabadan inmesini zor bekledi: "Komiser, ilginizi çekebilecek bir ihbar var!"

"Çalıntı bir araba mı?"

"Kayıp bir kişi. Dante Caciagli: Bugün işe gitmek üzere evinden ayrılmış ve 18.30'da eşini arayıp eve dönmek üzere yolda olduğunu haber vermiş. Eşi 19.30'dan başlayarak defalarca aramasına rağmen kocasının telefonuna kapalı olduğu için ona ulaşamamış."

Müfettiş arabanın kaputuna elindeki bölge haritasını açtı ve bir el feneriyle aydınlattı. "Ama ilginç olan başka bir konu: Caciagli evini aradığında aşağı yukarı şuralarda olduğunu söylemiş, yani klinikten pek de uzak değil..." Müfettiş haritada parmağıyla bir yeri gösterdi.

Gottardi müfettişin haritadaki parmağına hipnotize olmuş gibi baktı. "Köpeklerin Riondino'nun izini kaybettiği yol üstü burası! Hemen arabanın modelini ve plakasını alalım. Otoban gişelerine bildirelim ve her iki yöne de devriyeler gönderelim. Lanet olsun, keşke gündüz olsaydı..."

"Helikopter taraması yaptırmayı mı düşünüyorsunuz komiser?"

"Bu karanlıkta hiçbir faydası olmaz, yarın sabah da çok geç. Bundan ziyade olabildiğince çok ekibi iş başına çağıralım. Floransa'ya gitmiş olması ihtimaline karşı şehrin sokaklarında devriye atsınlar."

"Riondino'nun o arabada olduğuna mı inanıyorsunuz?"

Gottardi heyecanını dizginlemeye çalıştı. "Araba tam da köpeklerin Riondino'nun izini kaybettiği yerden geçmiş ve şoföründen haber alınamıyor. O arabayı kaza yapıp bir çukura düşmüş ya da bir genelevin önünde park etmiş hâlde bulana kadar düşüneceğim şey bu. Gottardi etrafına bakındı. "Şu an için burada bir işimiz kalmadı, polis merkezine geri dönelim. Dur, arabanın sahibi... ismi ne demiştin?"

"Caciagli. Dante Caciagli."

"Cep telefonunda karısını aramış dedin, öyle değil mi?"

"Evet komiser ama telefonu saat 19.30'dan beri kapalı görünüyor."

Belki o saate kadar adamın kendisi de ölmüştü, diye düşündü Gottardi. Riondino için üçüncü bir cinayet fark yaratmazdı sonuçta.

"Belki akıllı telefonlardandır, yerini tespit etmeye çalışalım," dedi arabaya binmeden önce.

Matteo evinin kapısını açıp tiyatral bir hareketle onu içeri davet ettiğinde saat tam 20.00'ydi. Riondino saatine göz attı: Birkaç dakika sonra av başlayacaktı. O ana kadar plan kusursuz işlemişti ama daha yapacak çok şey vardı...

Matteo'nun fiziği onunkine benziyordu, sadece saç kesiminden dolayı ondan biraz daha uzun görünüyordu o kadar. Jöleyle sertleştirilmiş bir tutam perçem alnında sert ve düz bir şekilde duruyordu.

"Senin burada olman rüya gibi bir şey." Matteo onun yanağını okşadı. "Ama sen soğuktan titriyorsun!"

"Heyecanın da etkisi var..." diye yanıtladı gözlerini derin bir şekilde ona dikerken. Evet, internette birçok profilde uzun süre aradığı belli belirsiz o benzerlik vardı; sakallarını ve saçlarını kesip onun gibi tarayarak alnına o perçemi düşürdüğünde bu benzerlik daha da belirgin olacaktı.

"Hemen sıcak ve güzel bir duşa ihtiyacın var, gel."

"Ellerimiz uyuşmuş gibi. Elbiselerimi çıkarmama yardım etmen gerekecek..."

"Ben de seninle duşa gireceğim." Matteo'nun sesi heyecandan titriyordu.

Bugün

Greta Alfieri uzun süredir bambaşka bir insandı.

Kariyeri için her şeyi olmasa bile birçok şeyi yapmaya hazır olan kadın değildi. Televizyon muhabirliğini bırakmıştı, gururla geçtiği kameraların karşısındaki "haber kraliçesi" değildi artık, sokakta insanların onu tanımasından sanki rahatsız oluyormuş gibi verdiği yapmacık tepkiler eskilerde kalmıştı.

Morphy olayı Claps'in neredeyse ölümüne sebep olurken onu da derinden değiştirmişti.

Greta fiziksel görünüşünü de değiştirmişti. Bir zamanlar omzundan dökülen uzun kızıl saçları artık sıradan ve kısa bir kesime sahipti ve koyu kahverengiye boyanmıştı.

Hâlâ gazetecilik yapıyordu ama en popüler internet sitelerinden biri için, artık gündemi takip eden bir haberci değil; sinema yazarıydı ve bazen de sosyal medya fenomenlerine değiniyordu. Bir daha asla televizyonda yer almamıştı ve bir takma adla yazıyordu: Greta Lafenice.

Mutlu olmasa bile kendini en azından huzurlu hissediyor muydu acaba?

Söylemesi zordu, sürekli aldığı ve vazgeçemediği sakinleştirici tabletler buna tanıklık ediyor olsa bile bir zamanlar olduğu ve bugün nefret ettiği Greta Alfieri'den artık çok uzaktı. Ama özellikle de o Greta Alfieri'nin yaşadığı şeyden çok uzaktı ya da ona öyle geliyordu.

Oysa her sabah ayna karşına geçtiğinde yüzü tüm o yaşananları ona hatırlatmaya devam ediyordu: Gözler... Birbirinden uzak ve sürekli hareket hâlinde olan o gözler. Yırtıcı avcısı tarafından hazırlıksız yakalanmamak için görüş alanını olabildiğince geniş tutmaya çalışan bir kurbanın gözleri gibi.

Bir kurban. Evet işte aynada gördüğü buydu. İşte o buydu.

Bir kurban.

Evet, öyleydi ama imzası hâlâ Greta Alfieri iken, Claps sayesinde bir mucize eseri celladından kaçtığı zaman... Ama saçının şeklini ve rengini değiştirse de hep öyle kalacaktı.

Greta bilgisayarını kapattıktan sonra divana yayılıp televizyonda bir sanat kanalı açtı. Aylık olarak düzenlenen birkaç toplantıya katılmak dışında evden çalışıyordu. Nezih ve

şehre yakın konumdaki 80 metrekarelik kendi evinde. Kariyerinin zirvesindeyken çalıştığı televizyon ağına özel seçkin semtteki zarif eviyle kabili kıyas değildi. Yazmak için bir bilgisayar ve yazdığı makaleleri siteye göndermek işini yapmak için ihtiyacı olan tek şeydi. İnternet sitesinin editörleriyle internet yoluyla iletişim kuruyordu. İşte bu yüzden sitenin direktörü onu o akşam telefonla arayınca çok şaşırdı.

"Greta, öyle bir haber duydum ki şaşarsın, henüz resmi açıklama yapılmadı ama tam bir bomba! Sana tek bir ad söylüyorum: Riondino."

"Riondino..." Greta ani bir endişe hissi duydu. Kendini kontrol etmeye çalışarak sordu: "Yani?"

"Birkaç saat önce iki klinik görevlisini temizledikten sonra kaçmış. Her yerde onu arıyorlar ama şu an için aramayı seyreltmiş durumdalar. Vaktinde haberlerde bu konuyu sen takip etmiştin, öyle değil mi?"

"Evet..." Greta'nın sesinde hafif bir titreme vardı. "Tutuklanmasından duruşmalarına kadar." Devam etmeden önce soluklanmak zorunda kaldı. "Ama bildiğim kadarıyla uzun yıllar süren terapiden sonra artık tehlikeli olmadığına karar verilip cezai ehliyeti daha az zorlayıcı olan bir rehabilitasyon kliniğine transfer edilmişti."

"Görünen o ki yanılmışlar. Elde ettiğim az veriye dayanarak şunu söyleyebilirim ki ortadan kaybolmadan önce o iki görevliyi kelimenin tam anlamıyla paramparça etmiş. Kısa

süre sonra haber halka duyurulacak ve sitemizi binlerce insan ziyaret edecek. Bir yazıya ihtiyacımız var ve bunu yapacak tek kişi sensin."

Greta'nın sesi tıpkı bedeni gibi gerildi: "Aramızdaki anlaşma benim bu tür haberlerle asla ilgilenmeyeceğimi öngörüyor."

"Greta senden güncel bir takip beklemiyorum, istediğim tek şey hikâyenin evveliyatını anlatıp Riondino'nun neden müebbet hapis cezası almak yerine bir sağlık kurumuna yatırıldığını açıklaman. Biz en çok takip edilen bilgi sitesiyiz çünkü en hızlı ve tam haberi biz veriyoruz. Bana bu parça lazım."

Greta tereddüt etti.

"Sadece bu kadar mı? Gelişmeleri takip etmek zorunda kalmayacağım, değil mi?"

"Söz veriyorum sadece bu kadar."

Derin bir nefes aldı. "Bana yarım saat ver, yazını alacaksın."

İki adam duşun altındaydı. Matteo suyun omuzlarından çıplak vücudu boyunca aktığını hissediyordu. Arkasındaki Riondino'nun elleri kasıklarından göğsüne kadar çıkıp tekrar aşağı doğru inerken çılgın bir ereksiyon içindeydi.

Avın ilk saatlerindeki adrenalinin bitmesiyle birlikte Komiser Gottardi ofisindeki koltuğuna âdeta yıkılıverdi. Ama yorgunluğa teslim olacak vakit değildi. Mantıklı bir şekilde düşünmesi ve buna göre hareket etmesi gerekiyordu.

Riondino'dan ve muhtemelen gasp ettikleri araba ve şöföründen hiç iz yoktu. Eğer olay gerçekten bu şekilde geliştiyse şu an yüzlerce kilometre uzakta olabilirdi. Tabii uzun süre aynı arabayla ilerlediğine düşünmek zor bir ihtimaldi. Eğer o arabayı ele geçirdiyse polisin şoförün ortadan kaybolduğundan haberdar olacağını ve iz sürmeye başlayacağını tahmin ederdi. İlk yol kontrollerinden sorunsuz geçmek onun için hayati bir önem taşıyordu, sonrasında ise arabayı elinde iki saatten fazla tutması çok riskliydi. Belki de Floransa'ya varır varmaz arabadan kurtulmuştu. Komiser onun direkt olarak Floransa'ya gittiğinden emindi. Çünkü şehirde saklanmak çok daha kolaydı.

Az miktarda parayla, hiçbir kimlik belgesi olmadan, çamurlu ve muhtemelen öldürdüğü insanların kanıyla kaplı bir eşofmanla... Riondino nereye kaçmış olabilirdi?

Bunları düşününce Gottardi'nin aklına evsizlerin yatakhanelerini ve Arno Köprüsü altında kalan yoksulları kontrol etmek gelmişti. Ama o ana kadar bu araştırmalardan hiçbir sonuç çıkmamıştı.

Komiser, kapıyı çalan müfettiş Uggeri'yi içeri davet etmeden önce gürültülü bir şekilde gerindi.

"Caciagli'nin cep telefonuna ulaşılamıyor. Ya tahrip edilmiş ya da pili çıkarılmış."

Gottardi her zamanki gibi bir küfür koyuverdi.

"Ama saat 19.28'de, yani karısını aradıktan bir saat sonra ve telefonu kapanmadan biraz önce, bir arama yapmış."

Komiserin tüm yorgunluğu birden kayboluverdi: "Nereye, kime?"

Müfettiş sesindeki belirgin heyecanla devam etti: "Konuşma iki dakika, on iki saniye sürmüş. Bağlı olduğu verici Floransa'da, Cascine bölgesinde; aradığı numara ise şehirde ikamet eden Matteo Contri adına kayıtlı bir cep telefonuna yapılmış. Bizden çok uzak bir yer değil bu arada."

Greta "gönder" tuşuna bastı; yazısı birkaç dakika sonra yayına girecekti.

Bunu yazması düşündüğünden çok daha zor olmuştu. Kendini her gün uzaklaştırmaya çalıştığı o anıların altında ezilmiş gibi hissediyordu.

Televizyon kapalıydı. Evdeki hafif bir uğultunun eşlik ettiği sessizlik ona yoğun ve baskın geliyordu.

Mekanik bir hareketle bir sakinleştirici yuttu.

Birden yalnız kalmak istemediğini fark etti. Birini görüp konuşmaya ihtiyacı vardı. Claps'i aradı ve hemen ardından onunla buluşmak üzere evden çıktı.

Gottardi ve Uggeri polis aracından inip yoldan hızlı geçerek Matteo Contri'nin yaşadığı evin girişine doğru ilerledi. Tam o sırada kapıdan biri çıkıyordu. Uzun boylu ve yapılı adam kırk yaşlarında olmalıydı.

Komiser adımlarını hızlandırıp tam kapıda adamın yolunu kesti: "Polis," dedi kimlik kartını göstererek. "Siz Matteo Contri misiniz?"

"Hayır," diye yanıtladı önü kesildiği için şaşırmış olan adam. "Burada oturuyorum ama kendisi değilim."

"Yanınızda bana gösterebileceğiniz bir kimlik kartı var mı?"

Adam beceriksiz hareketlerle cüzdanından çıkardığı sürücü ehliyetini ona uzattı. Gottardi gözlerini adamdan bir an bile ayırmazken müfettişinin kimliği alıp incelemesini bekledi. Uggeri hızlıca göz attıktan sonra onayladı: "Martucci Mario."

"Tamam Bay Martucci, bana Contri'nin dairesinin hangisi olduğunu gösterebilir misiniz?"

Adam başıyla arkaya doğru bir işaret yaparak "Sağdaki merdivenden birinci kat," dedi.

Gottardi merdivenleri ikişer ikişer çıkarken ardından koşturan müfettiş ona yetişmekte zorlanıyordu.

Tam o sırada birinci katta bir adam evinin kapısını kilitliyordu, ayaklarının dibinde bir valiz vardı.

"Matteo Contri?" Komiser tekrar kimlik kartının gösterirken iki adamın gözleri buluştu. Karşısındaki adamın gözlerinde ne hayret ne de sinir vardı: Kısa bir sessizlikten sonra cevap verirken göz kapakları hafifçe kısıldı.

"Evet."

"Size birkaç sorumuz var," dedi onu dikkatle inceleyen Gottardi. Adam kırk yaşlarındaydı, iyi giyimliydi ve hafif bir parfüm kokusu hissediliyordu.

Riondino neden onu aramış olabilirdi, ondan ne istiyordu? Komiserin gözleri valize kaydı, acaba ondan yedek elbise mi istemişti? "Çok zamanınızı almayacağız ama böyle kapı önünde olmaz, içeri girmemizin bir sakıncası var mı?"

Adam tek bir kelime etmeden anahtarı tekrar deliğe takıp kapıyı açtı.

"Bir yere mi gidiyordunuz Bay Contri?" dedi içeri girerken valizi işaret eden Gottardi.

"İş için Bolonya'ya gidiyorum. Birkaç gün orada kalacağım," diye yanıtladı tipik Floransa aksanıyla.

"Bu saatte mi yola çıkıyorsunuz?" diye sordu müfettiş Uggeri.

"Sabahları Bolonya girişinde trafik oluyor, çevreyolu tam bir karmaşa, erken saatte çok önemli bir randevum var, geceden varmayı tercih ediyorum bu yüzden."

"Elbette," dedi Gottardi, Contri'nin onları misafir ettiği salonu gözleriyle incelerken. Her şey düzenli görünüyordu, içeride başka birinin olduğuna dair bir iz yoktu, hızlıca çıkarken arkada bırakılmış bir düzensizlik de göze çarpmıyordu. "Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Ben ıslah olmaz bir bekârım."

"Konuya gelelim: Bay Caciagli'yi tanıyor musunuz? Dante Caciagli."

"Hayır, bu adda bir tanıdığım yok."

"Emin misiniz? Bugün bu adda biriyle telefonda konuşmadınız mı?"

Adamın başını salladı. "Söylediğim gibi bu adda birini tanımıyorum."

Gottardi bir an için gözlerini kapadı. Artık emindi: Riondino Dante Caciagli'nin arabasını, telefonunu ve muhtemelen canını almıştı.

"Güzel, bu akşam 19.30 sularında cep telefonunuza herhangi bir çağrı geldi mi?"

"19.30 mu? Evet... Sanırım o saatlerdeydi."

"Evet aldınız, sizi temin ederim. Yoksa şu an burada olmazdık. İki dakika on iki saniye süren bir arama. Kiminle konuştunuz Bay Contri?"

"Hiç beklenmedik ve bazı açılardan tuhaf bir görüşme oldu."

"Sizi kim aradı Bay Contri?"

"Tanımadığım biri, en azından fiziksel olarak. Libero diye biri, Facebook'tan tanıştığım arkadaşlarımdan biri."

Facebook... Klinikteki tek internet bağlantısı olan bilgisayar direktörün ofisindeydi ve şifreliydi.

"Kendisiyle internette sohbet mi ediyordunuz?"

"Nadiren, hem de çok nadir. Bahçecilik üstüne konuşuyorduk, ikimizin de ortak ilgi alanı çünkü.

"Günün hangi saati?"

"Ben ancak gece geç vakitte bağlanabiliyorum."

Klinikte gece saatlerinde sıkı bir gözetim yoktu muhtemelen ve belki de bilgisayarın şifresi tahmin edilemeyecek kadar zor değildi. Belki müdür şifreyi randevularını not aldığı ajandaya yazmış bile olabilirdi. Riondino dışarıda kaç kişiyle irtibattaydı?

Tek bir göz kontağına bile gerek kalmadan arkalarında duran müfettiş Uggeri elindeki küçük bir deftere notlar almaya başlamıştı.

"Yani bu Libero'yu şahsen tanımıyorsunuz?"

"Hiç görmedim ve sesini de ilk defa duyuyordum."

"Neden aramış peki?"

"Floransa'dan geçtiğini ama yolda arabasının bozulduğunu söyledi. Bana gece onu evimde misafir edip edemeyeceğimi sordu."

"Siz ne cevap verdiniz peki?"

"Bolonya için yola çıkmak üzere olduğum için kendisini misafir edemeyeceğimi."

"Bu kadar mı? İki dakikalık konuşmanın geri kalanı?"

"Üç beş kelam ettik o kadar."

"Size nerede olduğunu söyledi mi?"

"Cascine Parkı'nın yakınlarında."

Gottardi birkaç saniye sessiz kaldı. Her şey çok mantıklı görünüyordu ve Contri gerçekleri söylüyor gibiydi. Riondino'nun onu aradığını söylediği yer de aramanın gerçekten yapıldığı yerdi.

Ama canını sıkan bir şey vardı... Altıncı hissi miydi devreye giren? Yoksa Riondino'nun ihtiyacı olan giysileri taşıyor olabilecek o valiz mi? Ya da karşısında duran bu adamın davranışları mı: Beklendiği gibi endişeli değildi, soğuktu ama bedeni patlamaya hazır bir gerginlik içinde gibiydi.

"Libero sizin telefonunuzu nereden biliyordu?"

"Başı belada mı?"

"Size bir soru sordum, lütfen cevap verin."

"Facebook profilimde var çünkü. 'Arkadaşım' olan herkes telefonumu görebilir."

"Bu sizi ilk arayışı mıydı?"

"Size söyledim, daha önce kendisiyle hiç konuşmadım. Şimdi siz benim sorularıma cevap verebilir misiniz? Libero başını belaya mı soktu?"

Komiser Gottardi konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye bekledi.

"Bay Contri... Elimizde bu akşam telefonda konuştuğunuz kişinin henüz kaçmış bir katil olduğuna dair kanıtlar var." Adamın gözlerinde hiçbir hayret ifadesi belirmedi. Gözünü bile kırpmadı. "Yani, eğer şu ana kadar bize söylemediğiniz bir şeyler varsa şimdi konuşmanın tam zamanı. Bunu sizin iyiliğiniz için söylüyorum."

"Size tüm bildiğimi söyledim komiser. Benden sadece onu bu gece evimde misafir etmemi istedi, başka bir şey yok." Adam Gottardi'nin tekrar bavula yönelen bakışlarını fark etti. "Onun suç ortağı olduğumu mu düşünüyorsunuz?" Ses tonu neredeyse alaycı bir ton almıştı. "Beni ona yedek kıyafet sağlamam ve saklanmasına yardımcı olmam için mi aradığına inanıyorsunuz?"

"Değerlendirmem gereken varsayımlardan biri," diye yanıtladı Gottardi büyük bir sakinlik içinde. Bu sırada arkasındaki Uggeri ise iyice gerilmişti. "Ama bu size inanmadığım anlamına gelmiyor, sadece emin olmak istiyorum. Yanınızda ne kadar para olduğunu bana söyler misiniz?"

"Yaklaşık bin beş yüz avro kadar, birkaç gün dışarıda kalacağım sonuçta."

"Haklısınız Bolonya bankamatikleri olmamasıyla tanınır..."

Adam Gottardi'nin bu alaycı sözlerini yüzünde bir gülümsemeyle cevapladı: "Bu evde tuttuğum param ve yarın benim yokluğumda evi temizlemeye gelecek temizlikçinin hepsini alıp götürmesini istemiyorum."

"Güvensiz bir tipsiniz Bay Contri."

"Siz de öylesiniz sanırım."

"Aramızdaki fark benim işim gereği böyle olmam gerektiği."

Gottardi kısa bir ara verdikten sonra tekrar söze girdi: "Bana bilgisayarınızı gösterebilir misiniz? Libero'nun profilini görmek istiyorum."

"Elbette, dizüstü bilgisayarım var, odamda duruyor. Almaya benimle gelir misiniz? Böylece Libero'nun yatağın altında saklanmadığından da emin olmuş olursunuz..."

"Güzel fikir ama size Müfettiş Uggeri eşlik etsin, bu arada ben de adli tıptan bir bilgisayar uzmanıyla telefon görüşmesi yapayım."

Facebook izlenecek önemli bir yol olabilirdi. Riondino'nun Floransa'da irtibat kuracağı başka arkadaşları var mıydı acaba? Onu misafir edemeyen Contri yüzünden bir B planı kurmuş muydu? Ya da profilinde onu nerede arayacaklarının izini bulabilecekleri herhangi bir sohbet var mıydı?

Polis merkezinin telefonunu tuşlarken tuhaf bir şey hissetti... Ne olduğunu söylemesi zordu ama boğuk bir gürültü ya da küçük bir hava akımı gibi bir şeydi sanki...

İçgüdüsel olarak dönüp Contri ve Müfettiş Uggeri'nin gittiği koridora doğru tüm kasları gerilmiş bir hâlde baktı.

Hiçbir şey yoktu, tam bir sessizlik hâkimdi. Bir bilgisayarı getirmek ne kadar sürerdi ki? Ve neden odadan hiç ses gelmiyordu?

Gottardi yavaşça koridora doğru ilerledi. Odalardan birinden bir ses geldiğini hisseti... Sanki boğuk bir kanat çarpışı ya da bir tür tıslama gibi bir şey.

"Uggeri?" diye seslendi içinden yanında silah taşımadığı için kendine küfürler savururken. Tüm bedeninde bir adrenalin patlaması vardı sanki.

Cevap gelmedi.

Kapı aralıktı... Gottardi kapı tokmağını hafifçe itti.

Onu bir dal gibi duvara iten bir beden üstüne çullanmadan önce yerde uzanan Uggeri'yi gördü. Bacakları kasılmalar içinde çırpınan adamın boynu boylu boyunca yırtılmıştı ve

duyulan o tıslama sesi son nefes alma çabalarından kaçan havanın sesiydi.

Gottardi ona dev gibi gelen o iri cüsse tarafından duvara sıkıştırıldığını hissetti. Bir el neredeyse nefesini keserek ağzını kapatırken karnına sert bir darbe aldı. Bir yumruk... Hayır, yumruk değildi, büyük bir dehşetle bunun içini parçalayan bir şey olduğunu anladı... Bir bıçak. Aortunu kesen bir bıçak.

Şaşkınlık içindeydi, bacaklarının çözüldüğünü hissetti... Matteo Contri olduğuna inandığı adam onu bırakırken yavaşça yere yıkıldı. Hayat bedenini hızla terk ederken çok üşüyordu.

Katil onun kulağına yaklaşıp şöyle dedi: "Aferin komiser, beni buldun ama sadece birkaç dakika geç kalsaydın şu an hâlâ hayatta olacaktın, seni aşağılık."

Ne kadar soğuktu ve nefes almak gittikçe ne kadar da güçleşiyordu. "Hassi..." diyebildi ancak Gottardi, hemen sonrasında ise hayatında söylediği son kelime bu olduğu için pişmanlık duydu.

Riondino gözlerini kapattı.

"İyi iş çıkardın Hannibal."

Elinin tersiyle yüzüne sıçrayan kanı mekanik bir hareketle sildi.

Bıçağı yere attı ve Gottardi'nin cesedinin üstünden atlatıp banyoya gitti.

Yerde saçından kestiği parçalar, lavaboda ise sakalları duruyordu. Matteo Contri'nin çıplak bedeni kıvrılmış hâlde duşun içindeydi. Riondino aynada kendine baktı. Yüzü ve kıyafetleri Gottardi ve müfettişin kanıyla kaplıydı. Tekrar duş alıp yeni kıyafetler giymesi gerekiyordu ve zaman artık aleyhine işliyordu. Ona bu kadar erken ulaşmayı nasıl başarmışlardı? Telefondan elbette ama bu ipucuna ulaşana kadar saatler geçmesi gerekirdi. Planında ne ters gitmişti? Riondino nefesini kontrol etmeye çalıştı, endişenin onu esir almasına izin veremezdi. Hannibal'ın hissetme konusundaki mutlak yeteneksizliğini kıskanıyordu. Hızla soyunup vücudundaki kanları yıkadı.

Tekrar giyinmeden önce bir kez daha aynadaki yüzüyle Matteo Contri'nin fotoğrafını karşılaştırdı. Kâkülünü düzeltti, gösterişli kırmızı çerçeveli gözlüklerini taktı ve büyük bir memnuniyetle gülümsedi: Onu Matteo sanmaları kaçınılmazdı.

Bugün

Claps'le Greta'nın buluştuğu mekân çok kalabalık olmadığından rahatça konuşabilecekleri bir masa bulmaları kolay oldu. Son görüşmelerinin üstünden aylar geçmişti. Claps kadının yanağına hızlı bir öpücük kondurdu, onu her gördüğünde başlangıçta hissettiği utanma duygusundandır bu.

"Nasılsınız Greta?"

Yıllardan ve tüm o yaşadıklarından sonra ona hâlâ 'siz' diye hitap ediyor olması çok tuhaftı. Olanlara dair hatıraları uzaklaştırmak için uyguladığı bir yol muydu bu acaba?

Oturup içeceklerini ısmarladıktan sonra Greta elindeki araba anahtarıyla sinirli bir şekilde oynayarak ona Riondino'nun kaçma hikâyesini anlattı.

"Riondino'nun hikâyesiyle ilgili bir yazı yazmak zorunda kaldım ve bu hiç de kolay olmadı. Uzun zamandır bu gibi hikâyelerden uzak durmaya çalışıyorum." Greta zoraki bir gülümseme takındıktan sonra ekledi: "Biliyorum, bu tam bir saçmalık ama endişeye kapıldım... Televizyonda çalıştığım dönemden ve Morphy yüzünden çok fazla anım var. Yalnız kalamadım, geldiğin için çok teşekkürler."

Riondino..! Claps önündeki romun yoğun rengini izledi. Likörü bardaktan çıkan aromasının midesine yerleşen soğuğu dindiremediğini hissediyordu. "Hiç de aptalca değil. Bu belki bir klişe ama ba...zı* yaraların kapanması için yıllar gerekir. Bunların var olduğunu yok saymak yetmez."

Claps ancak yıllar süren rehabilitasyon sürecinden sonra onu vuran afaziye karşı olan savaşını kazanabilmişti. Yalnızca kurması gereken cümle çok uzunsa ya da nadir kullandığı kelimelerin geçtiği bir konudan bahsediyorsa tereddüt yaşıyordu.

Greta'nın gözleri bir an için boşluğa daldı. Sonra biraz güvensiz bir sesle konuşmaya başladı: "Riondino... Yanlış hatırlamıyorsam bu sizin Sensi'yle çalıştığınız ilk vakaydı."

"Evet öyle, yedi yıl önce."

"Olaylar gerçekten nasıl gelişti?"

Claps çenesinin gerildiğini hissetti. "Yeni bir yazı için... röportaj mı yapıyoruz Greta?"

* Ç.N: Konuşma yetisinde bozukluk yaratan bir rahatsızlık olan afazi hastalığını yenen Claps'in konuşmasında hafif de olsa bir sorun kalmıştı. Metinde Claps'in konuşmalarında yer alan üç noktalar (...) Claps'in konuşurken zorluk çektiği anları göstermektedir.

"Hayır, yeni yazı falan yok." Greta utanarak gülümsedi. "Sadece konuşma ihtiyacı duyuyorum. Mantık yürütmem gerekiyor. Daha doğrusu kafamdan uzaklaştırmak için buna ihtiyacım var. Tabii bunu siz de isterseniz."

Claps iki eliyle bardağını kavradı. Sonra konuşmaya başlamadan önce içkisinden büyük bir yudum aldı.

Orada olmamayı ne kadar da çok isterdi.

Sonunda anlatmaya karar verdi: "Laura Minz'in ölümünden sonra, on gün kadar hiçbir sonuca varamadığımız zorlu bir çalışma dönemi geç...irdik."

"Aslında Riondino'yu bulmaya çok da uzak değildiniz."

"Hayır... Elimizde bir profil vardı, bunu ben bulmuştum; yakalandıktan sonra bunun doğruluğunu tespit edeceğimiz üzere onunla çok örtüşen bir profildi bu. Böylece son iki ay...dır Minz ile bir şekilde karşılaşmış olabilecek tüm kişileri bu profille karşılaştırarak çalıştık. Başta Sensi ile çalışmak hiç de kolay olmadı; işime çok şüpheyle yaklaşıyordu ama sonra olası şüphe...lilerin arayışında alanı daraltmak için ona sunduğum yönlendirmeleri kullanmayı kabul etti. On gün sonra elimizde üstünde çalışacağımız bir düzine ad oldu. Tabii bunun hiçbir garantisi olmadığı açıktı: Katil Minz'i onunla direkt bir kontakt kurmadan sadece uzaktan da görmüş olabilirdi."

"Ama elinizdeki listede Riondino vardı."

"Evet. O sıralarda bir fi...nans şirketinde çalışıyordu ve yatırım ürünleri satıyordu: Yatırım fonları, ek emeklilik planları,

hisseler ve bunun gibi şeyler... Olaydan bir ay önce Minz'in erkek arkadaşına yatırımlarıyla ilgili birkaç değerlendirme planı sunmak üzere evlerine gitmiş. Kızı orada görmüş."

"Ama o adların hepsini araştırmanıza gerek kalmadı çünkü Riondino'yu daha önce yakaladınız."

"On birinci günde, Riondino başka bir genç kadını kaçırınca. Sanırım is...mi Terry Schiavi'ydi. Davranış biçimi aynıydı: Kadını kurnazca kaçırıp arka tarafında hücreler, ya da işkence odaları demeliyim belki de, oluşturduğu garajına kilitliyor... Ellerini ve ağzını bağlayıp iş...ine gidiyor. Akşam dönüp evdeki işini tamamlamak üzere..."

"Ama kız kaçmayı başarıyor."

Claps başıyla onayladı: "Riondino kızın ağzını sıkı bağlayamamıştı... Yan garajın sahibi, öğ...len evine döndüğünde kızın bağırdığını duymuş. Kız yarım saat sonra kurtarıldı ve saat bir sularında Riondino'nun ismi tüm polis telsizlerinden anons ediliyordu. Sensi iş yerinde tepesine bindi, kelep...çeler bileklerine takıldığında saat daha iki bile olmamıştı."

"Ama ilk andan itibaren adamın hareketleri tuhaf görünüyordu."

"Kafası çok karışık gibiydi, tüm olup biteni bir türlü anlayamıyordu. Ona yapılan suçlamalara inanamıyordu. Ama bu bize tuhaf gelmedi, niha...yetinde bu çok da anormal bir davranış biçimi değil, başta hepsi kendi stratejisi içinde inkâr eder. Elbette ki bunu geçmiş vakalardan yola çıkarak söylüyorum..."

"Fiziksel görünüşü de tutarsızdı değil mi? Kısa boylu, kilolu."

"Seri katiller için genel geçer bir fiziksel tarif yoktu Greta. Hatta genellikle çok zararsız bir görünümleri vardır. Ama şunu itiraf etmeliyim ki özel...likle Riondino nazik ve her tür şiddetten uzak bir adam gibi görünüyordu; yani demek istediğim fiziksel olarak da: Yumuşak, kırılgan ve her tür güçten yoksun biri gibiydi."

"Ama kanıtlar aleyhineydi."

"Kaçırdığı kadın onu he...men teşhis etti ve birkaç saat içinde yapılan bir dizi DNA testi garajda bulunan organik maddelerin önceki iki kur...bana ait olduğunu gösterdi. Özellikle cesetlerde bulunan sperm Riondino'nunkiyle aynıydı."

"Ama o her tür suçlamayı reddetmeye devam etti. Ta ki..."

"Ta ki Sensi bir sabah beni telaş içinde ofisine çağırana kadar. Başlangıçta onunla pek de i...yi anlaşamadığımızı söylemiştim ama gün geçtikte beni ve işimin gücünü tanımaya başladı. Tıpkı bugün gibi yağmurlu bir gün olduğunu hatırlıyorum..."

Claps'in gözleri kafenin camından dışarı kaydı. Yağmur sokakları âdeta dövmeye başlamıştı. Yedi yıl öncesinin hatıraları yavaş yavaş tekrar gün yüzüne çıkmaya başladı. Islak asfaltı aydınlatan neon ışık gibi mora çalıyordu anılar.

Yedi yıl önce

Komiser Sensi, Claps'i küçük bir toplantı odasına götürdü. İçeride en fazla sekiz kişilik bir masa, köşede tekerlekli bir masanın üstüne gelişigüzel konulmuş tüplü bir televizyon ve video kayıt cihazı vardı.

"Hemen geldiğiniz için teşekkürler," dedi aceleci bir kibarlık içinde.

Claps komiserin kaşları çatık ifadesini hemen fark etti, onu endişelendiren bir şey vardı.

"Size göstermem gereken bir şey var, Doktor Claps," dedi eline bir video kaset alırken. "Şu an için dijital görüntü kullanma imkânımız yok," dedi kendini haklı çıkarmak ister gibi. "Ama video kasetler de işe yarıyor ve belki de bu zaman zarfında kullandığımız araçları modernize etmek için kaynak da alırız."

Belki de basit bir endişeden daha fazlası söz konusuydu... Göz kontağı kurmuyordu ve hareketleri Claps'in alışkın olduğu üzere kararlı ve akıcı değildi. Görmeye alışık olduğu Komiser Sensi değildi. Endişeliydi, elbette ama sadece o da değil... başka bir sebebi olmalıydı.

Gözlerini kaçırması... Kendini haklı göstermeye çalışması... Evet, Claps emindi, sadece endişe değil ortada anlayamadığı bir şey vardı... onu çok rahatsız eden bir şey.

"Riondino'nun bu sabah kendisine mahkeme tarafından aranan avukatıyla yaptığı görüşmenin kaydı. Avukat onu

susma hakkını kullanması için boş yere ikna etmeye çalışıyor," dedi Sensi kaydı oynatırken. "İlk bölümde ilginç bir şey yok," dedi o kısımdaki görüntüleri hızlıca ileri sarıp. "Dün siz buradayken söylediklerinden farklı bir şey söylemiyor. Ama burada..." Komiser videoyu tekrar normal oynatmadı başladı: "İzleyin..."

Claps videoya konsantre oldu. Ekranda tam ortada bir masada yanında avukatı olan kişiyle oturan Riondino görülüyordu. Tam karşılarında çerçevenin dışına kaydığı için zorlukla görülen Komiser Sensi ve başka bir polis memuru vardı.

"Bay Riondino." Ses sistemi kaliteli değildi ve Sensi'nin sesi hafif çatlak duyuluyordu. "Neden ısrarla inkâr ediyorsunuz?"

Riondino, ilk sorguda sergilediği aynı tutum içindeydi: Elleri masanın üstünde birleşmişti, parmaklarını o kadar sıkıyordu ki neredeyse kan dolaşımı kesilmiş gibiydi, sırtı kamburdu ve göğsü öne doğru düşmüştü, başı eğikti. Yere inmiş nemli gözleri masada belirsiz bir noktaya dikilmişti.

"Söylediklerinizden hiçbirini ben yapmadım..." Sesi yalvarır gibiydi ve neredeyse ağlayacak hâldeydi. "Ben böyle korkunç şeyler yapamam asla..."

"Haydi ama," dedi tekrar sakince lafa giren Sensi. Terry Schiavi sizin kendisini kaçırıp alıkoyan kişi olduğunuzu onayladı. Ve kendisinin kurtarıldığı garaj size ait Bay Riondi-

no. Ve dahası bu sabah gelen DNA sonuçları Laura Minz ve Dorina Gjioka'nın cesetleri üstünde bulunan katilin organik izlerinin sizinkiyle tıpatıp aynı olduğunu gösteriyor."

Tam o sırada avukat araya girdi: "DNA testleri konusunda ihtiyatlı olalım komiser, ayrıca hâlâ uzman raporu gelmedi."

"Sayın avukat," Sensi'nin sesi bıçak gibi keskindi. "Bunu savcıyla tartışabilirsiniz, hatta tutuklama kararı için hakimle konuşsanız çok daha iyi olur, benimle ve şu anda konuşulacak bir konu değil bu."

"Sadece gözlemimi paylaştım."

Bu arada Riondino gözlerini yerden kaldırmıştı. Gözleri yaşlarla doluydu. Sürekli aynı şey, tekrarlamaya devam ediyordu: "Ben yapmadım. Bunun başka bir açıklaması olmalı..."

"Erkek arkadaşına tasarruf emekliliği planları sunmak için iki kez Terry Schiavi'nin evine gittiğinizi biliyoruz. Orada onu görünce içinizde bir şey mi ortaya çıktı?"

"Ben yapmadım. Bunun başka bir açıklaması olmalı..."

"Bay Riondino, bunun bir açıklaması falan yok. Kız sizi tanıdı. Bize onu nasıl kaçırdığınızı ve o depoya götürdüğünüzü, soyup ellerini nasıl bağladığınızı ve ağzını nasıl tıkadığınızı anlattı. Sonrasında ağzını nasıl açtığını anlattı."

Claps ekranda Riondino'nun tuhaf bir hareket yaptığını gördü: Adam kafasını kaldırıp sonuna kadar açtığı parıltılar

yayan gözlerini deli gibi etrafta gezdirmeye başladı. Sensi'nin ona iyi olup olmadığını sorduğu duyulduktan sonra...

Sonra Claps'in damarlarında gezen kanı donduran bir şey oldu. Riondino'nun ifadesi tamamen değişti: Gözleri soğuk ve keskin bir bakışa büründü, duruşu birdenbire fırlayacak bir ok gibi dik ve gergin bir hâl aldı. Ve yüzü öyle zalim bir ifadeye büründü ki sanki bambaşka bir insana dönüşüverdi. Son olarak birkaç saniye öncesine kadar çaresizlik içinde oturan bu adam boğuk ve zalim bir sesle tısladı: "O fahişeyi daha iyi bağlamam ya da daha önce öldürmem gerekirdi."

Hemen sonrasında ayağa fırlayan Riondino kontrol edilemez bir öfkeyle masayı sanki bir dal parçasıymış gibi vahşice devirdi. Tam o sırada karelere bölünen görüntü aniden kesildi.

"Üç polis memuru üstüne çullandı ve içlerinden biri o sırada çarpıp kamerayı düşürdü," dedi Sensi. "Ama onu etkisiz hâle getirmek için dördüncü bir polisin gelmesi gerekti ve içlerinden ikisi acil servislik oldu. Tam bir öfke nöbeti."

Claps hipnotize olmuş gibiydi, gözlerini simsiyah ekrandan alamıyordu.

"Şimdiyse bir melek kadar sakin ve olup biteni hatırlamadığını söylüyor."

"Tekrar izleyebilir miyim?"

Sensi videoyu birkaç saniye daha tekrar oynattı. Görüntüler Claps'in gözlerinin önünden yeniden akıp gitti. Yine

o cehennemden çıkmış gibi gelen ses duyuldu: "O fahişe daha iyi bağlamam ya da daha önce öldürmem gerekirdi."

Claps videoyu ikinci defa izlemeden önce uzun yıllar önce benzer bir film gördüğüne emindi. Sensi gözlüklerini çıkarıp ellerini yüzünde gezdirdi. "Etkileyici değil mi? O ses insanın tüylerini ürpertiyor."

Claps nihayet gözlerini ekrandan ayırabildi ama Sensi'ye bakmadan konuştu: "İstediğiniz itirafı aldınız," dedi dikkati dağınık bir şekilde, o an düşünceleri başka bir yola girmişti.

"Biliyor musunuz Claps, kariyerimde şiddet suçu işleyen hiç beklenmedik birçok kişinin aniden pes edip gerçek yüzlerini gösterdiklerini çok gördüm ama böyle bir şeyle asla karşılaşmadım."

"Ve şimdi Riondino yaptığı ya da söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyor öyle mi?"

Sensi başıyla onayladı. "Arbede bitip de hareketsiz hâle getirildikten hemen sonra. Kendisine sakinleştirici verilmeden önce. Sanki bedenindeki tüm o güç ve öfkeyi kaybedivermiş gibi yumuşayıverdi. Hiçbir direnç göstermedi ve bir bebek gibi yakınıp ne olduğunu, neden kelepçelendiğini sormaya başladı."

"Samimi görünüyor muydu sizce?"

Sensi hemen cevaplamadı, önce ayağa kalkıp odanın içinde sinirli tavırlarla bir süre dolaştı. "Uyuşukluk hâli samimi görünüyordu," dedi sonunda neredeyse isteksizce.

"Ama nedense mantığım bana onun oyun oynadığını söylüyor. O mızmız Riondino kılıfına girdiğinde numara yaptığını düşünüyorum: Suçlandığı türde bir cinayeti işleyemeyecek kadar zayıf, uysal ve aciz bir adam. Daha birkaç dakika önce ne yaptığını hatırlamadığını söylüyor, bence bu da yalan." Sensi tekrar konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Ya da en azından aklım bana böyle söylüyor. Bana onun deli taklidi yaptığını ve mahkemeden çıkacağı kesin olan mahkumiyetten kaçmak için bir aktör gibi rol kestiğini söylüyor. Bu yolu deneyenleri çok gördüm. Ama tekrar ediyorum böyle bir şeye asla rastlamadım."

"Beni neden aradınız komiser? Soruşturma kapandı, suçlu tutuklandı. Psikiyatrik muayeneler Riondino'nun cezai ehliyeti olmayan bir deli mi yoksa cinayetleri kasten işlemiş olan bir manyak mı olduğunu gösterecek. Bu sizin işiniz değil."

Sensi yavaşça yerine dönüp oturdu. "Ama ben bunu hemen anlamak istiyorum Claps. Kiminle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum. Gerçekten rol mu yapıyor? Yanılmıyorsam siz aynı zamanda bir psikiyatrsınız."

"Evet, ilk uzmanlığım bu, sonrasında kriminolojide uzmanlık yaptım."

"O zaman anlamama yardımcı olun."

Claps bakışlarını tekrar yere çevirdi. "Agresifleşmeden hemen önce gözleriyle yaptığı o tuhaf hareketi fark ettiniz mi? Buna nistagmus denir, yani göz bebeğinin istemsizce

sağa sola hareket etmesi. İnsan böyle bir şeyi rol yaparak elde edemez."

"Bu ne anlama geliyor yani? Numara yapmıyor mu demek oluyor?"

"Fikir beyan etmeden önce onunla konuşmak istiyorum demek oluyor." Claps zihninde hâlâ yıllar önceki o filmi görüyordu. "Yüz yüze. Bu mümkün mü?"

Sensi kaşını kaldırdı. "Standart prosedürün dışında bir durum bu."

"Ayrıca onunla yalnız olmam gerek: Yanımızda kimse olmamalı, avukatı bile."

"Şu an bir avukatı yok zaten. Mahkemeden atanan avukat o kadar korktu ki işi ışık hızında bıraktı. Yeni bir avukat atanması için Riondino'nun sabahı beklemesi gerek. Ama sizin bu sorgu talebiniz..."

Claps sertçe sözünü kesti: "Bir sorgulama olmayacak, psikiyatrik bir muayene de değil. Sadece onunla konuşmak istiyorum, hepsi bu."

"Ne kadar tehlikeli olabileceğini gördünüz değil mi?"

"Gerektiği durumda müdahale edecek zaman bulunur mutlaka."

"Onu durdurmak için dört adam bile yetmedi."

"O zaman kapının arkasında müdahaleye hazır beş adam tutun."

Sensi derin bir iç çekti: "Siz bir danışmansınız Claps. Bir danışman. Görevlere doğrudan müdahale etmeniz öngörülmüyor."

"Danışman... Tam da buyum evet: İşimi iyi yapabilmem için bana uygun şartları yaratın. Bırakın da Riondino'yla konuşayım."

"Neden onunla konuşmak için bu kadar ısrar ediyorsunuz Doktor Claps?"

Claps anlık bir tereddütten sonra cevapladı: "Çünkü ben de anlamak istiyorum."

"Sadece birkaç dakika. Olup bitene yönelik hiçbir soru sormayacaksınız."

Claps onayladı: "Ona olaylarla ilgili tek bir kelime etmeyeceğim."

Sensi kapıya yönelmeden önce bir kez daha düşündü. "Tamam. Bunu ayarlamam için bana biraz süre verin."

Bugün

Başkomiser Sensi prestijli bir Milano lokalinde tabiri caizse görev gereği yemekteydi. Politik konular gündemdeydi ve emniyet müdürü de dâhil olmak üzere herkes onun fikrini almak için sabırsızlanıyordu.

Sensi yemekten ayrılmak için kendine güzel bir sebep bulmaya çalışırken cep telefonundan Maiezza aradı. Komiser başıyla özür dileyerek telefonu cevaplamak üzere masadan birkaç metre uzaklaştı.

"Floransa'dan bir rapor geldi, Doktor. Birkaç saat önce bildirilmiş ama ben gece vardiyasına yeni başladığım için henüz gördüm. Hemen size haber vermek istedim."

"Söyle Maiezza."

"Riondino bu akşam kaçmış. Yanındaki iki görevliyi katledip kaldığı klinikten kaçmış."

Sensi midesinin sıkıştığını hissetti. Riondino'yu o tutuklamıştı ve onu ömür boyu hapis cezasından kurtaran psikiyatrik tanının doğruluğuna hiçbir zaman inanmamıştı. Bunun er ya da geç olacağını hissediyordu zaten. "Bizi araştırmalara dâhil etmişler mi?"

"Şimdilik hayır Doktor, onun hâlâ Floransa'da olduğunu düşünüyorlar. Ama elimizde bir ihbar var, kaçmış olabileceği düşünülen bir arabaya dair işaretler var. Aracın model ve plakası elimizde var."

"Suçlunun fotoğrafı birimlere dağıtılmış mı?"

"Fotoğraf konusunda bir sıkıntı var. Mevcut fotoğraflar yeni değil. Anlaşılan o iki Riondino bu zaman içinde çok zayıflamış, saçlarını uzatıp sakal bırakmış. Yeni fotoğraflar için yarını bekliyoruz... Tabii onu öncesinde yakalayamadıkları takdirde."

"Umalım ki yakalasınlar Maiezza, umalım ki yakalasınlar."

Sensi telefonu kapatıp kaşları çatık bir şekilde masaya geri döndü. Şimdi gerçekten de oradan ayrılmak için iyi bir sebebi vardı.

Yedi yıl önce

Riondino elleri kelepçeli bir hâlde bir masada oturuyordu. Önünde sadece tek bir sandalye vardı. Sensi şöyle düşünmüştü: Üstüne devrildiği takdirde masa Claps için bir

tehlike arz edecek olsa da her hâlükârda Riondino ile aralarında bir bariyer oluşturacaktı ve böylece işlerin kötüye gitmesi hâlinde dışarıdan müdahale için onlara birkaç saniye kazandıracaktı. Kelepçeler konusunda ise Claps'in ısrarlarına rağmen kesinlikle geri adım atmadı.

"İyi günler Bay Riondino." Claps'in sesi derin ve sakindi.

Riondino'nun tepkilerinde öncekine göre hiçbir değişiklik yoktu. "Neden bana kelepçe taktılar? Ben kimseye kötülük yapmam ki..." diyerek sızlandı.

"Bana bir kötülük yapmayacağınızdan eminim ama ne yazık ki kurallar böyle, çok üzgünüm."

"Ama önce yoktu... Bana beni zincirlemeye gerek duymadan bir sürü sorular sordular zaten."

"Kelepçeleri ne zaman taktıklarını hatırlıyor musunuz?"

Riondino daha da şaşırmış gibiydi. "Hayır... konuşuyorduk... bana korkunç şeyler yaptığımı söylüyorlardı... Sonra iyi hatırlayamıyorum... ama bana vurdular... üstüme adamlarını saldılar... ve..." Riondino başıyla kelepçeleri işaret ederek devam etti: "Bunları taktılar."

"Daha önce de bazı anları hatırlamadığınız oldu mu? Mesela gün içinde ne yaptığınızı ya da ne olduğunu hatırlamadığınız kısa anlar?"

"Hayır... sanmıyorum... ya da belki evet, bazen... ama şey... bu herkese olmaz mı?"

"Elbette Bay Riondino, bazen bana da oluyor. Kafam karışıyor, sanki kendimi oraya nasıl gittiğimi hatırlamadığım bir yerde buluyormuşum gibi. Size de böyle mi oluyor?"

"Evet, bazen..."

"Ve bazen hafızamda bir boşluk oluyor, yani yakın zamanda yaşananlarla ilgili demek istiyorum. Ama zihin jimnastiği yapmazsam farkına bile varmıyorum."

"Ben... bilmiyorum..."

"Bir deneme yapalım mı, ister misiniz?"

Riondino sinirlenmeye başladı: "Neden...? Bir prova mı, neden? Çünkü o korkunç şeyleri yaptığımı ama hatırlamadığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır Bay Riondino. Ben bir doktorum ve size yardım etmek için buradayım. İyi gelebilecek ilaçlar var ve..."

"Beni uyuşturmak mı istiyorsunuz? Hem de yapmadığım şeyleri itiraf ettirmek için?!" Birbirine kenetlenmiş ellerini öyle bir sıkıyordu ki parmakları morarmaya başladı.

"Hayır, uyuşturucu falan yok inanın bana, ben size yardım etmek için buradayım. Kendinizi şu an yaptığınızdan daha iyi savunabilmeniz için buradayım."

"Avukatımı istiyorum."

"Kimse haklarınızı çiğnemiyor, ben sizi sorguya çekmiyorum. Sizden sadece genel olarak hafızanız iyi durumda mı,

yoksa bazen bana da olduğu gibi sizin de hafızanızda boşluklar mı var anlamak için küçük bir prova yapmamızı istedim. Bakın, o boşluklardan biri sizi bu suçlara karşı koruyacak detaylar içeriyor olabilir."

"Koruyacak detaylar mı?" Riondino sakinleşmiş gözüküyordu. "Bu kelepçeleri çıkartamaz mısınız? Lütfen..."

"Denerim... Kısa bir ara verelim," dedi Claps ve kalkıp odadan çıktı.

Sensi odanın hemen dışında karşısına dikildi: "Aklınızdan bile geçirmeyin!"

"Bu önemli, sakinleşmesi gerekiyor ve bileklerindeki o kelepçelerle asla sakinleşemeyecek."

"Sakinleşmek mi? Bu neye yarayacak? Şu ana kadar çok iyiydiniz ama nereye varmak istediğinizi ve niyetinizin ne olduğunu anlayamıyorum. Rahatlaması ne işinize yarayacak, sorularınıza cevap vermesi yeterli değil mi?"

"Bekleyin göreceksiniz, komiser. Çıkarttırın şu kelepçeleri."

"Sizin kafanızda zaten ikna olduğunuz bir fikir var öyle değil mi Claps?"

"Evet ama bunu doğrulamak zorundayım. Kelepçeleri çıkarttırın."

"Önce bana ne olduğunu söyleyin."

Claps'in aklında yine o eski film canlandı.

"Size bir ad veriyorum: Billy Milligan."

"Billy Milligan mı? Kim o? Bununla ne ilgisi var?"

"Sonra her şeyi anlatacağım. Şimdi kelepçeler, lütfen."

Riondino'nun kelepçeleri çıkarıldıktan sonra Claps içeri girmek için bir süre daha bekledi. Masaya oturduğunda Riondino ona doğru utangaç bir bakış attı. "Teşekkürler..."

"Böyle daha iyi mi?"

Riondino başıyla onaylayıp gözlerini kaçırdı: "Hazırım, eğer hâlâ istiyorsanız..."

Claps tamamen arkasına yaslanmış, elleri masadan uzak çok rahat bir şekilde oturuyordu. Riondino'ya olabildiğince fazla alan bırakmak ve ona "kendi bölgesini" işgal ettiği izlenimini vermek istemiyordu. Kelepçelerden kurtulmuş ellerine baktı, yine birbirine kenetlenmişlerdi ama artık parmaklarını sıkmıyordu. Omuzları ise her zamanki gibi öne doğru eğilmiş ve başı boynuna gömülmüştü.

"Size normal bir gününüzle ilgili birkaç soru sorabilir miyim?"

Riondino yine sessizce onayladı.

"Mesela geçtiğimiz hafta tüm bunlar olmadan önce herhangi bir günü ele alalım. Hatırlıyor musunuz? Özellikle bahsetmek istediğiniz bir gün var mı?"

"Hepsi birbirinin aynı... Perşembe."

Claps neden özellikle bu günü seçtiğini sorma isteğini zor bastırdı. "Güzel, o zaman perşembe olsun. O gün neler yaptığınızı bana anlatır mısınız?"

"Şey... Sabah kalktım ve işe gittim..."

Claps neredeyse hemen sözünü kesti: "Kahvaltı etmediniz mi?"

"Elbette ettim..."

"Evde mi dışarıda mı?"

"Ben kahvaltımı hep evde yaparım."

"Ne ile?"

"Kendime bir kahve hazırlarım ve bir kruvasan yerim, şu paketli olanlardan..."

"O gün de mi kahve ile kruvasan yediniz?"

"Perşembe... Evet, hatta evdeki son kruvasanı yediğimi fark etmiştim... Akşam gidip yenilerini aldım."

"Ve sonra işe gittiniz, ne giydiğinizi hatırlıyor musunuz?"

"İşte giydiğim üç takım elbisem var, o gün gri olanı giydim... çizgili."

Claps bir süre daha o günle ilgili ayrıntılar hakkında sorular sormaya devam etti: İşe nasıl gittiği, arabasını nereye park ettiği, saatin kaç olduğu gibi... Riondino bazı sorularda hafızasını zorlamasına rağmen hep net bir şekilde cevapladı.

Camın diğer tarafındaki Komiser Sensi ise kendi kendine Claps'in nereye varmak istediğini sorup duruyordu.

"Nereye varacak bu iş?" diye tıslad acil durumda içeri girmek için bekleyen adamlardan birine. "Sıradan bir günle ilgili bu kadar detay ne cehenneme yarayacak?" Billy Milligan kimdi ve davayla ne ilgisi vardı?

"O gün müşterilerinizi ziyaret ettiniz mi?" diye sordu Claps.

"Evet..." Riondino'nun alnı kırıştı. "Ofisten ayrılmadan önce üç görüşme planı sunduğumu hatırlıyorum."

"Geçen hafta perşembe günü... Emin misiniz? Çok olmasa da üstünden birkaç gün geçti."

"Evet... eminim çünkü bunlar haftanın son ziyaretleriydi. Cuma günü ofis işlerine ayrılır."

"Demek üç görüşme. İlkini hatırlıyor musunuz?"

Riondino birden kendini kaybetmiş gibi oldu. "Hepsi birbirine benzer..." dedi şüpheyle. "Aşağı yukarı hep aynı şeyler söylenir..."

"Müşteriniz kadın mıydı erkek mi?" dedi Claps onu teşvik etmek için ama bir yandan da büyük bir sakinlik içinde kalmayı başarıyordu.

"Şimdi birden sorunca... Belki erkekti."

"Belki mi?"

"İyi hatırlamıyorum..."

"Belki ikincisini daha iyi hatırlarsınız. Kadın mıydı erkek mi? Yoksa bir çift miydi?"

Riondino sinirli bir tavırla başını salladı, öfkelenmeye başlıyordu. "Üzgünüm... bu çok tuhaf ama... hatırlamıyorum..."

"Üçüncü görüşmenizi de mi hatırlamıyorsunuz?"

"Kendimi zorluyorum... ama hiçbir şey yok."

Sensi anlayamıyordu. "Bu adam yaptığı kahvaltıyı, giydiği kıyafeti, hatta o gün arabasını nereye park ettiğini bile hatırlıyor ama yaptığı iş görüşmelerini hatırlamıyor?!" dedi yüksek sesle. Etrafındaki adamlardan çok kendiyle konuşuyor gibiydi.

Cam diğer tarafında ise Claps sakin ses tonuyla devam etti: "Endişelenmeyin, o kadar da önemli değil zaten. Daha ziyade şu merakımı giderin: Akşam teslim ettiğiniz raporlara ne yazılıyor?"

Riondino sakinleşmiş gibiydi. "Ziyaret edilen kişinin bilgileri ve mülakat sonuçları. Ürün satın aldı mı yoksa alma niyetinde mi, başka görüşmelerin randevusu verildi mi, kendisini ilgilendirebilecek özel ürünler tespit edildi mi..."

"Peki o akşam raporlara ne yazdığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Raporları teslim ettiğimi çok iyi hatırlıyorum."

"Ama ben size ne yazdığınızı sordum."

"Hatırlıyorum... sadece raporları teslim ettiğimi hatırlıyorum." Riondino'nun sesinde yine o hafif sinir hissediliyordu.

"Tamam devam edelim. Raporları teslim ettikten sonra ne yaptınız?"

"Eve gittim, ama önce alışveriş yapmak için markete uğradım."

"Kruvasan almak için mi?"

"Evet, ama başka şeylere de. Hep perşembe günleri alışveriş yaparım... daha az kalabalık olur."

"O günkü alışverişle ilgili hatırladığınız farklı bir şey var mı? Farklı bir şey satın aldınız mı mesela, ya da farklı bir olay yaşandı mı...?"

"Düşünmeme izin verin... Evet... kasada kuyrukta beklerden bir genç kasiyerin yavaşlığından yakındı. Futbolsever biriydi ve stadyuma geç kalacağından korkuyordu."

"Perşembe günü futbol maçı mı vardı?"

"Evet, kupa maçı... Avrupa Ligi demişti sanırım yanılmıyorsam. Inter taraftarıydı."

"Siz futbol izler misiniz? Tuttuğunuz bir takım var mı?"

"Hayır, futbol hiç ilgimi çekmez."

"Anlıyorum, benim de," dedi Claps hafifçe gülümseyerek. "Peki alışverişten sonra ne yaptınız?"

"Eve gittim... akşam yemeği hazırladım. Domates soslu 50 gram makarna ve yağsız hamburger, eğer bilmek istediğiniz buysa."

"Peki sonra?"

"Biraz televizyon izledim ve sonra da uyudum. Akşamları hep çok yorgun olurum."

"Televizyonda ne izlediniz?"

"Bir film..."

"İsmini ya da konusunu hatırlıyor musunuz?"

"Hayır... şu an hatırlamıyorum... ama bir film izlediğimden eminim."

"Televizyonda genellikle ne izlersiniz?"

"Özellikle film... ve haberler doğal olarak."

"Farklı şeyler, spor ya da müzik?"

"Hayır ilgimi çekmiyor, sadece film."

"En son izlediğiniz film hangisi?"

Riondino yine zihninin boşluklarında kaybolmuş gibi görünüyordu. "Yorgunum... ara verebilir miyiz? Susadım da..."

Claps ayağa kalktı: "Mineralli su olur mu?"

Riondino yorgun bir tavırla başını salladı ve Claps kapıya yöneldi.

Bugün

"Muhtemelen hangi yola girsek bir polis barikatıyla karşılaşacağız. O yüzden de hemen otoyola çıkmak daha iyi olur, ne dersin Kurnaz?"

Matteo Contri'nin spor arabası Floransa'yı ardında bırakmıştı.

"Söyleyeceğim tek şey kanı sevmediğim, beni hasta ediyor. Ve bugün için yeterince kan gördüm."

"Hannibal'ın ise çok hoşuna gidiyor, her hâlükârda başka çare yoktu. Eğer mutfaktan o bıçağı yanımıza almasaydık o iki adamı elimizde hiçbir şey olmadan haklamak hiç de kolay olmazdı."

"Kasap bıçağı, tam Hannibal'ın sevdiği türden... Çok öngörülü davrandık ve tabii şansımız da yaver gitti."

"Kurnaz sürekli şu lanet şans konusuna değinip duruyorsun. Daha nerede olduğumuzdan haberleri olmaması gereken bir zamanda üstümüze çöküverdiler."

"Telefon..."

"Elbette o yüzden, başka ne olacak?"

"O herifin cep telefonunu kullanmak büyük bir ihtiyatsızlıktı."

"Kes şunu! Bunu adamı temizlemek bile istemeyen sen mi söylüyorsun, kahretsin! Er ya da geç bize ulaşacakları barizdi zaten ama bunu nasıl bu kadar hızlı yaptıklarını anlayamıyorum sadece."

Birkaç dakika sonra otoyol gişelerinin hemen girişinde bir polis barikatı belirdi. Geri dönmeleri için çok geçti. O saatte seyahat eden az sayıdaki araba polis tarafından tek tek kontrol edilip sırayla gişelere doğru ilerliyordu. Makineli tüfek taşıyan en az altı polis vardı. Riondino öne doğru yaklaştıkça kalbinin deli gibi atmaya başladığını hissetti. Önünde dört araç vardı.

İlk araba el feneriyle arabanın içini kontrol eden polisin onaylayan bir göz hareketiyle ilerledi. Bir kadın olmalı, diye düşündü Riondino.

İkinci araba ise durduruldu, şoför evraklarını göstermek zorunda kaldı. Sonra arabadan inerek bagajı açması istendi.

Sonraki arabada bir çift vardı. Bunların da geçmesine hemen izin verildi.

Audi ilerleyip polisin yanında gelince hafifçe durdu. Yanındaki tüm polisler elleri tetikte dikkatle izliyordu.

El fenerinin ışığı önce Riondino'nun yüzüne vurdu, birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra aracın içinde gezinmeye başladı.

Polisin aklında çok net bir eşkâl vardı: Uzun saçları at kuyruğu yapılmış sakallı bir adam ve Contri'nin spor arabasından çok farklı bir araç sürüyor.

"Ehliyet ve ruhsat lütfen."

Riondino evrakları camdan uzattı. Polis birkaç saniye ehliyetteki fotoğrafa baktı.

"Bay Contri, araçtan inip bize bagajı açar mısınız?"

Riondino tereddüt içinde inip bagajı açtı, sonra kendini haklı göstermek üzere şöyle dedi: "Affedersiniz ama üstüme doğrulmuş bu silahlar beni biraz tedirgin etti."

"O valizde ne var?" diye sordu söylediklerini duymazdan gelen polis. "Lütfen açın."

Riondino dediğini yaptı: "Göreceğiniz üzere kişisel eşyalar."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Bolonya'ya, yarın sabah erken saatte bir randevum var."

Polis ehliyet ve ruhsatını geri vermeden önce ona son bir kez baktı: "Dikkatli sürün."

Yedi yıl önce

"Güzel, geçen hafta bir günle ilgili hatırlamadığı detaylar var." Sensi Claps'e şüpheyle baktı. "Bu bize neyi gösteriyor?"

"Diğer tüm detayları çok iyi hatırlıyor ama. Bu size tuhaf gelmiyor mu komiser? Kahvaltıda ne yediğini, ne kıyafet giydiğini hatırlıyor ama hiç şüphesiz kısa sürmemiş olan müşteri görüşmelerini yaptığı kişilere dair hiçbir şey hatırlamıyor."

"Bu durum sizin ortada zihinsel bir bozukluk olduğunu düşünmeniz için yeterli mi? Rol kesiyor olabileceğini düşünmüyor musunuz? Ayrıca televizyonda ne izlediğini unutması çok doğal, çünkü o sırada evin başka bir yerinde... sonraki planını yapıyor olabilirdi, öyle değil mi?"

"Onun zihinsel durumuyla ilgili henüz bir görüş paylaşmadım." Biri Claps'e bir şişe su ve plastik bir bardak getirdi. "Siz rol yaptığından gerçekten emin misiniz komiser?"

Sensi cevap vermeden önce bir an durakladı: "Evet, bu ne kadar çok içten görünse de... ve her ne kadar hayatımda onun bu sabahki dönüşümüne benzer bir şey görmemiş olsam da deli damgası yemek için elindeki son kartları oynadığını düşünüyorum. Rol yapıyor."

Claps gözlerini Sensi'ye dikti. "Madem bu kadar eminsiniz neden görüşümü almak için bu kadar ısrar ettiniz?"

Komiser gözlerini kaçırdı: "Billy Milligan kim?" diye sordu.

"Birkaç dakika daha sabredin, önce içeri girip şu görüşmeyi bitireyim."

"Ona başka ne soracaksınız?"

"Tek istediğim ona hatırlatmak..."

"Rahatlamanıza yardımcı olabilirim. İster misiniz?"

Riondino gözlerini masadaki bir noktadan ayırmadan belli belirsiz bir onama hareketi yaptı. Claps elini onun görüş alanında bir noktaya koydu. Baş parmağı dışında elini yumruk yapmıştı. Dışarıda kalan başparmağını yavaş hareketlerle sağa sola sallamaya başladı, tıpkı bir metronom gibi.

Riondino'nun nefesini dikkatle izlerken konuşmaya başladı. Sadece nefes verme sırasında birkaç kelimeden oluşan kısa cümleler kurarak konuşuyordu.

"Şimdi burada otururken..."

Nefes al.

"Tam karşımda..."

Claps'in kucaklayan bir tonu vardı.

"Sözlerimi dinleyebilirsiniz..."

Nefes al.

"Ve odadaki sesleri duyabilirsiniz..."

Başparmağı yavaş bir şekilde ritim tutmaya devam ediyordu.

"Farkında mısınız bilmiyorum ama..."

Nefes al.

"İçinizde değişen bir şey var..."

Claps'in soluğu Riondino'nunkiyle eş olmuş gibi bir uyum içindeydi.

"Ve siz bu değişimi hissetmeye başlarken..."

Nefes al.

"Nefesinizin daha sakinleştiğini fark ediyorsunuz..."

Metronomun ritmi daha da yavaşladı.

"Ve her nefes alışınızda daha da rahatlıyorsunuz...

Ve şimdi gözleriniz kapanıyor... böyle...

Ve gözlerinizin kapandığını hissederken...

gittikçe daha da rahatladığınızı hayal edebilirsiniz...

yeniden sükunete daldığınızı...

Ve kendinizi bu duygunun kollarına bıraktığınızı...

Bedeninizin ağırlığından kurtulduğunuzu hissedebilirsiniz...

Ve kendinizi uyku gibi bir hissin içine bırakabilirsiniz...

Ve olabileceğini düşündüğünüzden daha da fazla rahatladığınızı fark edebilirsiniz...

Şimdi dev bir merdivenin en tepesinde olduğunuzu düşünün. Tüm renkleri ve şekilleri görüyorsunuz, yere değen ayaklarınızı hissediyorsunuz... Ve siz o merdivendeyken ben ondan bire kadar sayacağım ve siz her bir sayıda aşağı doğru bir basamak indiğinizi hayal edebilirsiniz.

Ve on, merdivenin en tepesinde derin bir uykuya dalmaya hazırsınız.

Ve dokuz, merdivenden bir basamak iniyorsunuz, bu sanki şefkat dolu ve rahatlatıcı bir huzur bulutuna inmişsiniz gibi.

Ve sekiz, bir basamak daha aşağı, daha derin bir his.

Ve yedi, yedi sizin rahatlama sayınız, onu her duyduğunuzda çok gevşeyeceksiniz.

Ve altı, bir basamak daha, aşağıya doğru bir adım daha.

Ve beş, derin bir huzur beşiğinde sallanırken neredeyse tamamen uykuya dalıyorsunuz.

Ve dört, rahatlamaya bir adım daha; en aşağı indiğimizde tamamen uyumuş olacaksınız.

Ve üç, daha derine dalarken kendinizi hislerinizin kollarına bırakın.

Ve iki, uykuya bir adım uzaktasınız, gittikçe daha keyif verici oluyor.

Ve bir, tamamen uykuya dalıyorsunuz, tam bir iyilik hâli.

Ve sıfır, aşağının da en aşağısı burası, uyuyorsunuz ve sakinsiniz."

Claps, neredeyse başı ve omuzlarıyla tamamen öne kıvrılmış Riondino'nun ağır nefesini inceledi.

Yeniden konuşmaya başlamadan önce en az bir dakika daha bekledi.

"Şimdi gözlerinizi açın lütfen."

"Hâlâ konuştuğumuz o perşembe gününü hatırlıyor musunuz?"

Claps'in ses tonu sakin kalmasına rağmen tüm ikna ediciliğini yitirmişti, içten içe gizli bir otorite kazanmış gibiydi: Sorduğu soruya cevap verilmemesi söz konusu değildi.

"Evet..." Riondino'nun kalın sesi midesinden çıkıyor gibiydi.

"İlk görüşmeniz nasıl geçti?"

Riondino cevap vermedi.

"Müşterinize ürünlerinizden satabildiniz mi?"

Yine cevap gelmedi.

"Bana cevap vermemenizin sebebi görüşmenizin kötü geçmesi mi? Yoksa siz işinizi iyi yapamıyor musunuz?"

Riondino'nun gözleri sola sağa kaydı ama Claps'in videoda izlediğinden daha yavaş bir şekilde. Birkaç saniye sürdü, o sırada bedeni de zayıf hareketlerle gözlerini izler gibi sarsıldı. Sonra her bir hareket durdu ve Riondino'nun duruşu tamamen değişti: Üst gövdesi dimdikti, bakışları direkt ve keskindi. Konuşmaya başladığında Sensi havasındaki her bir saçın elektriklendiğini hissetti.

"Bak dostum, bu s.ktiğimin şehrinde bu işi benden daha iyi yapan yok." Duyulan ses çok farklıydı, daha alt bir tondaydı ama çok net ve keskindi.

Claps soğukkanlılığını korudu. "O zaman görüştüğünüz müşteriler onlara sunduğunuz ürünleri satın aldılar mı?"

"İyi dediniz, benim onlara sunduğum ürünleri aldılar. Başka bir deyişle adlarını irtibata geçilebilecek potansiyel müşteriler listesinde okuduğum ilk anda onlara satmaya karar verdiğim ürünler. Daha başka bir deyişle bana en yüksek komisyonu sağlayacak ürünler."

"Müşterinin ihtiyaçlarına göre teklif sunduğunuzu düşünüyordum..."

"Saf olmayın. Komisyon, komisyon, komisyon. Geçerli olan tek şey bu büyük sermayeden öküz yüküyle para kazanmak. Sütlerine karşılık işin kaymağını yemek. Benim işteki tek hedefim kendi bardağımı da doldurmak."

"Bunu başarıyor musunuz peki?"

"Her zaman. Size söyledim ben en iyisiyim."

"Kendinizden çok emin görünüyorsunuz..."

"Öyleyim."

"Biliyor musunuz, bu beni çok şaşırttı çünkü biraz önce kendine güvensiz ve kırılgan duruyordunuz..."

"Az önce konuştuğunuz kişi ben değildim."

Sensi'nin kanı donarken Claps gözünü bile kırpmadı. "Siz Bay Riondino değil misiniz?"

"Müşterilerin satın alma evraklarını imzaladığım ad bu."

"Ama az önce konuştuğum kişi de isminin Riondino olduğunu söyledi..."

"Kimlik belgesinde öyle yazıyor."

"Peki o şu an nereye gitti biliyor musunuz?"

Riondino buruk bir gülümsemeyle elini göğsüne götürdü: "Burada."

Bugün

Kuzeye doğru ilerleyen Audi, otoyolun dağlık kesimini çıkmaya henüz başlamıştı. İki tünel arasındaki düzlüğü geçtiğinde uzakta bir servis alanının ışıkları belirdi.

"Yola Contri'nin arabasında devam edemeyiz. O üç şerefsizin cesedini bulmaları ne kadar sürer? Çünkü ondan sonra Matteo'nun arabası ve kimliğiyle yol aldığımızı hemen anlarlar."

"Kurnaz, eğer araba değiştirirsek rastlantı eseri bile olsa önümüze yeni bir kontrol çıkması durumunda gösterecek kimlik belgemiz olmaz. Araba için arama çıkartılırsa en azından Matteo Contri ismine kayıtlı olması bir avantaj."

"Doğru... ama daha ne kadar yol gitmemiz gerekiyor?"

"En fazla iki buçuk saat sonra hedefimize ulaşacağız Kurnaz."

"Çok fazla... Polisler parçalanmış dostlarımızı çok daha önce bulur. Araba değiştirmemiz bir risk evet ama şunu da unutma ki eğer Floransa'daki kontrol noktasındaki polis geçmemize izin verdiğini hatırlarsa bizi nerede arayacaklarını bilecekler. Her bir yol çıkışında polis ekipleri olacak."

Audi yavaşlamaya başladı.

"Evet, belki de aracı hemen değiştirmek daha az riskli olur." Araç servis alanına girmek için yan şeride geçti. "Mantıklı davranmaya başlıyorsun Kurnaz, beni çok şaşırtıyorsun."

"Ben sadece beynimi çalıştırıyorum. Kafese dönmeye hiç niyetim yok. Şimdi sokak lambalarından uzağa park etmiş bir araba bul ve yanında dur. Benzinciyle şunun arasına, işte, şu araba mükemmel."

Riondino birkaç metre kala farları kapatıp Audi'yi steyşının yanına kaydırdı ve sadece sahibinin çıkması için gerekli mesafeyi bırakmaya özen gösterdi.

"Bir Alfa," dedi motoru kapatırken sırıtarak. "Milano'ya bir Alfa Romeo ile gitmek mükemmel bence."

"Haydi ayılın, arabanın sahibi her an dışarı çıkabilir. Sen de uyan Hannibal, bu gece işin henüz bitmedi... ama bu sefer bıçak kullanma lütfen."

Yedi yıl önce

"Burada," demişti Riondino elini göğsüne koyarak.

"Şu an dinleniyor," diye ekledi.

"İkinize aynı adla hitap edemem ama..."

"O Yumuşak. Ona böyle diyebilirsiniz."

"Peki ya siz?"

"Önemi yok ama eğer çok istiyorsanız bana Kurnaz deyin, gerçi bu ismi pek sevmem."

"O zaman eğer uygunsa ben size Riondino demeye devam edeyim."

"Adların hiç önemi yok."

"Neden burada olduğunuzu biliyor musunuz Bay Riondino?"

"Elbette."

"O kadınları Yumuşak öldürmedi öyle değil mi?"

"Bu doğru, onun hiçbir şeyden haberi yok."

"Siz mi yaptınız yani?"

"Hayır, benim bir ilgim yok. Ben benzer türde bir vahşeti yapabilecek kapasitede değilim."

"Peki kimin yaptığını biliyor musunuz?"

"Evet."

"Bana ismini söylemek ister misiniz?"

"Hannibal, ona böyle diyoruz."

"Kendisinin şu an nerede olduğunu bana söyler misiniz?"

Riondino gözlerini kıstı, yüzünde yine o çarpık gülümseme belirdi ve eli açık bir şekilde yine göğsüne gitti.

"Burada," dedi. "Yumuşak ile birlikte dinleniyor."

Bugün

Greta, Claps'in anlattıklarını büyük bir gerginlik ve sessizlik içinde dinledi.

"Siz Riondino'nun çoklu kişilik bozukluğu gösterdiğini hemen anlamıştınız öyle değil mi?"

Claps soruyu cevaplamadan önce bardağında kalan son romu tadını hissederek içti. "Sensi bana Riondino'nun 'dönüştüğü' o vide...oyu izletince aklıma hemen yıllar önceki benzer bir başka video geldi...* Aynı nistagmus, değişimden hemen önceki aynı bedensel tepkiler... aynısıydı."

"Billy Milligan."

"Öyle... Kırk yıl önce 1977'de Ohio'da tutuklandı. Kaçırma, tecavüze ve üç kız üniversite öğren...cisini soyma suç-

* Claps'in bahsettiği bu film "Billy Milligan 多重人格 " yazılarak Youtube'dan izlenebilir.

larından." Claps ellerini bardağa doladı ve devam etti: "En başından beri davranışı çok şaşırtıcıydı. Mevcut kanıtlara rağmen her şeyi büyük bir inançla reddediyordu."

"Ta ki..."

"Savcılık tarafından talep edilen psikiyatrik bir değerlendirme sırasında, ortaya şok...edici bir gerçek çıktı: Tek bir Billy Milligan yoktu. Beyninde birbirinden tamamen farklı on kişi yaşıyordu... tıpkı kendileri arasında konuşan ve zaman zaman birbirlerine karşı üstünlük elde edip yaptıkları şey...in kontrolünü kaybeden on insan gibi."

Greta elini saçlarının arasında gezdirdi. "Çok iyi hatırlıyorum: Riondino davasında savunma delilik nedeniyle cezai ehliyeti olmadığı tezini desteklemek üzere Billy Milligan hikâyesine yönelik tüm inanılmaz bilgileri mahkemeye sunmuştu."

"On kişilik. Hepsi de kendi hafızasına ve kendi özerkliğine sahip on farklı kişi. Ve bunların içinde bazıları diğerlerinin varlığından haberdar. Billy yirmi altı yaşındaydı ama yirmi iki yaşında olan rasyonel ve soğuk Arthur da vardı. Akıcı bir şekilde Arapça okuyup yazıyordu... Yugoslav asıllı Ragen yirmi üç yaşındaydı, şiddet yanlısıydı, silah ve dövüş sanatları uzmanıydı, on dört yaşındaki Danny utangaç ve güvensiz ama resim yapmayı çok seven bir gençti... Martin on dokuz yaşında züppe ve palavracı bir New Yorkluydu, hiç çaba sarf etmeden her şeyi elde etmek istiyordu..."

"Yanlış hatırlamıyorsam kadın karakterler de vardı."

Claps dersini iyi biliyordu. Yorgun bir şekilde başını salladı. "On dokuz yaşındaki April ve disleksik yani okuma güçlüğü olan henüz beş yaşındaki Christene, ve April'in ya...şıtı Adalana, şiir yazıp herkes için yemek yapıyordu."

"İnanılmaz, insan gerçekten de inanmakta güçlük çekiyor."

"Öyle... Bilinen başka vakalar olmasına rağmen inanması çok zor, örneğin ünlü Shirley Mason vakası gibi. Bu hastalık ancak 1994 yılında kabul edilip dissosiyatif kimlik bozukluğu adı altında Ruhsal Bozukluklar için Tanı ve İstatistik El Kitabı'na dâhil edildi."

"Sanırım Shirley Manson'ın hikâyesi üstüne bir film çevrildi."

"Evet, başrolde Jessica Lange vardı. Sadece o da değil, bir de Sandro Bullock'un oynadığı bir televizyon dizisi yapıldı."

Greta hâlen yarısı dolu olan bira bardağını itti. "Sonunda Billy Milligan ruhsal bozukluk sebebiyle suçlu bulunmadı."

"Amerikan yargı sistemi tarihinde ilk defa böyle bir karar alınıyordu. Yani bu tür bir patolojinin res...men tanınmasından tam on beş yıl önce."

Greta birkaç saniye düşüncelere daldı.

"Riondino için de aynısı oldu."

Claps onayladı: "Mahkemede kısa bir savaş verdikten sonra. R...ol yapığını düşünenler çoktu: Halk ağır bir ceza istiyordu, medyanın da tavrı çoğunluk olarak bu yöndeydi."

"O zaman çalıştığım televizyon kanalı da suçlu bulunmasından yanaydı." Greta'nın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Sonuçta izleyici için yaşayanların tercihi çok kolaydır: Ne olursa olsun halkın hislerine oynamak. Ben bile ekranlardan birçok kez en şiddetli cezaya çarptırılması çağrısında bulunmuştum. Ama sonra, nörobilimin son keşifleri Riondino'nun imdadına yetişti ve savunma, bahsi geçen testi yapma hakkını elde etti..."

"Evet bu belirleyici oldu. Yakın zamanda Hollanda'da yapılan bir deney bu hastalığa sahip olduğundan şüphelenilen kişilerin işlevsel manyetik rezonansa tabi tutulduklarında..."

"Bekle," dedi Greta onun sözünü keserek. "İşlevsel manyetik rezonans neydi hatırlatır mısın?"

"Beynin farklı bölgelerindeki aktivite düzeylerini, başka bir deyişle beynin belirli uyaranlar altında aktive olan bölümlerini gösteren bir deney. Evet, işte bu Hollanda icadı olan yöntem birden fazla kişiliğe sahip kişilerde anıların bellek alanlarında sadece simüle olanlara göre çok daha yüksek bir beyin aktivitesi gösterdiğini ortaya koyuyordu. Riondino bu teste tabi tutuldu. Sonuçlar çok kesindi: Kurnaz ve Hannibal uydu...rulmuş kişilere benzemiyordu."

"Ve bu durumda davanın sonucu da belirlenmişti."

"Sizin de çok iyi bildiğiniz üzere Greta, muhakeme eksikliği sebebiyle ceza alamaz hâlde olduğuna karar verildi. Ve Montelupo Fiorentino Adli Psikiyatri Kliniği'ne yatırıldı."

Greta birkaç saniye susup düşüncelerini izledi. "Ve altı yıl sonra," diye tekrar söze girip devam etti: "Artık tehlikeli olmadığına karar verilip bir rehabilitasyon kliniğine gönderildi."

"Bunu bilmiyordum, sonrasında olayı takip etmedim."

"Oradan kaçtı, önlem olarak çok daha rahat bir yer, kendisini gözeten iki görevliyi öldürmüş."

"Hannibal," diye mırıldandı Claps kendi kendine, parmakları bir yandan içki bardağını sıkıca kavrarken.

En az bir dakika kadar ikisi de konuşmadı.

"Riondino'nun üç farklı kişiliği vardı öyle değil mi?" diye sordu Greta. "Bunlardan ikisi diğerinin varlığından habersiz."

"Şiddet faili olan Hannibal, Yumuşak tutuklanan, Kurnaz ise Riondino'yu hipnotize ettiğimde ortaya çıkan. Kurnaz diğer ikisinin varlığından haberdar, diğer ikisi ise birbirini görmezden geliyor." Claps devam etmeden önce bir an için duraksadı. "Ama ben bunlardan başka kişilikleri oldu...ğunu düşünüyorum, en azından bir tane daha."

"Nereden biliyorsun?"

"Elbette ki Milligan örneğinden yola çıkarak. Sahip olduğu kişilikler yıllar geçtikçe en sonunda yirmi dörde ulaştı. Nasıl derler, kendilerini çok na...dir gösteren ve sadece

özel durumlarda ortaya çıkan kişiliklerdi bunlar... Örneğin acı gardiyanı dedikleri sekiz yaşındaki David. Onun görevi tüm diğer kişiliklerin maruz kaldığı acıları emip yok etmekti. Sonra on altı yaşındaki Tommy, zincirden kurtulma sanatının tam anlamıyla ustasıydı ve elek...tronik uzmanıydı. Deli gömleğinden kaçılması gerektiğinde devreye giriyordu. Yani hâl böyleyken bunları idare edecek bir yönetmene ihtiyaç vardı, diğer tüm ikinci kişiliklerin bir şekilde bir bütünü olacak, tüm anıları zihninde barındıracak... ve kelimenin tam anlamıyla trafiği yönetecek biri."

"Yani 'gerçek' Billy Milligan."

"Bu kişilik çok uzun zaman sonra ortaya çıktı ve kendini Usta olarak adlandırdı... Aynen şöyle diyordu: '*Ben tek parça hâlinde Billy'yim.*'"

"Riondino için de aynısının mı olduğunu düşünüyorsun?"

"Hannibal'ın düzensiz ve istisnai ortaya çıkışı göz önünde bulundurulunca Yumuşak ile Kurnaz'ın Riondino'nun hayatında sadece kısmi bir yer kapladığını düşünüyorum... Yumuşak işe gidiyor, alışveriş yapıyor, Kurnaz işin ve...rimli ilerlemesini sağlıyor, peki ya geri kalan zamanda?"

"Bir Usta eksik, tek parça hâlinde bir Riondino eksik, bunu mu demek istiyorsun?"

"Ve başka kişilikler belki de... Bunlar sonradan ortaya çıkmış olabilir ama size söylediğim gibi bu vakayı sonrasında hiç takip etmedim."

Greta başını hafifçe salladı. "Ben hâlâ benzer bir zihinsel sorunun gerçekten var olduğuna inanmakta zorlanıyorum... Tüm bunlar şöhret arayışı içindeki psikopatların sergilediği bir oyun olamaz mı diye düşünüyorum."

"Çok nadir rastlanan bir patoloji, inanmanın zor olduğunu anlıyorum. Eğer faydası olursa size çok sabit bilimsel bir veri vereceğim. Son yıllarda bu rahatsızlığı artıran beyne dair anatomik bir durum olduğu keş...fedildi. Bu insanlar normale göre çok düşük bir hipokampus ve amigdala boyutuna sahip. Buna ek olarak talamus ve insulanın sinir hücreleri arasında çok yüksek bir bağlantı var.

"Ders için teşekkürler ama hiç bilmediğim bir dilde konuşuyorsunuz."

"Hipokampus, amigdala ve insula beynin bölgeleridir ve öz bilincin duygularının ayrıntılı bir şekilde ortaya çıkıp algılandığı alanlardır."

"Yani bunlar bu gibi vakalarda normalden daha mı küçük?"

"Evet, boyutları küçülüyor."

"O zaman daha az mı çalışıyorlar? Beynin yapısında bir anormallik olduğunu mu gösteriyor?"

"Anormal demek belki biraz abartılı olur... ama farklı olduğu kesinlikle doğru ve hiç şüphesiz çoklu kişi...liği tetikliyor."

"Riondino'nun beyninde de aynı durum mu söz konusu?"

"Evet, bu beyin çekirdeklerinde belirgin oranda bir azalma var."

"Peki neden bu durum birden çok kişiliğin oluşmasına sebep oluyor?"

"Bakın Greta, çocuklar kendilerine ait bir benlik duygusuyla doğmazlar. Bu ancak büyü...yüp geliştikçe oluşur. Bu nadir anatomik durumu taşıyan çocuklarda, eğer ki bu çocuklar derin travma kurbanlarıysa, çok kiş...iliği tespit edip bunu aşmak çok zordur. Çünkü bir yanda da benlik algısından sorumlu olan hücrelerin boyutunda belirgin derecede azalma vardır ve bu da iyileşmeyi engelleyen bir faktördür... Birleştirilmiş bir kimlikte bir araya gelen bu birçok farklı parça aslında ayrı kalmaya devam ederek gerçek ve kendine has özerk kimlikler oluşturur."

"Sanki yaşanan travmayı atlatmanın ve unutmanın bir çaresi gibi."

"İşin bir de bu yüzü var... Billy Milligan'ın kişiliklerinden biri için size ne dediğimi hatırlıyor musunuz? Diğer kişilikler tarafından ta...nınmayan ve herkesin acılarını emen David."

"Amnezinin değişik bir formu mu yani? Unutmak yerine travmanın izlerini tek bir kişiliği yüklüyor ve bu tek kişilik diğerlerini rahatlatmak için var."

"Her şey çok kar...maşık Greta... Amnezi tüm kişiliklerde tek tip değildir, bir kişiliğin tanımadığı bir şeyi diğer bir kişilik tanıyabilir. Bazı kişilikler diğerlerini tanıyor ve onlarla

bir tür iç dünyada etkileşime giriyor olabilir. Bazıları ise her şeyden habersiz olabilir, diğer kiş...iliklerin varlığından haberdar olsalar bile onların ne yaptıklarını ve anılarını bilmezler. Her şey çok kar...maşık."

"Özellikle de şok edici." Greta bardağını uzun süre düşünceli bir şekilde ellerinin arasında döndürdü. "Olaylar nasıl gelişti sizce? Hannibal birdenbire geri mi döndü? Riondino'nun hâlâ tehlikeli olduğunu anlamanın bir yolu yok muydu?"

"Çok soru var... ve Greta benim hiçbir cevabım yok." Biraz durakladıktan sonra tereddütle ekledi: "Ama çok tuhaf..."

"Nedir tuhaf olan?"

"Kendisi ve diğer insanlar için teh...likeli olmadığına karar verildiyse bu, terapinin sonuç verdiği anlamına geliyor... Bu vakalarda psikoterapinin hedefi nedir bilir misiniz?"

"Sizin gibi psikiyatr olmadığıma göre..."

"Bizim 'füzyon' dediğimiz şey. Füzyon yani birleşme ya da birleştirme farklı kişilikleri kendi arasında bir araya getirme anlamına gelir. Anıları bir araya getirmek, ayrılığa neden olan travmaları aşmak... Tek kelimeyle tüm diğ...erlerini ortadan kaldırarak hastayı tek ve entegre bir kişiliğe geri döndürmek."

"Yani tam bir bilinç içinde tüm kişilikleri kavrayıp tek bir karaktere indirmek ve geri kalan hepsini elemek, öyle mi?"

Claps onayladı: "Psikoterapi sırasında Milligan'ın kişilik-lerinden biri Billy için tam olarak şunları söylemiş: *Biz ona öğretiyoruz, o da bizi tüketiyor. O her şeyi öğrendiğinde biz yok olacağız.*"

"Yani artık tehlikeli olmadığına karar vermek için Riondino'nun yeniden birleşme sürecinin ilerleyip Hannibal'ın ortadan kaybolmuş olması gerekiyordu. Bu doğru mu?"

"Evet... ama görünen o ki işler böyle gelişmedi."

"Kısacası tedavisini yürüten her kimse yanlış bir değerlendirmede bulundu."

Saat gece biri henüz geçmişti ki gözüne uyku girmeyen Sensi'yi Maiezza aradı. "Haber mi geldi? Yakalamışlar mı?"

"Haberler pek iyi değil doktor... Komiser Gottardi'yi tanır mıydınız?"

Tam o sırada Sensi'den çok da uzak olmayan bir yerde Riondino az sayıda araba olan Milano sokaklarında temkinli bir şekilde ilerliyordu. Islak asfalt arabanın farlarıyla aydınlanıyordu.

"Çık dışarı, orada olduğunu biliyorum. Şehrini tanıdın mı?"

"Buenos Aires Caddesi..."

"Sözümü tuttum. Şimdi sözünü tutma sırası sende, diğerleriyle birlikte en az iki gün daha dinleneceksin. Sakın dışarı çıkmaya çalışmayın."

"Bunu nasıl yaptın?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Çıktığımız o yerde kalmayı mı tercih ederdin?"

"Oraya senin yüzünden düştük."

"Hannibal yüzünden demek istiyorsun galiba; şu an dışarıdaysak bu benim sayemde. Ama eğer istersen bizi teslim etmek için ilk polis merkezine gidebilirsin..."

"Hayır. Tüm bunları sadece kendim için söylemediğimi biliyorsun."

"O zaman soru sorma. Şimdi cevap ver bana: Size söyleyene kadar dışarı çıkmaya çalışmayacaksınız, tamam mı?"

"Bize söz verdiğin o yeni hayata gerçekten de kavuşacak mıyız?"

"Birbirimize hiç yalan söylemediğimizi bilmen gerekir. Yeni bir şans ve yeni bir hayat olacak."

"Tek istediğimiz bu zaten."

"Çıkmaya çalışacak mısınız?"

"Hayır."

İki trafik polisi sağanak yağmur altında kurşun geçirmez yeleklerini giyip makineli tüfeklerini ellerine alırken saat sabahın dördüydü. Bildirilen Audi birkaç metre uzaklarında otoyol üstündeki servis istasyonuna park edilmiş vaziyette duruyordu. Arkaya doğru hafif yatırılmış sürücü koltuğunda bir adam uyuyordu.

Elleri tetikçe yavaşça arabaya yaklaştılar. Bir tanesi arabadan birkaç metre uzakta durup nişan alırken diğeri Audi'nin kapısına yaklaştı. Sol eliyle camı tıklatırken sağ işaret parmağı silahın tetiğindeydi.

İçerideki adamdan hiç tepki gelmedi. Derin bir uykuda gibiydi.

Polis bu sefer daha hızlı vurdu. Sert vuruşunun sesi gecenin karanlığı ve yağmurun sesi arasında yankılandı.

Yine tepki yoktu.

Polis elindeki feneri adamın yüzüne tuttu. Ancak o zaman adamın yarı aralık gözlerini ve ağzının kenarından akmakta olan köpüklü tükürüğü gördü.

Claps nefesini kesen ezici duygularla kaplı huzursuz bir geceden sonra erkenden uyanmıştı. Çok fazla şey yaşamıştı ve bunların hepsi bir kâbusta bir araya gelmişti... Kız çocuklarını kaçıran canavar Morphy ve yeniden özgür kalan Riondino. Başka Laura Minzler ve Dorina Gjiokalar olacak mıydı?

Bir yıl önce afazi rahatsızlığı olmasına rağmen küçük Ami'yi kaçıran canavarı yakalamaya yardımcı olmak için işe geri dönmüştü. Bunu özellikle kendine hâlâ hayatta olduğunu, düşünebildiğini ve harekete geçebildiğini kanıtlamak için yapmıştı. Ama bu olayda sanki içinde kalan tüm o acıya, korkuya, çılgınlığa ve araştırmalarının ortaya çıkardığı hastalıklı durumlara tahammül kapasitesini kaybetmiş gibiydi. Kendini artık sadece uzak durmak istediği bir savaştan çıkan ve tekrar savaşa girmek istemeyen bir gazi gibi hissediyordu.

Uyandığında Riondino'ya dair tüm düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Kendine bu kaçışın henüz sonlanmadıysa bile kısa sürede biteceğini ve bu avda kendisine ihtiyaç duyulmayacağını söyledi. Hiçbir haberi takip etme-

miş ve kendini artık ona neredeyse günlük normal bir konuşmayı sağlayan egzersizleri yapmaya vermişti. Ama içindeki, trajedinin yaklaşmakta olduğunu vurgulayan baskın his onu huzursuz etmeye devam ediyordu.

Sonunda televizyonu açmaya karar verdi, yakalanma haberini alacağından emindi. Ama öyle olmadı. Tüm kanallarda Riondino vardı ama yetkililer tarafından sağlanan detaylar çok azdı. Şu an için bilinen tek şey kaldığı klinikten iki görevliyi öldürerek kaçtığı, Floransa'ya vardığı, orada belki de suç ortağı olan bir tanıdığının evinde saklandığı, evin Komiser Gottardi ve Müfettiş Uggeri tarafından basılması ile ev sahibi, komiser ve müfettişi öldürerek kaçtığı söyleniyordu.

Claps artık televizyonun başından kalkamıyordu. Tüm sabah haberlerini izledi, hiçbir gelişme yoktu ama Riondino'nun güvenliği düşük bir klinikte tutuluyor olması konusu gittikçe artan tartışma konusuydu.

Öğleden sonranın ilk saatlerinde gelen ve hiçbir açıklama yapmadan onu ofisine davet eden Sensi'nin telefonu ise uğursuz bir işaretten başka bir şey değildi.

"Riondino burada, Milano'da Claps. Bu haberi medyaya yaymadık ama burada." Sensi'nin göz altları mosmordu ve bakışları karanlıktı. "Gece geç saatte varmış".

Claps midesine giren ağrıya rağmen sakin kalmaya çalıştı.

"Gottardi'yi tanırdım, dost olduğumu söyleyemem ama onu tanıyordum... Bir ailesi vardı." Sensi öfkesine hâkim olmaya çalıştı. "O o... çocuğunun kaçtığı andan itibaren tüm hareketlerini kurguladık. Adamlarımızı öldürdükten sonra evine sığındığı adamın arabasıyla Floransa'dan ayrılıp polis bloğunu geçmeyi başarıp otobana girmiş. Kaçtığı arabayı değiştirmek için önüne çıkan ilk servis alanında durup öldürdüğü yeni bir kurbanın arabasını almış. Kurbanın üstündeki kimlikten arabasına ulaştık: Elektronik otoyol ödemesi olan bir Alfa Romeo. Otobandan Milano çıkışından çıkmış. Arabayı birkaç saat önce istasyon yakınlarındaki bir park yerinde bulduk."

Sensi, Riondino'nun kaçışıyla ilgili ulaştığı tüm detayları anlattı.

"Geceden beri burada," diye tamamladı sözlerini.

"Altı kurban..." Claps o ofisten, Sensi'den, Riondino'dan ve tüm o ölülerden uzak olmak istiyordu.

Midesindeki sancı dayanışmaz bir hâl aldı: "Hâlâ burada olduğunun... bir kanıtı yok sonuçta," diyebildi güçlükle.

Sensi derin bir nefes aldı. "Bu doğru ama bana bunun böyle olduğunu düşündüren iki husus var. Birincisi: Servis alanındaki kurbanın aracı merkez tren istasyonunda bulundu, yani bizim onun Milano'dan ayrılıp izini kaybettirmek üzere bir trene atladığını düşünmemizi istiyor sanki ama Riondino'nun buraya vardığı saate bakarsak sabaha kadar is-

tasyondan ayrılan hiçbir tren yok ve istasyon kameraları ona benzeyen kimseyi kaydetmemiş. Sabahın ilk saatlerindeki bir trene atlamak için geceyi orada geçirmiş olamaz."

Geceyi dışarıda bir yerlerde geçirip sabah yolcuların arasına karışmış olabilir, diye düşündü Claps ama söylemedi.

"İkinci hu...sus nedir?" diye sordu bunun yerine.

"Neden Milano'ya dönsün? Altında bir araba var, istediği yere gidebilir. Hayır Claps, o burada. Burada çünkü şehri burası. Yedi yıl uzak kalmış olmasına rağmen burada nasıl hareket edeceğini ve nereye saklanacağını biliyor." Sensi'nin sesi sertleşti. "İki adamımızı öldürdü. Onu yakalayacağız değil mi?"

Claps gözlerini kaçırdı: "Bu...nun için benim yardımıma ihtiyacın yok."

"Bu sadece onu yirmi dört saat içinde bulabilirsek doğru. Eğer bulamazsak kendine güvenli bir sığınak bulmuş demektir. Bu şehirde yaşayan ve her gün işine gelip giden iki milyondan fazla insanın arasında saklanıyor demek. İşte o zaman senin yardımına da ihtiyacım olacak: Nasıl davranacak, ne yapacak? Onca yıl süren tedaviden sonra böyle bir şey nasıl mümkün oldu?" Sensi derin bir nefes aldı. "Ama sadece bu da değil Claps... Ben bu çoklu kişilik olayına hiçbir zaman tam anlamıyla ikna olmadım ve her hâlükârda yakalamam gereken kişi tek bir adam: Riondino. Ama bu yapmak için hiçbir olasılığı gözden kaçırmamam gerek. Eğer bu hastalık

doğruysa bana tam olarak kiminle karşı karşıya olduğumuzu söylemen gerek. Kimi aramamız gerekiyor, öngörmemiz gereken kimin hareketi, Hannibal'ın mı? Yoksa Yumuşak ya da Kurnaz mı?"

Claps sesindeki hafif titremeyi gizlemeye çalışarak konuştu: "Üzgünüm ama sana ce...vap veremem. Yedi yıl geçti. Sonunda tehlikeli olmadığına karar verilen yedi yıllık terapi demek bu... Şu an onun kim olduğunu bilmiyorum ama o za...manlardaki Riondino olmadığı kesin."

Sensi Claps'in gözlerine baktı: "O zaman şu an karşımızda kimin olduğunu bul. Onu tedavi eden kişiyle, bakımı yapanlarla, oda arkadaşlarıyla... kiminle istersen konuş ama bana onun beyninde ne s.kim döndüğünü söyle, nasıl davranacağını ve ne yapacağını düşündüğünü anlat bana. Onu nasıl arayacağıma dair birkaç çıkış noktası ver bana."

Claps uzun zaman sonra ilk defa uygun kelimeleri bulup telaffuz etmekte zorlandı: "Yapacağım..." dedi en sonunda fısıldayarak.

Maiezza, Sensi'nin ofisine girdiğinde Claps henüz ayrılmıştı.

"Az önce Floransa Bilgi Teknolojileri Birimi'yle konuştum doktor," dedi heyecanını gizlemeye çalışarak. "Bir şey bulmuşlar."

"Söylesene Maiezza."

"Uggeri'nin defterinde bir not bulunmuş... 'Libero FB'."

"Ne cehennem demek yani?" diye sordu Sensi kaşlarını çatarak.

"Memurlar ne olduğunu anlamakta biraz zorlanmışlar ama sonunda bulmuşlar: Riondino'nun bir Facebook profili varmış."

"*Zincirlerinden Kurtulmuş Libero.*" Altı aydır aktif olan bir profil ve Contri arkadaşları arasında."

"Yani Riondino'nun altı aydır dış dünyayla irtibatı mı varmış?! Lanet olsun..."

"Kliniğin bilgisayarından hemen her gece internete giriyormuş. Bilgisayar müdürün odasında... Basit bir kapı kilidi ve klinikte gece kontrolü yok. IP adresi sayesinde hesap bilgilerine ulaştılar. Profil dün 20:22'de kapatılmış. Riondino bunu direkt olarak Contri'nin bilgisayarından yapmış olmalı, klavyede parmak izleri bulundu."

"Yüce Tanrım...!"

"Bir saat kadar internette kalmış sonra tüm konuşmaları ve kronolojide tüm bağlantıları silmiş. Söylediğim üzere Matteo Contri arkadaşları arasındaymış."

* İtalyanca Libero ismi kelime olarak "özgür" anlamına gelir. Yazar kullanıcı adında bu şekilde bir kelime oyunu da yapıyor.

"O eve nasıl vardığı şimdi anlaşılıyor... o o... çocuğu nereye gidip saklanacağını önceden biliyormuş. İkisinin arasındaki konuşmalardan hiç kalan yok mu?"

"Libero'nun profilinde, yani Riondino'nun demek istedim, yok. Contri de düzenli olarak konuşmalarını siliyormuş ama bir tane kalmış. Kaçıştan bir gün öncesine ait."

"Ne diyor?"

"İşte Doktor..." Maiezza'nın sesinde hafif bir utanç vardı. "Seks. Sanal seks."

Birkaç saniyelik gergin bir sessizlikten sonra Sensi patladı: "Kahretsin! Artık kimse bana Hannibal'ı ortaya çıkaran ani değişimden, öfke nöbetinden bahsetmesin! Bu herifin muhtemelen aylardır üstünde çalıştığı bir planı vardı! Ne çok karakteri ne de Hannibal'ı! Eğer gerçekten bir öfke nöbeti geçirmiş olsaydı onu kaçışından birkaç saat sonra Toskana kırsalında ya da en azından Milano'ya kaçarken yakalardık. Aylardır internette geziyormuş, kendine bir iletişim ağı kurmuş. Ne yaptığını iyi biliyor ve muhtemelen Milano'da nereye gizleneceğini de önceden planladı. Kahretsin!"

Sensi sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Kaç arkadaşı varmış, ve özellikle de bunların kaç tanesi Milano'da?"

"Toplam kırk kadar. Bunlardan sekizi Milano'da. Bunlardan birini mi arayacağını düşünüyorsunuz?"

"Yüce İsa aşkına Maiezza, Contri'yle nasıl irtibat kurdu sence?!" Sensi âdeta hırlamıştı.

"Dinle," dedi sesinin sertliğini biraz azaltarak. "Polis olarak düşün: Facebook'taki tüm aktivitelerini temizlemiş. Uggeri'nin aldığı not olmasa profiline asla ulaşamazdık. Bunu neden oradaki bağlantılarından bazılarını kullanmak ve hatta belki de kendine bir sığınak bulmak için yapmış olmasın?"

"Ama o zaman neden Uggeri'nin aldığı notu da yok etmedi Doktor?"

Sensi birkaç saniye düşündü. "Bunun tek bir mantıklı açıklaması olabilir. Müfettişin not aldığını görmedi. Muhtemelen Gottardi karşısında kimin olduğunu hemen anlamadı. Contri'yi kendisine gelen telefon aramasıyla ilgili sorguya çekmek istiyordu ve bu sırada da Uggeri not alıyordu. Ve büyük olasılıkla bu esnada Uggeri Riondino'nun görüş mesafesi dışındaydı." Sensi bir an durup müfettişin gözlerine baktı, sonra kelimelerini vurgulayarak tekrar konuşmaya başladı: "Yani bu hayvan bağlantılarına ulaşmamızı istemedi." Komiser Maiezza'ya doğru eğilerek ekledi: "Ama şimdi biz avantajlı duruma geçtik," diye tısladı.

Maiezza'nın anlaması birkaç saniye aldı. "Riondino şu an bizim her şeyi bulduğumuzu bilmiyor demek bu."

"Aynen öyle. Bu avantajı iyi kullanmalıyız. Buradaki o sekiz kişinin kim olduğunu en kısa zamanda öğrenmek istiyorum. Bekârlar mı, aileleri var mı, ne zaman ve nereden internete bağlanıyorlar?"

"İzlemeye alalım mı?"

"Evet, hemen; sabit ve cep telefonu hatlarını ama özellikle internetlerini takip edelim. Facebook profillerini araştıralım, aktivitelerini ve konuşmalarını kontrol edelim ve özellikle de dün gelen arkadaşlık istekleri olmuş mu buna bakalım: Riondino onlara yeni bir profille ulaşmaya çalışabilir. Yardımcı olacak bir şey bulabilecek miyiz bakalım."

"Bu kişileri hemen sorguya çekmek istemez misiniz? Riondino onlarla sohbet ediyor muydu ve onlarla ne konuşuyordu?"

"Şu an değil. Suları bulandırmamak daha iyi. Eğer durumdan haberdar olurlarsa Riondino onlarla irtibata geçince işleri bozabilirler."

"Doktor... Ya şu an çoktan onlardan birinin yanına gittiyse?"

Bu doğruydu, Riondino orada olabilirdi, tatlı zararsız ya da Contri vakasındaki gibi kanlı bir misafir olarak... "Böyle bir şey olması hâlinde onu hemen alırız. Evlerin yirmi dört saat gözetim altında tutulmasını istiyorum." Sensi birkaç saniye düşünüp ekledi: "Hepsinin değil, sadece gece yani o aşağılıkla aynı saatte internete girenlerin evleri. Çok dikkatli yapılsın ama son derece gizli olmasını istiyorum. Kimse bir şey fark etmemeli, özellikle de Riondino. Onlara yanaşmak isteyebilir ya da belki içlerinden birinin yanına sığınmıştır bile."

Tam Maiezza yüzünde sert bir ifadeyle onaylayıp çıkmak üzereyken Sensi onu kapıda durdurdu: "Ve sakın onun Milano'da bulunduğuna emin olduğumuzu belli etmeyelim. Hatta aksine buradan uzakta başka bir yerde olduğunu düşündüğümüzü yayalım... tasmasını uzun tutalım, şehirde rahatça hareket edebileceğini düşünsün. Bakalım o uzun tasma sonunda onu boğacak mı..."

Yalnız kalan Komiser Sensi cama yaklaştı.

Artık takip edebileceği bir yol açılmıştı önünde.

Perdeyi araladı. Aşağıda yoldan geçenler ve arabalarla dolu sokak görünüyordu.

"Seni bulacağım... aşağılık, seni bulacağım."

Bütün gün uyumuştu. Şafaktan hemen önce uykuya dalabilmişti ve on iki saat aralıksız uyumuştu.

Ve özgür olarak uyanmak çok güzeldi. O yedi uzun yıl boyunca sadece hayalini kurabildiği bir hisli bu.

"Kendini nasıl hissediyorsun Kurnaz?"

"Tuhaf... sanki solunacak çok fazla hava varmış gibi."

"Özgürlük. Buna hemen alışacaksın," dedi televizyonu açıp bir haber kanalı bulurken.

Televizyonda kurbanların fotoğrafları akarken spiker aramaların nasıl tüm ülkeye yayıldığını anlatıyordu: Riondino arabayı Milano'da terk etmişti ama oradan kim bilir nereye giden bir trene atlamıştı.

"İşe yarıyor," dedi Kurnaz.

"Saçmalık! Milano'da olduğumuzu pekâlâ biliyorlar. Bu kadar iyi bildiğimiz ve bir milyon insanın içinde bu kadar güzel saklanabileceğimiz başka bir yer yok çünkü."

Ekranda Riondino'nun oldukça yeni bir fotoğrafı belirdi, hemen sonrasında ise Photoshop ile saç ve sakalının kesilmiş bir versiyonu gösterildi. "Giacomo Riondino'nun şu anki hâli bu olabilir," dedi haber spikeri. İki fotoğraf uzun süre ekranda kaldı.

"O kadar da benzerlik yok, hele şu an Matteo'ya benzediğimiz düşünülürse," dedi ekrandaki görüntüyü inceleyen Kurnaz.

"Hayır ama o kadar da farklı değil... ve her hâlükârda yakın zamanda Matteo'nun görüntüsünden çıkmamız gerekecek. Burada güvendeyiz ve gördüğün üzere ihtiyacımız olan her şey var: Yemek, para, televizyon, cep telefonu ve yepyeni gıcır gıcır bir bilgisayar. Etrafta çok dolaşmamak daha iyi. Tam da düşündüğümüz gibi. Geri kalan her şeyi sonra yaparız."

"Peki ya Hannibal'la diğerleri?"

"Sakin ol, her şey kontrol altında. Hiçbiri sorun çıkarmayacak."

Greta direktörünün birkaç saat önce kendisinden istediği ikinci yazıyı sonunda itiraz bile etmeden yazdı. "Ünlü kalemlerden birinin elinden çıkan bir makaleye eşlik etmek üzere, yazarın Riondino'nun deliliğinin en büyük nedenlerinin saklı olduğunu düşündüğü çocukluğuna dair birkaç satır," demişti.

Ne hafızasını tazelemeye ne de yedi yıl önce yazdığı yazıları aramaya gerek duymuştu. Önceki gece Claps ile olan randevusundan sonra kendini hâlâ hafif bir endişenin baskısı altında hissediyordu. Sanki onu tüketen bir şey Riondino'yu aklından atmasına izin vermiyordu. Sanki kendini bu tür hikâyelerden uzak tuttuğu yıllardan sonra şimdi açıklanamayan amansız bir çekim gücünün kontrolü altına girmişti. Tüm geceyi televizyon muhabiri, "haber kraliçesi" olduğu dönemde topladığı bilgileri kontrol edip notlar alarak geçirmişti. Işıkları söndürdüğünde gün neredeyse doğmak üzereydi.

Oldukça uzun olmasına rağmen yazıyı yazması hiç de zor olmamıştı. Zaten Riondino'nun çocukluk hikâyesi birkaç kelimeyle anlatılacak gibi de değildi. Annesi Anna onu genç yaşta tek gecelik bir ilişkiden dünyaya getirdi. Bebek üç yaşındayken şiddet yanlısı iflah olmaz bir alkolik olan ve çocuğa soy adını veren Sergio Riondino ile evlendi. Evlilik ilk aylardan sonra tam bir cehenneme dönüştü: Adam tıpkı kötü

romanlardaki gibi bazen günlerce ortadan kayboluyor, sarhoş bir şekilde eve döndüğünde ise anne ve çocuktan dayağı eksik etmiyordu. Hırsızlık yüzünden aldığı bir hapis cezası bir yıldan biraz fazla bir süre onu hayatlarından çıkarmış olsa da aftan faydalanıp dışarı çıkan adam tekrar eve döndü. Ama bu sefer değişmiş gibiydi. Anna tekrar hamile kaldı. Bebek doğduğunda küçük Riondino yedi yaşındaydı. Vaktinden önce acil sezaryen ile olan doğumdan sonra anne yıllar içinde gittikçe kötüleşecek ilk depresyon belirtilerini göstermeye başladı. Kısa süre sonra eski kötü alışkanlıklarına geri dönen baba öfkesini sıkça küçük Giacomo'dan çıkarmaya başladı, işin içinde muhtemelen cinsel şiddet de vardı. Üç yıl sonra sarhoş bir şekilde kullandığı ve arkasında Riondino'nun kardeşini taşıdığı motosiklet ile ters yöne girerek yaptığı kazada öldü. Küçük çocuğun yaşam mücadelesi sadece birkaç saat sürdü. Annesiyle yalnız kalan Giacomo Riondino çocukluğundan geriye ne kaldıysa yaşayıp onu tanıyanların tarifiyle suskun ve yalnız bir ergenlik geçirdi. Tuhaf davranışları olan, okulda bazı derslerde çok başarılıyken bazılarında tam bir felaket olan bir gençti. Okulu iki sene geç bitirdi, annesinin ölümünden birkaç ay önce mezun oldu.

Greta yazıyı yazıp gönderdikten sonra bile kendisini önceki günden beri bırakmayan o kaygı ve tükenmişlik duygusundan kurtulamadı. Bunu Claps ile konuşup Riondino'nun hikâyesini yazarak başarabileceğini düşünmüştü ama yanılmıştı.

Tekrar sakinleştirici aldı ve kurban gözlerini görmemek için banyodaki aynalara bakmamaya çalışarak kaynar bir duş

aldı. Sonunda üstünde bornozuyla terliklerini bile giymeden telefona koştu.

"Claps...?"

"İyi akşamlar Greta."

"Riondino ile ilgili gelişme var mı? Sensi'yle konuştunuz mu?"

Claps anlık bir tereddütten sonra cevapladı: "Onunla görüştüm," dedi sonunda isteksizce. Hastalığının geçen yıl... larda Riondino'yu nasıl değiştirmiş olabileceğini anlamak için ona yardım etmemi istiyor."

"Güzel," dedi Greta zoraki bir neşeyle. "Böylece dün sorduğumuz soruların cevaplara ulaşabilirsiniz."

"Belki..." Claps ona bu ve benzeri hikâyelerden uzak durmak için dünyaları verebileceğini söyleyemezdi. "Yarın ilk beş yıl Riondino'yu tedavi eden Profesör Reti ile ko... nuşmak için Floransa'ya gideceğim."

"Tek kişi tarafından tedavi edilmedi mi?"

"Hayır, son iki yıl başka bir psikiyatrist tarafından takip edildi... Onun rehabilitasyon ünitesine nakle...dilmesi için tehlikeli değildir raporunu imzalayan kişi: Doktor Rinaldi. Kendisi burada, Milano'da yaşıyor ve iş için Floransa'ya gidip geliyor... Onunla Profesör Reti'den sonra görüşeceğim."

"Bana anlatacak mısınız?"

Belki de o güne kadar hep kazandığı ama ona huzurunu kay. ettiren bir savaşın korkusundan içi boşalmış bir gazi gibiydi.

Claps neredeyse farkında olmadan sordu: "Bana eş...lik tmek ister misiniz Greta?"

Belki yalnız olmazsa bu sınava daha iyi göğüs gerebilirdi.

Sorusunu tekrarlarken sesi tüm derinliğini kaybetti: "Be. ıimle Floransa'ya gelmek ister misiniz?"

"Profesör...? Sana ihtiyaç var, bana bizimkinden farklı bir bağlantı bul."

Riondino'nun parmakları bilgisayarın tuşlarında hızla kaydı.

"Çok güçlü üç ağsız bağlantı var... ama hepsi de şifreli."

"Yine de bağlanabilir misin?"

"Önce internetten şifreyi kırmak için gerekli programları indirmem gerek. Çok kolay değil."

"İşe koyul o zaman."

"Affedersin Jack ama yapman gereken şey için bu bilgisayarın bağlantısını kullanamaz mıyız?"

"Bu güvenli değil. Şimdi şu s.ktiğimin ellerini kullan da bahsettiğin ağlardan birine gir."

Bir saat sonra Riondino'nun yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "İşte Jack, bağlandık. Sinyali çok güçlü, herhâlde yakınlardaki bir evden geliyor."

"Bilgisayarın sahibi kendisinin internet bağlantısını kullandığımızı anlayabilir mi?"

"Görünmez kalacağımız şekilde yaptım. Bağlantısını o fark etmeden kullanabiliriz."

"İyi iş çıkardın Profesör. Şimdi sen dinlen ve işi bana bırak, ziyaret etmem gereken bir site var."

Riondino'nun parmakları klavyenin üstünde hızla kaydı: www.identificationconsulting.com*. Site hemen açıldı.

Tek online orijinal kimlik üreticisi

Tüm güvenlik sistemleri dâhilinde gerçek numara ve verilerle gerçek orijinal belgeleri çoğaltıyoruz. Kopya dokümanda kullanılan fotoğraf müşteri tarafından sağlanandır. Kişinin yaş ve cinsiyetini seçmek mecburidir. Sonrasında müşterilerimiz için klonlanacak gerçek bir kimlik buluyoruz.

Müşteri tarafından sağlanan veriler için gerçek dokümanlardan yerel nüfus cüzdanı ya da ehliyet kopyalayabiliyoruz.

* Yakın zamana kadar aktif olan bu internet sitesi sunduğu hizmetler hakkında yerel basında çıkan polemikler sonrasında kapatıldı. Şu anda bunun benzeri olan başka siteler bulunmaktadır.

Nüfus cüzdanı ya da ehliyet yetkililerin olası bir kontrolü esnasında geçerli olması için tamamen var olan belgelerden kopyalanır ama kullanılan fotoğraf müşteri tarafından sağlanandır. Bunun sebebi doğrulamanın fotoğraf değil bilgiler ve numara üstünden yapılıyor olmasıdır.

Kopya belgeler sadece eğlence amaçlı kullanım içindir. İzinsiz her kullanım yasal cezaya tabidir.

Müşteri temsilcisiyle görüşmek için yönlendirmeleri izleyen Riondino İngiltere'deki bir sohbet ağına katıldı. Sadece birkaç dakika bekledikten sonra ekranda bir konuşma penceresi açıldı ve hangi dili kullanmak istediği soruldu.

"İtalyanca," diye yazdı hemen.

Birkaç saniye sonra sohbet başladı.

"Kopyaladığımız belgelerin özellikle eğlence amaçlı kullanım için olduğunu hatırlatmak isteriz. Bunu anladınız mı efendim?"

"Elbette, çok açık."

"Ne tür bir ürünle ilgileniyorsunuz?"

"Bir kimlik cüzdanı ve bir ehliyet. Her ikisi de aynı kişi için olacak."

"Kişinin özelliklerini belirtebilir misiniz?"

"Erkek, elli elli üç yaş arası, tercihen Milano'da ikamet ediyor."

"Yardımcı olup olamayacağımızı görmek için önce veri tabanından kontrol etmem gerek. Yalnızca birkaç dakika sürer, lütfen sohbette kalın."

Biraz sonra sohbet penceresi tekrar aktif hâle geldi.

"Claudio Alderighi, elli iki yaşında, Ariberto Sokağı No: 1 Milano'da ikamet ediyor."

"Mükemmel. Nasıl devam etmem gerektiğini söyleyin."

"Western Union veya MoneyGram* aracılığıyla yapılacak iki bin beş yüz avroluk bir ön ödeme yapmanız gerekiyor. Ayrıca bize dokümanların üstünde bulunmasını istediğiniz fotoğrafın yüksek çözünürlükteki hâlini iletmeniz gerekli. Son olarak da dokümanların iletilmesini istediğini adresi istiyoruz."

"Ne kadar sürer?"

"Beş gün içinde elinizde olur."

"Benim bu dokümanlara çok acil ihtiyacım var. Teslim tarihini öne çekmek için ekstra bin avro daha ödemeye hazırım."

"Evet... bu durumda dokümanlar iki ya da en fazla üç gün içinde elinizde olur."

"Güzel, anlaştık o zaman. Ödeme için bilgileri verin lütfen."

* MoneyGram: Ülkeler arasında para transferi yapmaya yarayan bir yöntemdir.

"Size yiyecek bir şeyler getirteyim mi Doktor? Bir pizza belki... Saat 23.00 ve sizin midenize henüz hiçbir şey girmedi."

"Kahretsin Maiezza, yirmi üç yerine on bir diyemez misin?! Rapor yazmıyoruz burada." Sensi bilgiler eline ulaşır ulaşmaz Riondino'nun Milanolu Facebook arkadaşlarının profillerini incelemeye dalmıştı. "Yine de teşekkürler, boş ver aç değilim. Belki bir kahve daha alırım."

Komiser endişeli ve şüpheli görünüyordu. İlk bakışta sekiz profilden sadece iki tanesi Riondino'nun dikkatini çekecek tipte duruyordu. Her ikisi de bekâr, kırk yaşlarında, göründüğü kadarıyla çok sosyal hayatı olmayan tiplerdi ve bir tanesi muhtemelen eşcinseldi. Sanki Matteo Contri'nin kopyası gibiydiler. Konu da buydu zaten, bunlar sadece Riondino onları Contri gibi kullanmak istediği takdirde uygun adaylardı. Bir sığınak gibi kendini misafir ettireceği ve sular durulunca ortadan kaldıracağı insanlar.

Ama Riondino'nun iki kez aynı şekilde davranması mantıklı mıydı? Aynı oyunu tekrarlaması? Elbette ki polisin Facebook profiline ulaştığını tahmin edemezdi ama kendini tekrar etmek temkinli bir davranış mıydı? Contri'ye nasıl ulaştığını er ya da geç bulacaklarını düşünmemiş olabilir miydi?

Sensi bu endişelerinden bahsettiğinde Maiezza, "Kazanan takım asla değişmez," demişti.

Hem sonra neden arkadaş olmak için o sekiz kişiyi seçmişti? Sohbet etmek amacıyla değildi elbette. Ya da en azından hepsiyle bu sebepten değil. Bunun bir sebebi olmalıydı, kaçıktan sonra ona fayda sağlayacak bir sebep.

Ama ne?

Sensi o uzun gün boyuna kim bilir kaçıncı kez derin bir iç çekti. Belki de cevap tam da oradaydı, bu insanların Riondino'ya kaçtığı zaman ne sunabileceğinde. Onu tetikte bekleyip planını engellemek için anlamak gerekiyordu. Sadece birkaç gün bekleyecekti daha fazla değil, eğer o pislik ortaya çıkıp bu insanlarla irtibat kurmazsa hepsini tek tek sorguya çekecekti.

Sensi Maiezza'nın dahilisini tuşlamadan önce koltuğunda gerindi: "Hâlâ bir şey yok mu?"

"Şu an için sadece üçü internette ve bunlardan bir tanesi Facebook'a bağlandı. Ama henüz kimseyle sohbet etmiyor, birkaç *like* o kadar."

"Telefonlar?"

"İlgili hiçbir şey yok Doktor."

"Tamam... gidip birkaç saat dinleneceğim ama herhangi bir gelişme olması durumunda beni hemen arayın."

Profesör Reti Floransa'nın tam merkezinde Duomo Katedrali'nden sadece birkaç metre uzaktaki eski Delle Pallottole Sokağı'nda oturuyordu. Artık bedeni belirli bir sertlik içinde hareket eden yaşlı bir adamdı ama zihni hâlâ çok açıktı ve şaşırtıcı denecek genç bir havaya sahipti. Claps ve Greta'yı içeri aldığında Brunelleschi Kubbesi* üstündeki Giotto çanı saat on biri vuruyordu.

"Evet, Giacomo Riondino'yu yaklaşık beş yıl takip ettim," dedi ikiliyi çalışma odasına aldıktan sonra. "Yani emekli olduğum güne kadar, Adli Psikiyatri Kliniği'nden çıkarılmasından bir yıl öncesi oluyor."

"O zaman yaklaşık iki yıl öncesine kadar."

* Cupola del Brunelleschi (Brunelleschi Kubbesi): İtalya'nın Floransa şehrindeki Duomo Meydanı'nda yer alan tarihi bir yapı.

"Öyle; bu yüzden de size sağlayacağım bilgiler taze değil. Sakıncası var mı..?" diye sordu Profesör masasında duran dolu pipoyu alırken. "Çok sıra dışı ve sebep olduğu ölümler göz önüne alınmazsa etkileyici bir vaka."

Odaya Hollanda tütününün tatlı aroması yayıldı.

Profesör anlatmaya devam etti: "Riondino'nun klinik hikâyesi öğretici bir üniversite dersi gibi diyebilirim; sanki bir el kitabından çıkmış gibi. Çok zor bir çocukluk geçirmiş..."

"Hikâ...yesini biliyoruz," dedi kibarca araya giren Claps.

"Kötü muamele, belki cinsel tacizler, kardeşinin ölümü... hepsi çok üzücü."

"Riondino'nun rahatsızlığı çocukluğundan mı kaynaklanıyor?" diye sordu Greta.

"Hiç şüphesiz. Acıya dayanıp yok edemeyen, travmaları aşamayan bilinci, birleşmek yerine kendini parçalamış. Daha iyi açıklamaya çalışayım..." Profesör kısa bir ara verdikten sonra devam etti: "Bakın, düşünecek olursanız biz bile kendimizi bazen olduğumuzdan ya da olduğumuzu düşündüğümüzden farklı hissederiz: Aynı şeyleri, aynı durumları farklı algılarız; kimliğimizi hiç sorgulamadan aynı uyaranlara farklı duygularla tepki veririz. Mesela aynı olaya bazen güleriz, bazen endişeleniriz; bazen küçümsediğimiz şeylere bazen kızarız... bazen çok hoşsohbetizdir bazen asosyal... Yine de her zaman aynı insan olduğumuzun bilincindeyizdir. Benli-

ğimizi tanır, hisseder ve kabul ederiz. Öz benliğimiz birbirine entegre olmuş birçok farklı kısımdan oluşur. Ama şimdi bir de sürekli psikolojik travmalara maruz kalan bir çocuk düşünün. Bizim bile kabul ve tahammül etmemiz, aşmamız çok zor olan travmalara hem de... Belki beyninde anatomik farklılık olan bir çocuk. Öz bilinç entegrasyonun gerçekleştiği büyümenin çok hassas döneminde olan bir çocuk. Güzel, işte bu durumdaki bir çocukta büyük bir çözülme reaksiyonunun doğması, benliğinin parçaları arasında bunları birbirinden tamamen koparacak net bir ayrım oluşması ve onu bunları farklı kişilikler yani farklı insanlar olarak algılamaya itmesi hiç de şaşırtıcı bir durum olmamalı."

"Böylece ondaki üç kişilik oluştu... Yumuşak, Kurnaz ve Hannibal," diye mırıldandı Greta.

Profesör hafifçe gülümsedi. "Üç mü? Tanrım Giacomo Riondino'nun bundan çok daha fazla kişiliği var. Hepsini de travmaları aşma kabiliyetsizliğine rağmen hayata tutunabilmek üzere yarattı."

Greta sırtında bir ürperti hissetti. "Kaç tane?" diye fısıldadı, Claps çenesini sıkarken.

"Onu görmeye başladığımda karşımda hep ve sadece Yumuşak'ı buluyordum. Kurnaz'ı dışarı çıkarmak için sıklıkla hipnoza başvuruyordum ve Hannibal hiç yokmuş gibiydi... Ondan bahsettiğim zaman Yumuşak'ın dünyası kararıyordu Kurnaz ise sinirlenip konuşmayı sonlandırmak istiyordu. Ancak birkaç ay sonra Kurnaz iki tane daha kişilik

olduğunu itiraf etti: Bir tanesinin sadece var olduğunu hissediyordu ama onu tanımıyordu, diğerini ise tanıyordu ve onunla konuşuyordu ama bu kişilik dışarı çıkmak istemiyordu ve hatta ondan bahsedip varlığını ortaya çıkardığı için Kurnaz kendisine çok kızacağını düşünüyordu."

"Bu nasıl mümkün olabilir?!" dedi Greta. "Riondino'nun zihni nedir böylebir apartman mı? Girip çıkan bir sürü insan..."

Profesör tekrar gülümsedi: "Bir apartman... Tanım olarak hiç de fena değil."

Claps araya girdi: "Hatırlıyor musunuz Greta, Billy Milligan'ın hikâyesini anlatan kitabın adı neydi? *İnsanlarla Dolu Bir Oda.*"

Greta şaşkınlığını vurgulamak için eliyle bir jest yaptı. "Anlayacağım elbet, affedersiniz Profesör sözünüzü kestim, anlatmaya devam edin lütfen."

"Çok zaman geçti, haftalar geçti ama en sonunda bu yeni kişilik ortaya çıktı ve işte o zamandan sonra her şey değişti. Çok güçlü bir karakterdi. İsminin Jack olduğunu ve diğer tüm kişilikleri tanıdığını söyledi. Hatta şöyle dedi... şey bekleyin bir dakika. Onunla ilk görüşmemizin, böyle diyorum ben, ses kaydığını saklıyorum; dinlemek ister misiniz?"

"Vaktimiz bol Profesör ve an...lamaya ihtiyacımız var."

"Yalnızca bilgisayarımı açmama izin verin o zaman," dedi Reti masasındaki dizüstü bilgisayarını açarken.

Birkaç dakika sonra Profesör'ün sesi hoparlörlerden çatlak bir şekilde odaya yayıldı:

"Günaydın, sen Kurnaz'sın öyle değil mi?"

"Beni tanımaya başladın Profesör..."

"Bakışlarından, duruşundan anlıyorum. Sen ve Yumuşak birbirinizden çok farklısınız."

"Bu doğru ve dünyanın altınını verseler ona benzemek istemem. Çok zayıf, tam bir hiçlik."

"Biraz konuşabilir miyiz Kurnaz?"

"Benimle değil. Bugün Jack konuşmak istiyor."

"Jack mi?"

"Ne oldu Profesör, ismi beğenmediniz mi? Oysa haftalardır bana onunla konuşmak istediğinizi söyleyip duruyordunuz. İyi işte şimdi müsait."

"Bana ismini söylememiştin de ondan... Bu doğru, onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum."

Birkaç saniyelik hışırtılı kayıt sesinden sonra yeni bir ses konuşmaya başladı. Kurnaz'ın sesinden daha alçaktı ama aynı keskinlikteydi.

"Beni tanımak mı istiyorsunuz Profesör?"

"Bu büyük bir zevk Jack. Bana kendinden bahsetmek ister misin?"

"Biraz yavaş sorun. Önce neden dışarı çıkmaya karar verdiğimi öğrenmek istemez misiniz?"

"Elbette. Bugüne kadar istemiyordun fikrini değiştiren nedir?"

"Çok sinirlenmiştim de ondan. Beni ve diğerlerini kimse öğrenmemeliydi."

"Diğerleri mi? Kurnaz ve Yumuşak'tan başkaları da mı var?"

"Size söyledim, çok soru yok."

"Tamam, istemezsen cevaplamak zorunda değilsin."

"Elbette mecbur değilim kahretsin!"

"Sadece şunu sorabilir miyim peki: Neden seni ve diğerlerini kimsenin bilmemesi gerekiyor? Bundan konuşabilir miyiz?"

"Bu soruya cevap vermeyeceğim ama neden sizinle konuşmaya karar verdiğimi söyleyebilirim."

"Seni dinliyorum Jack."

"Önce şunu sorayım: Biz dost muyuz?"

"Öyle olacağımızı umuyorum, hatta bundan eminim."

"Elbette büyük dostlar! Neden olmasın? Bir b.k anlamamışsınız siz. Dost muyuz biz? Birlikte yiyip içiyor muyuz? Sanırım hayır, peki o zaman neden bana 'sen' diye

hitap ediyorsunuz? Bu şekilde benden üstün olduğunuzu gösterip bana tepeden bakabileceğinizi mi sandınız?"

"Hayır, elbette hayır, bu bir alışkanlık sadece, Kurnaz'la birbirimize sen diyoruz."

"Kurnaz'ı, Yumuşak'ı bir kenara bırakın... Onlar yancıdır, burada kontrol eden benim ve saygı bekliyorum."

"Kontrol eden mi?"

"Ne yapılması gerektiğine ben karar veririm ve onların hepsini görürüm."

"Yani ne yaptıklarını ve ne söylediklerini biliyor musunuz?"

"Eğer istersem, saniye saniye ne yaptıklarını izleyebilirim."

"Onlar da sizin yaptıklarınızı görebilirler mi?"

"Kesinlikle hayır. Onlar yancı, daha şimdi söyledim unuttunuz mu?"

"Anlıyorum... O ikisinden başkaları da var mı?"

"Belki... ama henüz bundan konuşmanın vakti gelmedi."

"Daha iyi açıklar mısınız, onların üstünde kontrolünüz olduğunu söylerken ne kastediyordunuz?"

"Eğer bir karar verilecekse bunu ben yaparım ve onlara ne şekilde davranmaları gerektiğini söylerim."

"Aksi takdirde istedikleri gibi davranmakta özgürler mi?"

"Öyle, ama saçmalamamaları gerektiğini bilirler."

"Örneğin açığa vurmamak..."

"Sırrımızı açığa vurmamak gibi. Aynen öyle."

"O zaman siz diğer 'kişiliklerinizin' farkındasınız... Peki ama neden bunları gizli tutuyorsunuz? Hiç yardım alabileceğinizi düşünmediniz mi?"

"Ne aptal bir soru! Ellerinde böyle olağanüstü bir vaka olduğunu bilen heyecan içindeki beyin yiyicilerin eline düşmek için mi? Fenomen bir ucubeye dönüşmek için mi? Hem sonra yardım edilecek ne var lanet olsun?! Beni dinleyin Profesör, biz böyleyiz. Nokta. Ve böyle iyiyiz."

"Diğerlerine dönecek olursak, şu kontrol ettiklerinize, saçmaladıkları zamanlar oldu mu hiç?"

"Birkaç kez."

"Mesela şu Hannibal'ın yaptığı şey gibi mi?"

"Öyle, zaten şu an konuşmamızın sebebi de tam olarak bu."

"Onu da siz mi kontrol ediyorsunuz?"

"Sikiyim! Tüm o katliamı yaparken kontrol ediliyormuş gibi bir hâli var mıydı sizce?"

Birkaç saniye sadece kayıt hışırtısı duyuldu, sonra Riondino konuşmaya başladı.

"Ben bazen onun dışarı çıkmasına izin veriyordum, kontrolüm bu kadardı. O hep problem yarattı ama o yaptığına benzer bir şey yapmaya hiç kalkışmadı. Sadece özel durumlarda çok nadir dışarı çıkardı. Ama Hannibal artık hiç geri dönmeyecek: Tecrit edildi, gömüldü."

"Oysa..."

"Yeter! Şu an için Hannibal'la ilgili tek bir kelime daha etmeyeceğim. Bunun yerine size gelelim. Kurnaz'a sürekli olarak bize yardım etmek istediğinizi söyleyip duruyorsunuz. İşte dışarı çıkmamın tek sebebi bu, size şu soruyu sormak: Yardımınız bizi buradan çıkarabilir mi? Bizi ilgilendiren tek şey bu."

"Bunu konuşmak için çok erken ama elbette ki işlemek istediğim yol, ki eğer buna izin verirseniz, sizin böyle sıkı kontrol edilen bir kurumda kalmanız gereğini ortadan kaldırabilir."

"Bu kadar basit bir şeyi söylemek için ne kadar da dolambaçlı bir yol seçtiniz Profesör! Bizi buradan çıkarabilir misiniz?"

"Size söylediğim gibi..."

"Bakın, gevezelikle geçirecek vaktim yok. Bizim üstünde çalışılacak bir vaka, insan doğasının bir evrimi ya da ucube bir fenomen olduğumuzu düşünebilirsiniz. Her ne istiyorsanız onu düşünün ama kesin olan bir şey varsa o da bizim hiçbir suç işlemediğimiz ve Hannibal'ın bir

daha asla geri dönmeyeceği. Bizi buradan çıkarabilir misiniz?"

"Bu hedefe ulaşmak için birlikte çok ve yoğun çalışmamız gerekecek. Bu zorlu bir süreç olacak. Bugüne kadar dikkate almak istemediğiniz hatta kaçmaya çalıştığınız tüm tedavileri ve yardımı kabul etmeniz gerekecek. Ve tekrarlıyorum bu uzun ve zorlu bir yol."

"Tahmin edeceğiniz üzere şu an başka bir işimiz yok. Hemen yarın başlayacağım. Görüşmek üzere Profesör."

Kayıt sonlandı. Tam Claps bir şey diyecekti ki Profesör bir el hareketiyle onu durdurdu. "Bekleyin, Jack ile ertesi gün yaptığım görüşmenin kaydı da var, hem de bu seferki bir video. Çok ilginç."

Reti, Claps ve Greta'nın ekranı görebilmesi için bilgisayarı onlara doğru çevirdi ve yeni bir doküman açtı.

"Günaydın Jack."

Görüntünün merkezinde Riondino vardı. Eşofman giymişti ve Claps'in onu son gördüğü zamandan farklı olarak uzun sakalları ve saçları vardı. Vücut dili ise aynıydı: Elleri iç içe geçmiş bir hâlde masada hüzünlü bir tavırla oturuyordu. Üst bedeniyle kafası öne eğikti.

"Jack mi...? Neden bana böyle diyorsun?" diye soru şaşkınlık dolu gözlerini bir an için masadan kaldırıp.

"Affedersin, seni tanıyamadım. Günaydın Riondino, bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?"

"Biraz... kafam karışık Profesör."

"Rahatlamana yardımcı olmamı ister misin?"

Riondino bu soruya cevap olarak aniden kasıldı ve gözleri hızlı bir nistagmus ile hareketlendi.

"Buradayım Profesör. Hipnoza gerek yok. Başlayalım mı?"

Ekranda beliren kişi Yumuşak değildi ama Claps'in tanıdığı Kurnaz da değildi. Bedeni öne doğru hafifçe eğilen omuzlarıyla tamamen olmasa da dik duruyordu. Yüzünde Yumuşak'ta olmayan ifade kırışıklıkları belirmişti. Derin ve karanlık bakışları ise hiçbir duygu yansıtmıyordu.

"İçeri girer girmez seni burada bulacağımı düşünmüştüm Jack."

"Yanımızda biri varken Yumuşak'ın dışarıda olması daha iyi. Daha problem oluyor."

"Onun sizden ve Kurnaz'dan haberi yok mu?"

"Hayır, bizim varlığımızı yok sayıyor ama bunu zaten sizin biliyor olmanız gerek."

"Öyle tabii ama bu konuda açıklığa kavuşturmak istediğim bir şey var."

Riondino'nun bakışları sabit, yoğun ve bir o kadar aşılmaz görünüyordu. Daha henüz gözünü bir kez bile kırpmamıştı.
"Sizinle işbirliği içinde olacağımın sözü verdim, sorun lütfen. Hannibal ve yaptığı şey hakkında konuşmadığınız

sürece her şeyi yanıtlarım. Bunu konuşacağız ama bugün ya da yarın değil."

"Siz nasıl isterseniz Jack; dün bana Yumuşak üzerinde bir kontrolünüzün olduğunu söylediğiniz. Sizin varlığınızdan haberdar olmadığı hâlde bunu nasıl başarıyorsunuz?"

"Onunla konuşup ona ne yapacağını söylüyorum ama o benim varlığımı hissetmiyor."

"Sesler duyar gibi mi oluyor?"

Riondino sabırsızlanır gibi göründü: "Sesler... kahretsin, siz psikiyatrları bu gibi düşünceler çok heyecanlandırıyor öyle değil mi? Jan Dark ve daha öncesinden beri... Azizler, cadılar ve büyücüler... ve şimdi de deliler: Bunların hepsi sesler duyuyor size göre!"

"Ne o zaman?"

"Bunları kendi düşünceleriymiş gibi hissediyor... böylece neyi yapıp neyi yapmamanın iyi olacağına karar veriyor. Yani benim bir açıdan onun bilinci olduğumu söyleyebiliriz."

"Kurnaz ile ise karşılıklı bir diyalog içindesiniz, doğru mu?"

"Evet, diğerlerinin hepsiyle konuşuyorum."

"Diğerleri... Size dün sorduğum soruyu tekrarlıyorum: Kurnaz ve Hannibal dışında başka kişilikler var mı?"

"Kişilikler değil Profesör Reti, kişiler demeniz gerekiyor. Kişiler," dedi iğneleyici bir tonla.

"Anlaştık, başka kişiler var mı?"

"Evet."

"Güzel, onların kim olduğunu öğrenmeden önce aranızdaki diyalogların nasıl olduğunu anlamak isterim. Birbirinizle yüksek sesle mi yoksa sadece düşüncelerinizle mi konuşuyorsunuz? Bedensel ifadelerle mi yoksa hisler ve zihinsel anlık düşüncelerle mi?"

"Hepsiyle. Bazen anlatılması güç içsel bir şey oluyor; sanki saniyenin yüzde biri kadar bir anda zihinden geçen bir düşünce gibi. Ama daha sıklıkla gerçek bir diyalog ile, hatta kesinlikle yalnız olduğumuzu bildiğimizde yüksek sesle konuşarak."

"Kaç tane daha... kişi var?"

"On kişiyiz."

"Ve siz Jack bunların hepsiyle konuşuyorsunuz değil mi?"

"Evet."

"Onlar kendi aralarında da konuşuyorlar mı?"

"Sadece birbirini tanıyan birkaç tanesi."

"Yani hepsi birbirinden haberdar değil, öyle mi?"

"Aynen öyle. Hepsini tanıyan tek kişi benim." Kısa bir aradan sonra ekledi: "Ve kontrol bende."

"Bana kontrolden ne kastettiğinizi biraz daha iyi anlatmanız lazım ve diğerleriyle konuşmam gerek Jack."

"Bunu yapmak için önümüzde çok vakit var Profesör."

"O zaman sizin farklı durumunuzdan... yani varlığınızdan başlayalım. Buna bir bedende zaman zaman kontrolü ele geçiren birden fazla kişinin bulunması diyebiliriz. Siz bunu nasıl tanımlıyorsunuz Jack? Bu nasıl oluyor?"

"Siz psikiyatrların tiyatral imajları sevdiğinizi biliyorum," sesinde hafif alaycı bir tonla devam etti: "O yüzden bir tiyatro hayal edin. Lanet olası güzellikteki bu tiyatronun kocaman sahnesinde hepimiz varız: Bazısı karanlıkta uyuyor, diğerleri sessizce düşünüyor ya da kendi aralarında konuşuyorlar. Tepedeki tek bir sahne ışığı yalnızca bir kişiyi aydınlatıyor. Dışarıda olan ve dış dünyayla etkileşime geçen o. Etkileşime geçmek... bu kelime hoşunuza gitti mi Profesör?"

"Çok iyi bir seçim Jack ama şunu daha iyi açıklaman gerek: İçinizden biri dışarıdayken diğerlerinin sessizce düşünüp kendi arlarında konuştuklarını söylediğinde tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Aynen dediğim gibi. Hayatımız dışarıda olmakla kısıtlanıp tükenmiyor. Dış dünyayla etkileşimde olan tek bir kişi bile olsa biz var olmaya devam ediyoruz. Bunu anlamak bu kadar zor mu Profesör? Sizin beyninizde aynı

anda dolaşan farklı düşünceleriniz yok mu? Bazen ters düşüp birbiriyle tartışan düşünceler?"

Profesör Reti tekrar söze girmeden önce birkaç saniye düşündü.

"Peki dışarıda olan insan nasıl etkileşime geçiyor? Yani demek istediğim bağımsız bir şekilde hareket edebiliyor mu?"

"Elbette. Bu, size defalarca söylediğim hâlde sizin inanmayı reddettiğiniz gibi karakterimin farklı bir yönü değil, bu bağımsız bir kişi."

"Oysa ben size inanıyorum Jack, yoksa şu an burada oturmuş konuşuyor olmazdık. Sadece anlamaya çalışıyorum. Şunu itiraf etmeliyim ki sizin durumunuz... sıra dışı."

"Tereddüt ettiniz, yoksa hastalığınız sıra dışı mı demek istediniz?"

"Jack... bu bir hastalık olarak görülmemiş olsaydı psikiyatri kliniğinde olmazdınız."

Riondino'nun göz kapakları hafifçe daraldı. "Yani beni bir deli olarak mı görüyorsunuz?"

"Tekrarlıyorum: Sadece anlamaya çalışıyorum. Mesela siz, başka bir kişi dışarıdayken onun ne yaptığını görüyor musunuz?"

"Bunu sadece istersem yapabilirim. Ya da o an dinleniyor olabilirim. Ama bunu yapabilen tek kişi benim, diğerleri birbirlerinin ne yaptığını göremez."

"Ne düşündüklerini de biliyor musunuz?"

"Lanet olsun beni düşünce okuyan bir büyücü mü sandınız? Bunun imkânsız olduğunu iyi biliyorsunuz."

"Ama diğerleri kimin dışarıda olduğunu bilmiyor ve olup biteni zaman zaman görüyorlarsa, sahne ışığı onların üstüne tutulduğunda kafaları karışıp zaman sürekliliğinde bir eksiklik hissetmiyorlar mı? Yumuşak örneğin... diğerlerinin varlığından haberdar değilse..."

"Bu doğru, o bizim varlığımızı yok sayıyor. Tek bildiği... zamanda boşluklar olduğu."

"Bunu biraz daha açar mısınız?"

"Hepimize biraz olur. Bir şey yapmak için dışarıdasındır, sonra birdenbire kendini bambaşka bir yerde buluverirsin, zamanın geçtiğinin farkındasındır ama ne olduğunu hatırlamazsın."

"Bu korkunç bir şey olmalı."

"Sizin için öyle olabilir; bizim için hep böyle oldu. Bunda korkunç bir şey yok, bizim her zamanki hâlimiz."

"Diğerleri üstünde kontrolünüz olduğunu tekrarlıyorsunuz hep... Tam olarak kastettiğiniz nedir, ne tip bir kontrolünüz var?"

"İlk olarak, tiyatro benzetmesi üstünden gidecek olursak benim sahne ışığını hareket ettirme gücüne sahip olduğumu söyleyebiliriz."

"Yani dışarı kimin çıkacağına siz karar veriyorsunuz, öyle mi?"

"Kısmen: Herkes kendi yerini alır ve ben dinlenirken kimin dışarıda olduğunu bilmem ama uygun olmadığını düşündüğüm birinin dışarı çıkmasını önleyebilirim."

"Bunu nasıl başardığınızı bana söyleyebilir misiniz?"

"İstemem yeter, hepsi bu." Sesinde yine beliren o alaycı tonla devam etti: "Bunu size başka nasıl açıklayabilirim? Sizi tatmin edecek cevabın ne olduğunu bana kendiniz söyleyin. Kahretsin psikiyatrist ben değilim sonuçta."

"Şu sahne ışığı ve dışarı çıkma konusu üstünde duralım: Bu rastgele olan bir şey mi?"

"Çocukken öyleydi... Ya da kimin dışarı çıkacağını belirleyen şey içinde bulunduğumuz durumlardı."

"Bu, şu an değişti mi?"

"Artık bir tür anlaşma var. Durumumuzu gizleme ihtiyacından kaynaklanan bir şey bu. Kurallarımız var: Herkesin kendi alanı var ama sorun çıkarmak ve hepimizin güvenliğini tehlikeye atmak yasak. Ve mutlak bir dürüstlük hâkim. Aramızda hiç yalan olmaması bir onur meselesi."

"Hiç olmaz mı?"

"Asla."

"Yanlış anlaşılmadan kaynaklı yalanlar olmaz mı?"

Riondino soruya çok şaşırmış göründü. "Yanlış anlaşılmadan kaynaklı yalan mı? Yanlış anlama yalan değildir ki. Direkt bir soru karşısında cevaplarımız hep dürüsttür. En fazla cevap vermeme ya da belirsiz bir cevap verme olabilir. Dilimiz buna imkân tanıyor sonuçta ama kurallarımız gereği bu yalan sayılmaz."

"Demek kurallarınız var... bunları kim düzenledi?"

"Tahmin edemiyor musunuz Profesör?" diye sordu Riondino karanlık gözlerle.

"Siz mi?"

"Tebrikler..."

"O zaman diğerlerinin üstünde bir otoriteniz var."

"Bunu hâlâ anlayamadınız mı Profesör? Herkesi sadece ben tanıyorum ve önemli bir karar alınması gerektiğinde ya da kritik bir durum karşısında ne yapılacağına ben karar veriyorum."

"Şu anki gibi kritik bir durumdan mı bahsediyorsunuz?"

"Gözaltında tutulmaktan daha kritik bir durum olduğunu düşünmem zor."

"O zaman eğer doğru anlıyorsam Jack, şu an diğerlerine nasıl davranacakları yönünde talimatlar veren kişi sizsiniz."

"Doğru anlamışsınız."

"Ve hepsi buna itaat ediyor mu? Hep ettiler mi?"

Riondino birden parladı: "Lanet olsun, size Hannibal hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim!"

"Ben ondan bahsetmiyordum Jack. Bana onun gömüldüğünü söylemediniz mi zaten?"

"Bu doğru, o artık yok." Riondino bir an için tereddüt eder gibi göründü ve gözlerini kaçırdı. O ana kadar olduğundan çok daha hızlı bir şekilde konuştu: "Bizi buradan çıkarmak zorunda olmanızın sebebi de bu zaten, biz hiçbir şey yapmadık."

"Bunun olabilmesi için çok ilerleme kaydetmemiz gerekiyor. Ama bugün bunu yapmaya başladık bile, sizce de öyle değil mi? Tabii bana henüz diğerlerinin size hep itaat edip etmediklerini söylememiş olsanız da..."

"Diğer insanlarla birkaç kez gerilim yaşandığını itiraf etmeliyim."

"Anlatmak ister misiniz? Ve tabii sizinle birlikte olan diğer insanlarla da konuşmak isterseniz dinlerim."

"Şimdi yorgunum..." Sesi aniden çökmüştü. "Bugün yeterince konuştuk sanırım."

"Tamam, burada duralım, sonraki günlerde devam ederiz. Son bir şey daha var ama bu bir rica değil... Sizin bir sonraki buluşmamıza kadar yapmanızı istediğim bir ödev ya da egzersiz olduğunu söyleyebiliriz. Bu çok önemli."

"İleri doğru bir adım mı?"

"Evet."

"Söyleyin o zaman."

"En sık konuştuğunuz kişi kim?"

"Kurnaz."

"Güzel, işte yapmanız gereken şu: Odaklanıp kendinizi Kurnaz'ın düşüncelerini hissetmeye zorlamanızı ve onun bir anısını bulmanızı, daha doğrusu görmenizi istiyorum."

"Kahretsin ama bu çok saçma!" diye bağırdı Riondino.

"Eğer buradan çıkmak istiyorsanız bana ve uyguladığım yöntemlere güvenin Jack."

"Başka birinin zihnine girmek imkânsızdır, siz bir bilim insanı olarak bunu benden çok daha iyi bilmelisiniz, kahretsin!"

"Sizden sadece denemenizi istedim. Konsantre olup kendinizi zorlamanızı. Sadece bir egzersiz. Yapacak mısınız?"

Riondino cevaplamadan önce tereddüt etti.

"Belki."

"İşte Riondino ile kaydedilen tüm görüşmeler bunlar," dedi ekrandaki pencereyi kapatan doktor. "Dosyaların tümü Montelupo Adli Psikiyatri Kliniği'nde saklanıyor, saatler

boyu süren konuşmalar, ama ben burada sadece en önemli görüşmelerin kopyalarını tutuyorum. Rahatça inceleyebilmeniz için size verebilirim."

"Bana çok faydası olacak Profesör R...eti," diye teşekkür etti Claps. "Hatta Doktor Rinaldi ile olan seansların kayıtlarını da isteyeceğim." Claps Profesör'e doğru hafifçe eğildi. "Jack ana ki...şilik olduğunu size kanıtlayabildi mi? Diğer tüm karakterlerin üstünde birleştiği ana kişi o mu?" diye sordu.

"Ve Hannibal bir daha hiç ortaya çıkmadı mı?" diye sordu aynı anda Greta.

"Sırayla gidelim isterseniz... önce bayanlar. Hayır, Riondino'yu takip ettiğim tüm o yıllar boyunca Hannibal ile hiç karşılaşmadım, hatta bildiğim kadarıyla yalnızca ilk sorgulardan birinde ortaya çıktı o kadar; siz Doktor Claps o videoyu mutlaka izlemişsinizdir."

Claps başıyla onayladı.

"Ama şunu söylemek zorundayım," diye devam etti tekrar piposunu doldurmaya başlayan Profesör. "Onun artık gerçekten var olmadığından hiçbir zaman tam anlamıyla emin olamadım. Çünkü temelde Jack'in kendisi de onun dışlandığından, en fazla gömüldüğünden bahsetti. İşin aslı Hannibal'ın ortadan kaldırılması Riondino'nun çocukluk travmalarının üstüne gidilerek yapılacak bir şeydi. Bu travmaların psişik metabolizması üstünde çalışılıp bunları aşmak gerekiyordu ve bu tam olarak sağlanamadı. Hannibal'ın hep orada oldu-

ğuna inanıyorum; tecrit edilip derinlere gömülmüş ve dışarı çıkması imkânsız hâle getirilmişti ama oradaydı."

"Bu yüzden mi yıllık raporlarda hiçbir zaman Riondino'nun Adli Psikiyatri Kliniği'nden çıkarılıp bir terapi kliniğine yerleştirilmesi yönünde olumlu görüşte bulunmadınız?" diye sordu Claps.

"Evet, terapide doğru yolda olsak bile onun hep ilkel ve tehlikeli olduğunu düşündüm. Ama tekrar ediyorum, bunlar benim iki yıl önceki görüşlerim."

Greta yüzünde beliren memnuniyetsiz bir ifadeyle araya girdi: "Şu an olanlara bakacak olursak geçen iki yılda büyük bir değişiklik olmamış ve sizden sonra tedavisini üstlenen kişi de bunu fark edememiş."

Profesör kollarını iki yana açtı: "Benden görevi devralan meslektaşım Doktor Rinaldi onun hastaneden çıkarılması yönünde olumlu görüş sundu ve bunu yapabilecek niteliklere ve tüm hazırlığa da sahipti, yani benim gördüğüm kadarıyla." Profesör piposunu yakmak için sözlerine bir süre ara verdi. "Bu hastalık hakkında bilgilerimiz kısıtlı ama kısmi olarak nüksetme ihtimali var ve belgelenmiş bir durumda. Mesela Milligan vakasında da durum buydu."

Birkaç saniye kimse konuşmadı.

"Jack hakkında bize biraz daha bilgi verebilir misiniz pro...fesör?" dedi lafa giren Claps.

"Jack... Az önce sorduğunuz soruyu da yanıtlayayım hemen: Evet, Jack tam kişiliğe sahip ve diğerlerinin hepsinin farkında olan, istediğinde diğerlerinin dışarıda yaptıklarını görebilen o bütün kişilik olduğunu hemen kanıtladı. Kısaca o, kimlikleri birleştiren kişiydi."

"Tek parça hâlindeki Riondino," diye mırıldandı Greta.

"İleride göreceğimiz tek bir istisna dışında diğer tüm kimliklerin kendine ait gerçek bir ismi olmaması tesadüf değildi. Bir tek onun gerçek bir ismi vardı: Giacomo Riondino. Giacomo. Ve bundan türeyen Jack."

"Ve kendi ismi olan diğer kişilik de Hannibal'dı," diye yorum yaptı Greta.

"Hayır aslında Hannibal, Yumuşak ya da Kurnaz'dan farklı değildi; kimliğin tipik bir karakteristiğini işaret ediyor. Bu durumda Thomas Harris'in* hayal gücünün yarattığı öldürme çılgınlığı içindeki acımasız bir canavardan ilham alıyor."

"O zaman bize henüz bahsetmediğiniz kendine ait gerçek ismi olan başka bir kişilik daha mı var?"

Profesör başıyla onayladı: "Sırayla gidelim, yoksa büyük bir karmaşa yaratma riskimiz var. Şu an hâlâ Jack'ten konuşuyoruz."

"Üstünde diğer kişiliklerin eriyerek birleştiği sürücü kişi... lik," dedi konuyu terapiye geri götürmeye niyetli Claps.

* Thomas Harris: Meşhur Hannibal Lecter karakterinin yaratıcısı olan ünlü gerilim yazarı ve senarist.

"Aynen öyle. Onu tüm hatıraları kendinde toplayan tek bir insan olarak algılamalarını sağlayan, hatta bunu neredeyse onlara öğreten, dolayısıyla geçmiş travmaları aşmalarını sağlayan tek bir kişilik. İnanın bana bu onun için uzun ve zor olduğu kadar acılı bir yol." Piposu yine söndü, Profesör tekrar konuşmaya başlamadan önce piposunu sakince tekrar yaktı. "Diğer kimlikler yavaş yavaş dışarı çıkmaya başladı. Toplamda Jack dâhil on kişiydiler. Profesör, Aktör, Kont... ama işte," diyerek sözlerine ara verdi ve kütüphaneden aldığı bir klasörü Claps'e uzattı. "Bu, Riondino'nun tüm kimliklerinin yer aldığı bir özet, sakince inceleyebilirsiniz."

"Terapi sonuç ver...di mi?"

"Evet ama bu gibi vakalarda beklendiği üzere çok yavaş bir şekilde, büyük zorlukla atılan küçük adımlarla. Sonunda ben emekliye ayrılmadan kısa bir süre önce ortaya iki grup, iki blok çıkmıştı. Bir tanesi Jack'in önderliğinde olan ve Kurnaz, Yumuşak, Profesör, Aktör ve Kont'un yer aldığı daha güçlü, daha otoriter olan gruptu. Aslında tüm bu kişilikler her ne kadar özerkliğe sahipmiş gibi hareket etseler de Jack'in içinde birleşiyorlardı ve Jack'in kendisi de bunun bilincindeydi."

"Ne demek istediğini anlayamadım, özür dilerim," diye sordu Greta.

"Bakın, hepimizi kendimize sorular sorup cevaplar veririz, durumlara bağlı olarak farklı davranışlarda bulunuruz, hatta bazen olduğumuzdan farklı bir kişi gibi numara yaparız. Ama tüm bunlar kimliğimizin bütünlüğüne gölge düşürmez.

Riondino o zamanlar kendi grubu içinde bir bütün olduğunu hissediyordu ama buna rağmen başka kişilikler kullanma eğilimi içindeydi. Size basit bir örnek vereyim: Evden çıkmak üzereyken havanın bulutlu olduğunu görüyorsunuz, kendinize şemsiye alıp almamak gerektiğini soruyorsunuz ve bir an düşündükten sonra almaya karar veriyorsunuz. Aynı şey Riondino'nun beyninde şöyle işliyor: Jack soruyor: 'Ne dersin Profesör şemsiye alalım mı?' ve Profesör cevap veriyor: 'Yağmur yağacak gibi görünüyor, almakta fayda var.'"

"Bir tür diyalog yani..."

"Evet, Jack bunun aynı kişi olduğunu hissediyor olsa bile bir zamanlar onun farklı kişilikleri olan bu benlikleri kullanmaya devam ediyordu. Başka bir örnek vereyim: Akıllıca bir çözümle hareket etmeniz gereken karmaşık bir durumdasınız diyelim. Güzel, bunu nasıl yapacağınıza odaklanıp buna göre davranırsınız. Jack'imiz için durum böyle değil: O böyle bir durumda Kurnaz'ı çağırıyormuş gibi yapıyor: 'Hey Kurnaz, bir sorunumuz var...'. 'Ben hallederim, bana bırak,' diye bir cevap alıyor."

"Anlamıyorum, tek bir kişi olduğunun farkına varmaya başladıysa neden böyle bir şey yapıyordu? Çağırıyormuş gibi yaptığını siz söylediniz."

"Bizim kişilik füzyonu dediğimiz şeyin otomatik ve ani bir şey olmadığını anlamak zorundasınız. Bir düğmeye basıldığı falan yok. Yavaş yavaş olur, tam erimeye ve bir bütün olarak düşünmeye ancak uzun yıllar sonra varılır."

"Ama sizin dediğiniz üzere Riondino tek bir kişi olduğunu hissediyordu, yani kişilikler birbirinin içinde erimişti."

"Evet... ama aynı zamanda hayır." Profesör piposunu derin derin içine çekti. "Benim Riondino ile değil Jack ile konuştuğumu fark etmişsinizdir. Jack kendi grubuyla kaynaşmıştı ama size ikinci bir kişilik bloğu olduğundan bahsetmiştim hatırlarsanız."

"Jack bu diğer grupla kaynaşmamıştı mı demek istiyorsunuz?"

"Aynen öyle. Tamamen özerk bir kişilik. Onları tanıyıp onlarla konuştuğu hâlde hiçbir anıyı paylaşmadığı, hareketleri üstünde hiçbir kontrolü olmadığı ve kontrollerini yalnızca biraz engelleme kapasitesine sahip olduğu bir grup. Riondino'nun en gizli kişilikleri. Jack iki yıl boyunca bana bunlardan hiç bahsetmedi. Bir hipnoz seansı sırasında ortaya çıktılar ve onlarla konuşmak için hep hipnoz yapmak zorunda kaldım."

"Kaç kişiden bahsediyoruz?"

"Sadece üç. Çok ilginç, çok farklı ve Jack'le sürekli ters düşen bir grup. Hafızalarında Riondino'nun çocukluk travmalarını saklayan ve bundan acı duyan kişilikler. Küçük, Asi ve en şaşırtıcı olanı, tek kadın karakter olan ve Jack gibi gerçek bir isme sahip tek kişilik: Giulia."

"Bize biraz bunlardan bahseder misiniz Pro...fesör?"

"Henüz çıkmadı Doktor." Maiezza arabasında cep telefonundan konuşuyordu. Polis aracını tüm ışıklarını kapatıp Riondino'nun arkadaşları arasındaki en hassas profile sahip Antonio Greco'nun evinin bulunduğu binanın tam karşısına park etmişti. "Dün de işe gitmemiş, arayıp hasta olduğunu söylemiş."

"İnternette mi peki?" Sensi ofisinde oturup Maiezza'nın rapor vermesini beklemişti.

"Dünden beri hiç girmemiş. Sadece işi arayıp gelmeyeceğini söylediği tek bir telefon görüşmesi yapmış." Maiezza'nın sesi heyecandan titriyordu. "Riondino gece Milano'ya vardıktan sonra sadece bu görüşmeyi yapmış."

"Evet..." Sensi içindeki adrenalinin yükseldiğini hissediyordu. Bir gün önceki tüm şüphelerine rağmen Greco'nun profili

Contri'ninkine o kadar çok benziyordu ki içine kurt düşmüştü. Üstelik Riondino Milano'ya vardığından beri Greco'dan hiç ses yoktu. Belki de Maiezza "kazanan takımın asla değişmediği" görüşünde haklıydı... Belki Riondino oradaydı, Greco'nun kadavrası yanında güvende olduğundan emindi.

"Şimdi yukarı çıkmayı deneyeceğim," dedi Maiezza büyük bir kararlılıkla.

"Olay yerinde kaç kişisiniz?"

"Dört ama bir ekip daha geliyor. Kapıyı açtırmak için bir bahane uyduracağım."

"Niyetin ne?" diye sordu Sensi endişe içinde.

"Binanın elektriğini kesip on dakika sonra elektrik arızadan geldiğimizi söyleyeceğiz."

Sensi telefonu bırakmadan hızlıca ceketini giydi. "Tamam, birazdan yanınızdayım." Artık onun sesinde de başlamak üzere olan avın heyecanı vardı.

Araba otobana girdiği anda hızla ilerlemeye başlamıştı. Profesörün evinden çıktıktan sonra Claps tam bir sessizliğe gömülmüştü ve Greta da üstüne gitmemişti.

İki eli sıkıca direksiyonu kavrayan Claps bir an için göz ucuyla Greta'nın hareketlerini izledi. "Profesör'ün verdiği

Riondino'nun kişi...likleri hakkındaki klasörü mü okuyorsunuz?"

"Yeni başladım. Şok edici."

"Yüksek sesle okumak ister misiniz?"

Greta okumaya başladı: "Yumuşak: Zayıf, duygusal açıdan kırılgan. Kesinlikle zararsız. Tekrarlanan işlerle ilgileniyor ve özerk girişimlerde bulunmaktan yoksun. Diğerlerinin varlığını yok sayıyor ama farkında olmadan ne yapması gerektiği yönünde Jack'ten emir alıyor. Riondino'nun tutuklandığı andan Adli Psikiyatri Kliniği'nde göz altına alınana kadar ortaya koyduğu kişilik."

"Elbette," dedi Claps. "Onlara en az so...run yaratan kimlik. Doktorlar, hemşireler ve diğer görevlilerle ilişkilerde en zararsız olan."

"Kurnaz: Kibirli ve açgözlü ama kıvrak zekâsıyla öne çıkıyor. Manipülatör eğiliminde, neredeyse usta bir dolandırıcı. Jack ile sıkı bir ilişkisi var, Hannibal'ı tanıyor ve diğer kimliklerin var olduklarından haberdar. Eşcinsel ve içlerinde solak olan tek kişi."

"Profesör: Utangaç ve içe dönük, biraz bulutların arasında yaşıyor gibi, sadece Jack, Küçük ve Giulia'yı tanıyor. Okumayı ve araştırmayı seviyor. Elektronik ve özellikle bilgisayar alanında uzman. Farmakoloji ve çiçekçilikle ilgileniyor. Satranç oynamayı da seviyor ama iyi bir oyuncu değil."

"Aktör: Kendini çok az gösterdi. Hayalperest, dışa dönük, sesleri taklit etme yeteneği var, modern tiyatronun herhangi

bir alanında büyük başarı elde edebilecek yetenekte olduğunu ve önemli bir ustanın yardımını alabilmek üzere çalıştığını söylüyor. Kimseyle konuşmasa da diğerlerinin varlığından haberdar ve onları prova yaparken kendini izleyen sessiz izleyiciler olarak kabul ediyor. Performanslarıyla ilgili Jack'in genellikle ezici olan yargılarından çok korkuyor."

"Kont: Gözaltında olmaktan en çok acı çeken kişi. Kadınları, arabaları, güzel kıyafetleri ve kumarı çok seviyor. Başka ilgi alanı yok, sevdiği şeyleri elde etme konusunda ahlaki kuralları ezebiliyor. Jack dışında Kurnaz ile konuşuyor. Ondan kötü alışkanlıklarına para bulma konusunda yardım alıyor ama bir yandan da eşcinsel olduğu için onu hor görüyor. Tanıdığı az sayıdaki diğer kişiliklere karşı hiçbir ilgisi yok."

"Hannibal: Hiç ortaya çıkmadı. Jack'in tanımladığı şekliyle hep bir problem kaynağı. Vahşi, ölçüsüz bir güce sahip, soğuk, vahşi eylemlerde bulunurken hiçbir şey hissetmiyor gibi görünüyor."

"Jack: En eksiksiz ve karmaşık, çoğunlukla zor olan kişilik. Herkesi tanıyor ve hepsiyle konuşuyor. Terapi sayesinde zamanla Yumuşak, Kurnaz, Profesör, Aktör ve Kont'un hafızasına sahip olmayı başardı. İstediği takdirde bunların dışarıdayken ve kontrol ellerindeyken, kendi tabiriyle saniye saniye ne yaptıklarını görebiliyor. Onların yanında tam bir lider gibi davranıyor, ona saygı gösteren ve ondan korkan diğer karakterlere karşı bir üstünlüğü olduğu kesin. Kuşkusuz zeki biri, hedefe ulaşmak için diğer kimliklerin "yeteneklerinden"

faydalanmaya ve bunları kullanmaya alışık. Riondino'nun farklılığının hep bilincinde olmuş ve bunu gizli tutmaya çalışmış. *'İnsanların korku ve cehaleti yüzünden tımarhaneye tıkılmamızı istemiyorum,'* diyor. Tekrar özgür olmaya dair saplantılı arzusu dışında ilgi alanları ve arzuları hakkında net bir bilgi yok. Tamamen Hannibal'ın işlediği düşünülen vahşetten etkilenmiş ya da pişmanlık duyan bir hâli yok. Aksine olanlara karşı büyük bir ilgisizlik içinde, bunun yalnızca sonuçlarından etkilenmiş gözüküyor. Terapiye yardımcı olduğu hâlde dışarıya hep özünün büyük bir bölümünü gizlediği ve sadece işbirliği yapma arzusu içinde olduğuna inandırmak için kendini en az miktarda açtığı izlenimini verdi."

"Asi: On yedi yaşında bir delikanlı. Arsız, kibirli, otoriteyi reddeden. Küçük ve Giulia'ya karşı bir koruma içgüdüsü var. Jack ve Kurnaz'dan nefret ediyor. Tek sigara içen karakter."

"Küçük: Yedi yaşında bir çocuk. Kırılgan ve içe dönük, sadece gerçek bir saygı duyduğu Asi ile ve kendisine bakan Giulia ile konuşuyor. Jack'in ismi geçtiğinde korkuyla titremeye başlıyor."

"Giulia: Yirmi sekiz yaşında ve ne yaptıklarını bilmese de diğer tüm karakterlerden haberdar. Küçüğe karşı son derece korumacı ve Asi için çok endişeli. Jack'e ve onun takımı olarak nitelendirdiği Kurnaz ve Kont'a hiç güvenmiyor. Ve gözaltında olmaktan kendisi için değil ama Küçük için çok üzüntü duyuyor. Bir seferinde erotik hayaller kurduğunu büyük bir isteksizlikle ifade etti."

Greta okumayı bitirdikten sonra dizlerinin üstünde duran dosyayla bir süre konuşmadan yola baktı.

"Ha gayret," dedi Claps. "Söyleyin haydi, inanılmaz değil mi..."

"Şu ana kadar bunu çok kez söyledim." Greta pozisyonunu hafifçe Claps'e dönecek şekilde değiştirdi. "Siz haklı çıkınız: Riondino'nun sadece üç kişiliği yokmuş ve Riondino'nun tek bir parça hâlinde olduğu bir bütün varmış: Jack."

"Evet, ama iki yıl öncesine kadar. Profesör'ün verdiği kayıtlardan tüm bu evrimi rahatça takip edebiliriz ama şimdi onu son dönemde tedavi eden Rinaldi'nin anlatacaklarını dinlememiz ge...rek."

"Bu füzyon sürecinin devam ettiğini mi düşünüyorsunuz? Yani kaçış anında, ne bileyim daha mı az Riondino vardı?"

Claps iç çekti: "Tehlikesiz olarak kabul edi...lip bir rehabilitasyon merkezine gönderilmek için kişilik füzyonunun ilerleyip Giulia ve onun grubuna kadar genişlemiş olması gerek... Doktorun bu yönde olumlu görüş vermesini engelleyen şüphe Riondino'nun onu bu ayrışmaya sürükleyen travmayı atlatamamış olması ve bunun bir sonucu olarak da pasifleşmiş olsa bile Hannibal'ın geri dönme ihtimalinin her zaman için var olmasıydı."

"Doktora göre bunun sebebi Giulia, Küçük ve Asi'nin yaşanan travmayı hafızalarında saklıyor olmaları ve bu üçlüyle bir birleşme yaşanmadığı sürece Riondino'nun bunu aşamayacak olmasıydı."

"Evet durum bu Greta."

"O zaman hastaneden transfer edildiğinde bu birleşme neredeyse tamamen gerçekleşmişti... Ama o zaman kendime şunu soruyorum: Eğer Riondino'nun tüm kişilikleri birleştiyse, bir rehabilitasyon merkezine nakledilip önünde belki bir gün özgürlüğüne tamamen kavuşma ihtimali belirdiyse, neden kaçsın?"

Claps cevap vermedi ama elleri direksiyonu daha çok sıktı.

"Hem de bu kadar kanlı bir şekilde?" dedi Greta onu zorlayarak. "Onu tüm hayatı boyunca içeri tıkacak cinayetler işleyerek. Hastalığı nüksetti diye düşünebilir miyiz? Bu taptıkları Hannibal'dan başkasının işi olamaz."

"Rinaldi'yle konuşmamız gerek," dedi Claps sessizliğe gömülmeden önce.

Sensi de ümitlenmişti.

Maiezza kararlı bir hareketle Greco'nun kapısını çalarken üst kattaki sahanlıkta iki adamıyla bekliyordu. Elleri güvenliği açık silahlarının tetiğinde olan diğer iki adam da alt kattaydı. Binanın girişini gözleyen bir ekip daha vardı.

Kapı açılıp Maiezza yanındaki sahte elektrikçiyle eve girdiğinde gerilim âdeta yıldızlara ulaşmıştı.

Dışarı çıkıp başıyla olumsuz bir işaret yapana kadar dakikalar geçmek bilmedi.

Komiserin yanına ulaşır ulaşmaz hemen açıklamaya koyuldu "Hayır, kesinlikle Riondino değildi. Bir doksanın üzerinde boyu vardı ve çok iriydi. Biz içeride olduğumuz süre boyunca öksürüp durdu."

"Evde bir yerlere gizlenmiş olmadığından emin misin?" diye sordu Sensi.

"İki kişiydik ve prizleri kontrol etmek gerekçesiyle tüm evi dolaştık. Riondino'nun kişiliklerinden biri görünmez bir adam değilse bu evde başka biri olmadığından eminim."

"Onu yakalayacağız... az kaldı." Sensi hayal kırıklığına uğramış olduğu hâlde kararlı görünüyordu. Başlangıç olarak Milano'daki tüm Facebook arkadaşlarına bu elektrik oyunuyla gidelim. Üç takım ayarlayın, akşama kadar bu insanlardan birinin evinde saklanmadığından emin olalım."

Claps sonunda Greta'yı Rinaldi ile yalnız konuşmasının daha iyi olacağına ikna edebilmişti. "Olanlar yüzünden baskı altında olduğuna şüphe yok. Siz gazeteci olduğunuz için sizin karşınızda rahatça konuşamayabilir."

Rinaldi onu belirgin bir güvensizlikle karşıladı. Elli yaşlarında, kel ama hâlâ koyu renkli bakımlı sakalları olan bir adamdı. Üstünde koyu renkli bir kıyafet vardı ve gözleri gerginliğini ele veriyordu.

"Olanlardan dolayı şok içindeyim." Yumuşak ve derin bir sesi vardı. "Uzun bir izin aldım." Yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Yönetimin bundan büyük bir rahatlama duyduğunu söyleyebilirim."

Claps gözlerini kaçırmaya çalışıyordu ama aslında buna pek de gerek yoktu çünkü Rinaldi de ona bakmamaya çalışıyordu.

"Medyanın ve meslektaşların sürekli saldırısı altındayım... Bu sabah işlerimin kontrolü için bir değerlendirme komisyonu atandığı haberini aldım."

"Kendinizi olanlardan sorumlu mu hissediyorsunuz?"

Rinaldi bu soruyu duymazdan gelerek devam etti: "Eski eşimle yaşayan on beş yaşında bir kızım var. Zor bir ilişkimiz var, onu on beş günde bir görüyorum. Beni arayıp bu aralar benimle görüşmek istemediğini söyledi."

"Kendinizi olanlardan sorumlu mu hissediyorsunuz?" diye tekrarladı Claps.

"Her şeyden ben sorumluyum, bu açık öyle değil mi? Benim ne düşündüğümün bir önemi var mı?" Rinaldi sinirle bir sigara çıkarıp yaktıktan sonra Claps'e doğru bir hareket yaptı. "Eğer siz buradaysanız polis de böyle düşünüyor demektir, doğru değil mi? Kendime avukat tutmam gerekiyor mu?"

"Ben yalnızca bir danışmanım... sizin meslektaşınızım. Anlamak için buradayım."

"Neyi anlayacaksınız? Ne kadar sorumlu olduğumu mu? Yüzde yüz mü yoksa sadece yüzde doksan beş mi?"

Bu sefer Claps, Rinaldi'nin gözlerini aradı. "Dışarıda altı kişiyi öldür...müş serbestçe dolaşan biri var. Ama

onun gerçekte kim olduğunu bilmiyoruz, ye...di yıl önceki Riondino'yu tanıyoruz ama bugün nasıl biri bilmiyoruz. Bunu anlamak için buradayım... sizin işinizi yargılamak için değil."

Rinaldi bir süre Claps'e bakmaya devam etti, sonra derin bir iç çekerek kendini koltuğa bıraktı. "Riondino'yla ilk kez iki yıl önce Profesör Reti'nin yerine geçtiğimde tanıştım. Tahmin edeceğiniz üzere güvenini kazanmam çok yavaş oldu."

"Başta kiminle konuşuyordunuz?"

"Jack ile. Birleşme çok ileri bir aşamadaydı, birçok kişilik elenmişti ve kısa bir süre sonra hepsi kaybolacaktı."

"Tam ol...arak kimlerden bahsediyorsunuz?"

"Kont, Aktör ve Kurnaz."

"Yumuşak hâlâ var mıydı?"

"Evet, Profesör ile birlikte. Ama sadece imgesel olarak, sadece üste giyilecek birer kıyafet gibi varlardı... 'Sorunları önlemek için Yumuşak gibi davranıyorum,' ya da 'Profesör gibi bilimle ilgilenmekten zevk aldığımı keşfettim,' diyordu. Anlıyor musunuz? Yapıyorum ya da ediyorum, benim demiyordu yani."

"Peki ya Hannibal?"

"Hannibal mı? Onu önceki meslektaşım gibi ben de hiç görmedim. Pratik olarak yedi yıl boyunca hiç ortaya çıkmadı."

"Birkaç gün öncesine kadar..." dedi onu karanlık gözlerle izleyen Claps.

"Ani bir nüksetme." Rinaldi yavaşça söndürdüğü sigarasının hemen ardından bir yenisini yaktı. "kimse bir şey yapamazdı. Öngörülemez bir durum."

Öngörülemez mi? diye sormak istedi hemen Claps ama uzun yolu tercih etti: "Bildiğim kadarıyla Jack ile birleşmekten çok uzak olan başka kiş...ilikler vardı."

"Giulia, Küçük ve Asi. Montelupo psikiyatri kliniğindeki son aylarında yavaş yavaş ortadan kayboldular."

"Anıları Jack'inkilerle birleş...ti mi?"

"Göründüğü kadarıyla evet, aksi takdirde yok olmazlardı," diye yanıtladı Rinaldi sinirli bir tavırla.

"Peki Jack size bu anı...larla ilgili ne anlattı?"

"Bana dedi ki... tüm bunların yaşanmamış olmasını ne kadar arzuladığını, kimsenin böyle şeyler yaşamaması gerektiğini. Bunları uzun süre hafızasından uzak tutmasının sebebini iyi anladığını." Rinaldi'nin sesi artık sabırsızlık içindeydi. "Dinleyin: Jack transfer olmadan önceki son aylarında büyük gelişme kaydetti ve..."

"Jack mi?" Claps doktorun sözünü oldukça sert bir şekilde kesti. "Riondino demek istediniz sanırım... eğer söylediğiniz gibi kişiliği tam olarak bir...leştiyse tabi."

"Evet, elbette Riondino... Her hâlükârda tüm kişiliklerinin birleştiğinden emin olduğum noktada onu kendisi ve

başkaları için tehlikesiz olarak nitelendirip transfer belgelerini imzaladım. Ayrıca Hannibal yıllardır ortada yoktu. Rehabilitasyonunu tamamlamak için onu başka bir enstitüye transfer etmemek için hiçbir sebep yoktu."

"Onu reha...bilitasyon merkezinde takip etmeyi sürdürdünüz mü?"

"Aylık kontrol ziyaretleri yaptım."

"Dikkat çekici herhangi bir duruma rastlamadınız mı?"

"Asla."

"Onu en son ne zaman ziyaret ettiniz?"

"Üç hafta önce, ve son derece normaldi. Size tekrarlıyorum: Olan tamamen ani gelişen ve öngörülemez bir durumdu."

Claps alaycı bir şekilde sormaktan kendini alıkoyamadı: "Bunu normal bulan kim ki Doktor Rinaldi? Riondino ya da Jack mi?" Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Soracak başka bir şey yoktu ama kapıda durdu.

"Son bir şey var... terapi esnasında Jack'le konuşurken hipnoz ya da pentotal kullan...dınız mı?"

"İkisini de kullanmadım. Jack ve diğer kişilikler doğal bir şekilde dışarı çıkıyordu çünkü."

Claps tek bir kelime etmeden dışarı çıkarken içinden "Salak!" diye geçirdi.

"Ortada nüksetme ya da bir sinir krizi falan yok Greta." Claps ellerini yorgun bir tavırla yüzüne götürdü. "Çok daha kötüsü... Riondino asla tam anlamıyla bir füzyon geçirmemiş. Pro...fesörün düşündüğü gibi sadece kısmi bir birleşme olmuş. Psikiyatri cezaevinden çıkabilmek için rol yapmış."

Greta yerinden âdeta fırladı. "Nasıl yani, herkesi kandırmayı nasıl başarır?"

"Profesör Reti'yi asla tamamen kandıramadı çünkü o diğer kişilikleri çağırıp onlarla konuşmak için sıkça hipnoz yöntemini kullanıyordu. Rinaldi ise bunu hiç yapmadı. Hâl böyle olunca da onu tam bir birleşme olduğuna ikna etmek hiç de zor olmadı." Claps kısa bir ara verirken Greta onun dudakları arasından çıkacakları bekliyordu. "Aslında Hannibal hiç yok olmadı. Riondino'nun kişi...likleri arasında onu sürekli gizli tutan baskın bir karakter vardı."

"Jack."

"Jack," diye onayladı Claps. "Hep baskın olan kişilik. Diğerleri hakkında her şeyi bilen ve ortak kararları alan kişilik. Diğerlerinin dışarı çıkmasına ya da yaptıklarına büyük oranda müdahale edebilen kişi...lik. Giulia ve yanındakilerin, başkalarının varlığında dışarı çıkmasını yasaklayan kişi... bu yüzden Profesör onlarla sadece hipnoz esnasında konuşabiliyordu. Gençliğinden beri bu 'sırrı' saklamak zorunda olduk-

larını anlayan ve kendilerine bunu yapmalarını sağlayacak bir hayat düzenleyen kişilik."

"Hannibal gücü ele geçirene kadar."

"Evet, onun kontrolünden çıkana kadar. Ama Jack kur...banlara karşı hiçbir pişmanlık ya da insani bir vicdan azabı duymadı. Profesör Reti'nin bize söylediği gibi o andan itibaren tek bir saplantısı vardı: Dışarı çıkmak ve tekrar özgür olmak."

"Ama..."

Claps nehir gibi düşüncelerinin akışına kapılmış bir şekilde devam etti: "Adli Psikiyatri Kliniği'ndeki ilk aylarda dışarı çıkmak için tek şansının Reti'nin huyuna gidip terapisini uygulamaktan geç...tiğini anladı. İşte o zaman dışarı çıktı. Ancak o zaman. Ve ancak o zaman diğerlerinin dışarı çıkmasına izin verdi. Ve Hannibal'ın artık olmadığını inandırmak konusundaki oyunda kendi rolünü üstlenip aşamalı olarak diğer kişilerin de ortadan kaybolduğuna herkesi ikna etmeye çalıştı."

"Peki o zaman Reti'nin kullandığını ama Rinaldi'nin kullanmadığını ısrarla belirttiğiniz hipnozun neye faydası oldu?"

"Ancak o hipnozlar sayesinde Profesör, Giulia ve diğer ikisini tanıyabildi. Ama Jack bu yöntemi kullanmayan Rinaldi'yi yavaş yavaş tüm bu kişiliklerin birleştiğine inan...dırdı."

"Demek ki önce Profesör Reti'yi, sonra da Rinaldi'yi kandırmaya çalıştı, öyle mi?"

"Reti'yi kısmi olarak kandırmayı başardı... Bu yüzden Profesör ona ihtiyacı olan tehlikesizdir raporunu hiçbir zaman vermedi. Giulia, Küçük ve A...si onu Hannibal'ın yok olmadığına inandırdı. Dahası Jack'in hâlâ ondan kendisiyle ilgili birçok şeyi sakladığını hissediyordu. Ama sonra Rinaldi geldi..."

Greta bir süre düşündükten sonra konuşmaya başladı: "Hâlâ aklıma yatmayan bir şey var... Size dün cevaplamak istemediğiniz o soruyu tekrar soracağım: Neden kaçtı, daha da önemlisi neden onu sonsuza dek hapse tıkacak cinayetler işleyerek kaçtı? Özgürlüğe çok yakındı. Özgürlüğün bir adım öncesi sayılabilecek bir rehabilitasyon merkezindeydi sonuçta."

"Bilmiyorum Greta. Belki herkesi kandırdığının ortaya çıkmasından korktu, ya da Hannibal ani...den kontrolü ele geçirdi, tıpkı yedi yıl önce olduğu gibi. Kısacası bir şeylerin onu tekrar tımarhaneye geri göndereceğinden korktu." Claps söylemese de içinden bunun başka bir sebebi olabileceğini düşünüyordu, en kısa sürede sonlandırması gereken ama yarı özgür bir hâldeyken başaramadığı bir şey. Sözlerine devam etti: "Ya da en basit hâliyle özgür kalma imkânını yakalamışken göz al...tında tutulmaya dayanacak gücü kalmadığından."

"Ama tüm o cinayetler ve vahşet Hannibal'ın imzasını taşıyor; bu, Jack'in özgür kalmak için onu kullandığı anlamına mı geliyor?"

Claps vahim bir şekilde başıyla onayladı. "Profesör Reti'nin bize ne söy...lediğini hatırlıyor musunuz? Jack kendi grubunu oluşturan Yumuşak, Kurnaz, Aktör, Kont, ve Profesör ile kısmi bir birleşme yaşadı... Hannibal ve Giulia ile de öyle. Geçen yedi yıl boyunca Hannibal'ı sadece gizledi. İhtiyacı olduğunda ise yolunu açması için Hannibal'ı çağırdı."

"Tanrım..."

"Jack'in yıllardır adım adım ileri taşıdığı bir planı vardı." Claps ellerinin hafifçe titremeye başladığını hissetti. "Ve hâl böyleyken özgür kalmak için birden fazla planı olduğu da kesin. Jack, Riondino'nun bütün olan hâli ve çok tehlikeli." Sesi yüzündeki ifadesi kadar yorgundu. "Bu hastalığın basit bir şekilde nüksetmesinden çok daha vahim bir durum Greta," dedi. Buna "Artık devam edemeyeceğim," diye eklemeyi ne kadar çok isterdi.

Komiser Sensi ofisin ışıklarını söndürüp kapıyı kapattı.

Kapalı garaja doğru ağır adımlarla ilerlerken düşüncelerine öyle derin dalmıştı ki hafifçe yağan yağmuru fark etmedi bile.

Bir gün daha geçmişti, Riondino Milano'ya varalı iki gün olmuştu ve kendisinden hiçbir iz yoktu.

Facebook arkadaşlarına yaptıkları "ziyaretten" hiçbir sonuç alamamışlardı. Onlardan birinin yanında saklanmadığı kesindi en azından. Ertesi gün evlerin etrafındaki polisleri geri çekip sadece telefon ve internet bağlantılarını takip ettirecekti. Ama en önemlisi Claps'e Riondino'nun bu sekiz arkadaşıyla görüşme görevini vermişti. Bu kişiler internette özgür kalan Libero ile sohbet etmiş olabilirdi çünkü... Riondino'nun onları arkadaş olarak eklemesinin bir sebebi, elde edeceği bir kazancı olmalıydı.

Bu arada oteller, pansiyonlar, rezidanslar ve evsizler için olan barınaklar da gözden geçirilmişti. Tren garları, otobüs terminalleri ve havaalanı sıkı bir gözetim altındaydı. Yeraltı muhbirleri bile dinlenmişti ama hiçbirisi tuhaf bir durum fark etmemişti ama Riondino'nun öyle bir ortamla bağlantısı olmadığı düşünülecek olursa bu beklendik bir durumdu.

Sensi elindeki kumandaya bastı ve arabasının farları park yerinin karanlığını aydınlatıverdi. Komiser kendini düşercesine arabasının koltuğuna bıraktı. Kendini tükenmiş hissediyordu.

Kaçışının üstünden kırk sekiz saat geçmesine rağmen ardında hiçbir iz bırakmaması Riondino'nun çok iyi saklandığı ve yakalanmasının zor olduğu bir yerde güvende olduğu anlamına geliyordu. Yanında ne kadar para olabilirdi? Birkaç yüz avrodan fazla olmadığı kesindi... Kısa süre içinde yeniden para bulması gerekecekti, peki bunu nasıl yapacaktı? Sensi, oturduğu kabinden park yerinin kapısını açan koruma

görevlisini eliyle selamladıktan sonra akşam vakti artık iyice azalmış olan trafiğe daldı.

Kim bilir kaçıncı kez kendine gerçekten elinden gelen her şeyi yapıp yapmadığını sordu. Ağ atılmıştı elbette ama ağın örgüsü Riondino'nun kaçmasını engelleyecek kadar sık değildi henüz... Kırmızı ışıkta duran komiser elleriyle gözlerini ovuşturdu.

Claps... Belki de Claps ağı sıkmasında ona yardımcı olabilirdi.

Riondino yatakta sırtüstü yatıyordu.

Işıklar sönüktü ve kepenkler kapalıydı.

Hareketsizdi.

Yalnızca sol elinin baş ve işaret parmağı sürekli ve dairesel bir hareketle birbirine sürtüp duruyordu. Hiç durmadan.

"Yarın dışarı çıkmak zorundayız Kurnaz, o şeylere ihtiyacımız var."

"Vakti gelmişti, burada klinikten daha çok hapismişiz gibi hissettim. Bugün çıksak olmaz mı?"

"Her ne kadar suların durulması çok vakit alacak olsa da aradan ne kadar çok vakit geçerse o kadar iyi. O şeyleri kesinlikle almamız gerekiyor ve yarın yağmur bekleniyor..."

"Ve şemsiye altında insanlar yüzümüzü daha az görür..."

"Aynen öyle Kurnaz."

"Çok mu hızlı olmamız gerekiyor?"

"Evet, Aktör'ün yardımına ihtiyacımız olacak."

"Jack..."

"Ne var?"

"Etrafta büyük bir huzursuzluk hissediyorum. Bu ani özgürlük... herkesi tedirgin ediyor. Çok endişeleniyorum Jack."

"Bunu söylemene gerek yok biliyorum ama hiçbir şey umurumda değil, her şey planlandığı şekilde ilerlemek zorunda."

"Huzursuzum. Her şeyi kontrol altında tutabileceğine emin misin? Giulia'yı mesela? Eğer dışarı çıkacak olursa her şeyi mahveder."

"Endişelenme onu kilit altında tutuyorum."

"Ama bunu uzun süre başaramazsın, er ya da geç dışarı çıkmaya çalışacak."

"Bunu zaten denedi... ama onunla bir anlaşma yaptık. Yapmamız gereken şeyi yapmak için sadece zamana ihtiyaç var; sonrasında bambaşka bir hayatımız ve herkesin kendi yaşam alanı olacak. Tıpkı bir zamanlar olduğu gibi."

"Peki ya Hannibal? Yıllar sonra dışarı çıktı bir kere, öyle değil mi? Onun da kendi yaşam alanı mı olacak? Başımızı bir kez daha belaya sokmasın?"

"Onu çok iyi kontrol ediyorum, şu an karnı tok."

"Hiç de öyle değil. Yıllar sonra tekrar kanın tadını aldı. Kısa süre sonra bir kadın isteyecek."

"Eğer böyle bir şey gerekirse bunu ona veririz Kurnaz."

Greta o sabah çok erken kalkmıştı. Duşun sıcak suyu akmaya başladığında kendini aynaya bakmaya zorladı. Onu bu sefer hayrete düşüren şey uzak gözleri değil başka bir şeydi... İlk defa o sabah kendini artık tanımadığını fark etti. O sıradan kahverengi saçlar ve yine sıradan olan ve özensizce şekil verilmiş o saç kesimi. Ve sulanmış olan açık renk gözlerindeki o bakış. Eski gururundan eser kalmamış o ifade...

Oysa yansımasını gördüğü o kişi dönüşmek istediği Greta'dan başkası değildi. Görüşlerini ve hislerini yönlendirmek üzere her akşam İtalyan ailelerin evlerine giren haber, kendini gösterme ve başarı açlığı içindeki televizyon muhabiri Greta Alfieri'nin küllerinden doğan Greta Lafenice.

Ayna sıcak duşun buharıyla buğulanmaya başladı. Yüzü yavaş yavaş tanınmaz bir hâl aldı.

Greta Lafenice... İnternet habercisi, sinema eleştirmeni ve kostüm fenomeni. Haberlerden ve hayattan uzak bir kadın; yüzü olmayan bir imza. Ruhu da olmayabilir miydi?

Lafenice... gerçekten de kendi küllerinden mi doğmuştu? Yoksa sadece o külleri saklamaya yarayan bir kutu, bir maske miydi?

Elinin tersiyle bir daire oluşturarak aynadaki buharı sildi.

Saçını farklı bir şekilde taramaya çalıştı, kendini bir zamanlar olduğu gibi kızıl saçlarıyla hayal etti.

Kendini tanımaya çalıştı.

Yeni gün yağmur bulutlarının şişirdiği gri bir gökyüzü altında başladı, saat on olduğunda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Neredeyse şiddetli denebilecek sürekli bir yağmurdu bu. İnsanlar karşılarına çıkan ya da yanlarından geçenlerin yüzlerine bakacak yerde su birikintilerine denk gelmemek için bastıkları yere daha dikkatli bakarak şemsiyelerinin altında büyük bir hızla ilerliyordu. Riondino'nun yapacağı ilk ve kısa Milano yürüyüşü için oldukça ideal bir durumdu bu.

Süpermarket uzak değildi, sadece birkaç dakika içinde vardı. İçeri girer girmez şemsiyesini kapatıp etrafına bakındı. Bu kadar büyük olduğunu hatırlamıyordu. Etrafın-

da gıda rafları arasında ellerindeki arabalarla tek bir sıra hâlinde ilerleyen ve alışverişle meşgul olan bir sürü insan vardı. Bu kadar çok insanın içinde nasıl davranacağını bile hatırlamıyordu... Birkaç dakika başı döndü ve alnının soğuk ter damlalarıyla kaplandığını hissetti. Derince nefes aldı, silkelenip kendine gelmek zorundaydı. Gereksiz biri bu durumdan faydalanıp dışarı çıkabilirdi ve bu böyle bir şey için en kötü andı.

"Aktör orada mısın?"

"Buradayım Jack, mütevazı sanatım ile hizmetinizdeyim ve emirlerinize amadeyim efendim... Yüce Tanrım, burası bu kadar büyük müydü?"

"Rol yapmayı kes! Zamanı değil. Daha doğrusu daha vakti gelmedi. Kısa bir süre sonra bir karakter canlandırman gerekecek, hatta belki birden fazla. Buraya sen makyaj için gerekli malzemeleri alabilesin diye geldik."

"Yüzümü ve yaşımı sıkça değiştirmem mi gerekecek?

"Evet öyle."

"O zaman burası bunun için uygun yer değil. Burada gerekli olanın sadece küçük bir kısmını bulabiliriz. Profesyonel bir makyaj mağazasına gitmemiz gerek."

"Peri Puk'u ya da Kral Lear'ı canlandırmanı istemiyorum senden Aktör."

"Günlük, modern tiyatro mu yapacağım?"

"Sokak tiyatrosu diyelim. Sahnenin on metre uzağından görülebilecek ağır bir sahne makyajına ihtiyaç yok. Sadece yüzünü değiştireceksin o kadar, herkesin aradığı Riondino'dan biraz farklı görünmen yeterli. Bugün Floransalı Contri'yiz, yarın başka biri olmamız gerekebilir."

"Yapılabilir..."

"O zaman haydi git de neye ihtiyacın varsa al. İşimizi hemen bitirelim, dikkat çekme ve Toskana aksanıyla konuşmayı unutma: Kimliğimizde Floransa'da doğduğumuz yazıyor sonuçta."

Yarım saat kadar sonra Riondino önünde birkaç dakikalık bir sıra olan kasaya varmıştı.

Aldıklarını kasanın önündeki kayan banda döktü: Kremler, göz kalemleri, fırçalar, fondöten, renkli lensler, gazlı bez ve pamuklar, saç boyaları... Kasiyer ona meraklı gözlerle baktı.

"Oyuncu bavulu!" dedi Aktör ayarladığı tiyatral sesiyle. "Bu anonim yüz, onu tüketen role ve drama ya da kendisiyle eğlenilen bir komedyaya göre farklı şekillerle kaplanır!"

Genç kasiyer gülümsedi, güzel bir kızdı. "Oyuncu mu... Sinema oyuncusu mu? Hangi filmlerde oynadınız?" diye sordu ürünleri bir bir kasadan geçirirken.

"Sinema mı?! Ne kaba şey, benim genç matmazelim. Asla ve asla! Tiyatro!"

Aktör derin bir nefes aldıktan sonra devam etti: "Olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu. Düşüncemizin katlanması mı güzel zalim kaderin yumruklarına ve oklarına, yoksa diretip bela denizlerine karşı dur, yeter demesi mi? Ölmek, uyumak sadece... başka bir şey değil..."

"Hamlet!"

"Elbette, en meşhur monoloğu. Tüm dünya bilir. Ama genç Danimarka prensinin bu monologda ne demek istediğini bilir misiniz?"

"Hayır..."

"Olmak ya da olmamak... yaşamak ya da ölmek... Hayat ve ölümün asaleti üstüne acı verici bir meditasyon. Bilinmeyene karşı duyulan korku için acı çekmeye hazır olmak."

Sırada bekleyenler sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Bu çok ilginç bayım, ama..."

"Ama çalışmak zorundasınız. Ne kadar tuttu?" diye sordu kasanı ekranını gösteren Aktör. Beni tiyatroda izlemeye gelin, Piccolo Sahnesi'nde çıkıyorum."

Dışarıda yağmur iyice hızlanmıştı. Riondino şemsiyesini açıp hızlı adımlarla ilerledi. "Sen tam bir pisliksin," dedi Jack. "Tüm o oyunu sergilemeye ne gerek vardı?!"

"Oyun mu...? Ben bir oyuncuyum bunu unutma; hem sonra kasiyer aldıklarımdan ötürü çok meraklandı, hatta belki şüphelendi. Hiç değilse böylece durumu doğal karşıladı."

"Kahretsin Aktör, şüphelenmemesi gereken kişiler polisler, bir market kasiyeri değil! Ama aynı zamanda etraftaki insanların hiçbir şekilde dikkatini çekmemek çok önemli. anlıyor musun?"

"Her neyse, ihtiyacımız olan her şeyi aldım, bana sadece ne şekilde değişmemiz gerektiğini söylemen yeterli."

"Gidelim, uzun süredir insanların içindeyiz ve geri dönmeden önce yapmamız gereken çok önemli bir şey daha var."

Riondino aradığı şeyi birkaç dakika içinde yolun karşı tarafında buldu. Telefon kulübesine girip ezberinde olan bir telefon numarasını tuşladı.

Birkaç kez çaldıktan sonra açıldı.

"Kim olduğumu biliyorsun değil mi?"

Karşı taraftan cevap gelmedi.

"Buradayım... yakınlarda. Öngördüğümüz gibi senin şehrine geldim. Mutlu musun?" Kullandığı ton neredeyse alaycıydı.

"Yaptıklarını... yapabileceğini asla tahmin edemezdim." Karşıdan gelen belirsiz ses korkudan titriyordu. "Bir sürü insan öldürdün."

"Sana dışarı çıkacağımı söylemiştim, şimdi bunun nasıl olduğunun vicdanını mı yapıyorsun? Ne sanıyordun, önüme kırmızı halı sereceklerini mi?"

Karşı taraftan yine yanıt gelmedi.

"Korkudan üstüne sıçmana gerek yok, şu an her şey planlandığı gibi gidiyor. Senin tarafta bir sorun mu var, endişelenecek bir şey mi oldu?"

Derin bir iç çekişten sonra cevap geldi: "Ziyaretçilerim oldu. Pek hoş bir durum değildi ama her şey yolunda gitti."

"Olması beklenen bir şeydi, yine olabilir. Soğukkanlı olmak zorundasın."

"Olurum..."

"Hayatının geri kalanını kodeste geçirmek istemiyorsan olmak zorundasın, sonuçta birçok cinayetin suç ortağısın şu an."

"Sana ne gerekiyorsa yapacağımı söyledim."

"Güzel, cep telefonu güvenli mi? Kullanmadan önce riske girmediğimden emin olmak istiyorum."

"Benimle hiçbir bağlantısı yok, tıpkı beni aradığın bu numara gibi. Senin için bulduğum bilgisayar hesabı için de aynısı geçerli. Anlaştığımız gibi."

"Şimdi beni iyi dinle: Bir süre daha ortalıklarda görünmeyeceğim sonra yapacaklarımız var. Vakti geldiğinde ben sana ulaşırım, sakın beni aramaya çalışma. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Şimdi şu numarayı ver bana."

"324. Posta kutusu 324."

"Milano mu?"

"Evet, Milano."

Riondino telefonu kapattı.

"Ne demek beni yok say?" Sensi yüzünün alev aldığını hissetti.

"Yapa...mayacağım demek." Claps'in sesinde hafif bir titreme vardı ama tonu çok kararlıydı. "Benden istediğini yaptım ve sana rapor vermek için buradayım demek... ama bundan sonra ne buna ne de başka bir vakaya dâhil ol...mak gibi bir niyetim yok. Lütfen bu işten istifamı kabul et."

"Neler söylüyorsun böyle?!" Sensi kulaklarına inanamıyordu.

"İçimde çok fazla hayalet var," dedi Claps neredeyse utanarak. "Eğer bunları kendimden uzak tutmazsam beni yiyip tüketecekler."

Hayretler içindeki Sensi birkaç saniye konuşamadı. "Kahretsin Claps... Yardımın böyle basıp gidemeyecek kadar kıymetli!"

"Elimden geleni yaptım... inan bana... ama daha fazlasını yapamam, yapamıyorum."

Sensi gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu. Kabullenmekte zorlanıyordu ama onu anlayabilirdi. Bir dava arkadaşının, bu tür olaylara bir şekilde dâhil olan birinin psikolojik olarak çöktüğünü ilk görüşü değildi. Claps yıllarca korkunç hikâyelerin içinde yer almıştı, zihninde ne pahasına olursa olsun kanlı canavarları durdurmaya yönelik bir saplantı vardı. Bu kurbanların acı ve umutsuzluklarıyla bağlantılı bir şeydi. İki kez ölümün kıyısından dönmüştü. Evet, belki de elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Sensi uzun süre pencereden dışarıyı izledi, odadaki sessizlik iyice ağır bir hâl almıştı. Sonunda derin bir iç çekerek konuştu: "Eğer tercihin buysa dostum, elbette..."

"Tercih değil, gerek...lilik. Gerçekten daha fazla devam edemeyeceğim. Durmak zorundayım."

Odanın havası iyice yoğunlaşmış gibiydi.

Claps kendini ifade etmeye çalıştı: "Bir zamanlar tüm bu korkunç hikâyeler beni ka...tile boğazımdan sımsıkı bir iple bağlar gibiydi. Ölümlere son verip kurbanları huzura kavuşturmadan da bu ipten kurtulamıyor gibi hissediyordum. Bugün ise artık savaşacak gücüm yok... o ip her geçen gün boğazımı daha da sıkacak, ta ki beni boğana kadar. Çok geç olmadan durmak zorundayım."

Claps'in yüzü bembeyaz kesilmişti, devam etmekte zorlanıyordu.

Sensi söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı ama faydasızdı.

"Ama yine de benden istediğin şe...yi yaptım." Claps birkaç saniye durakladıktan sonra devam etti: "Riondino'yu tedavi eden kişilerle konuştum..."

Kısaca ama hiçbir önemli detayı atlamadan Profesör Reti ve Rinaldi ile yaptığı görüşmeleri anlattı. Bir tek Greta'nın ona eşlik ettiğini söylemedi çünkü onu her şeyin dışında tutmak istiyordu. Sonunda Riondino'nun ortaya koyduğu tüm kişilikleri detaylı bir şekilde açıkladı.

Sensi onu büyük bir sessizlik içinde dinledi, hatta bir ara gözlerini kapattı. O da üzgündü, soruşturmayı bırakma isteğinden şok olmasına rağmen Claps için daha büyük bir acı duyuyordu.

Claps'in konuşması bittiğinde soru sormak için silkelenip toparlanmak zorunda kaldı: "Şimdi söyle bana: Aradığımız kişiyle ilgili sende ne fikir oluştu? Anlattığın tüm bu farklı kişilikler onun davranışını ne şekilde etkileyecek?"

"Riondino'dan her biri birbirinden habersiz bağımsız bir hayat yaşa...yan farklı karakterlerinin ortaya çıkışına göre zır davranışlarda bulunmasını beklememelisin: İçlerinde lider olan Jack'in diğerleri üzerinde hep güçlü bir kontrolü vardı, dahası şu an bu kişiliklerden bazılarıyla tek ki...şi olduğunun büyük ölçüde farkında. Bunun sonucu olarak da tüm kişilikler Jack'in emirleri doğrultusunda bir davranışlar bütünü sergiliyor."

"Yani Riondino'nun şu... Jack denilen kişiliğinin emirleri doğrultusunda hareket eden bir grup insan olduğunu düşünmek zorundayım."

"Bunun gibi bir şey. İyi tanımlanmış bir amaç doğrultusunda disiplinli bir şekilde hareket ediyorlar. Varılacak bir hedef var, evet çünkü kaçmasının bir sebebi olduğundan eminim, özgür...lüğünü geri kazanmanın çok daha ötesinde bir neden."

"Evet, ben de böyle düşünüyorum," diye onayladı Sensi. "Rastgele hareket eden bir dengesiz yok karşımızda, kaçış planı çok iyi düşünülmüştü. Şimdi ne yapacak sence?"

"Jack çok metodik ve ti...tiz: Kaçmadan çok önce belirlediği güvenli bir yerde saklanıyor olmalı. Ve sular durulana kadar uzun süre orada kalacak."

"Bana onu yakalamaya yetecek bilgiler vermiyorsun."

"Evet bu doğru vermiyorum ama sana şunu söyleyebilirim: Jack er ya da geç diğer kişiliklere yer vermek zorunda kalacak ve bu kişilikler geç...mişteki alışkanlıklarını tekrar yansıtmaya başlayabilirler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu: Geçmişte Riondino'nun tüm kişilikleri büyük ya da küçük olsun öz...gürce hareket edebildikleri ve 'açıkta' oldukları bir alana sahip olmak zorundaydı. Jack onların ne yaptığını izleyebiliyor, onlara sınırlar koyabiliyordu ama bir kez dışarı çıktıklarında tüm hareketlerinde tamamen özerktiler. Jack onların hiçbir davranışını kontrol edemiyordu ama eğer uygunsuz bir davranış sergileyecek olurlarsa hemen sonrasında bir daha dışarı çıkmalarına engel olabiliyordu..."

Sensi Claps'in sözünü kesti: "Bu tam bir bilim kurgu! Yanlış yaptıklarında dışarı çıkmalarına engel oluyor öyle mi... ne bu yani Jack bir diktatör mü?!"

"Kendini düşün, hiç yanlış, uygunsuz ve hatta teh...likeli olduğunu bildiğin hâlde yapmayı çok istediğin bir şey olmadı mı?"

"Bu herkese olmaz mı?"

"Olur ama yapmazsın, kendini bunu yapmamak için engellersin."

"Elbette."

"Ya da yaparsan pişman olursun ve bir sonraki sefer kendini frenlersin."

"Tekrar ediyorum bu çok normal bir şey, herkese olur."

"Jack için de öyle. Sen yanlış gördüğün bir davranışın dışarı çıkmasına izin vermiyorsun, Jack ise bu davranışı sergileyen kişinin dışarı çıkmasına izin vermiyor. Senin için içgüdüsel kendi düşüncen olan şey onun dağılmış zihninde başka kişi...lerin düşünceleri."

"S.keyim..." Sensi söyleyecek daha iyi bir şey bulamamıştı.

Komisere duyduklarını hazmetmesi için biraz zaman tanıyan Claps onun tüm dikkatini kendisine vereceğinden emin olduğunda tekrar konuşmaya başladı: "O zamanlar Riondino'nun tüm kişiliklerinden haberdar değildik, onun

işlediği suç...lara ya da en fazla Hannibal'a odaklanmıştık... ama önceki hayatında kendi özerkliğine sahip küçük diyebileceğimiz daha az ortaya çıkan karakterler için alan olmak zorundaydı. O zaman...ki Riondino'yu çok daha derinden incelemenin iyi olacağını düşünüyorum. Özellikle de Kont ve Profesör gibi karakterlerin sahip olduğu faaliyet ve davranışlara odaklanmalısın."

"Takip edemiyorum bir dakika... Neden özellikle onlar?"

"Çünkü genel bir vizyondan ziyade daha çok kendi içgüdülerine odaklanan daha az karmaşık kişilikler. Büyük olasılıkla eski alışkanlıklarını devam ettiren kişilikler. Kont kumarı ve spor arabaları seven bir zampara. Yedi yıl önce nasıl davranıyordu, nerelere gidiyordu? Peki ya Profesör? Kütüphanelere, kitabevlerine gidiyordu... başka gittiği yerler var mıydı?" Claps kısa bir ara verdikten sonra tekrar başladı: "Riondino'nun geçmiş hayatını derinden incele, yeniden git...meye başladığı yerler bulabilirsin."

Sensi gözlerini Claps'e doğru kaldırmadan önce uzun bir süre düşündü. "Peki ya Hannibal? Onun da eski alışkanlıklarına geri döneceğini düşünüyor musun?"

Claps ağzına kadar yükselen bir mide bulantısı hissetti. "Korka...rım ki evet," diye yanıtladı güçlükle. "Ama bu artık beni ilgilendirmiyor," diye tamamladı sözlerini.

Son yirmi dört saattir Riondino için dört ihbar yapılmıştı, daha da yapılacağı kesindi. Doğal olarak boş ihbarlardı ama yine de hepsi tek tek titizlikle araştırılmıştı. Oldukça farklı olan son ihbarı araştırmak üzere Maiezza görevlendirilmişti.

"Bayan Fumagalli mi?" diye sordu Maiezza son derece kibar bir şekilde.

"Bianchi soyadıyla dul kalan 1939 doğumlu Rosa Fumagalli," diye yanıtladı yaşlı kadın titizlikle.

"Öncelikle işbirliğiniz için teşekkürler hanımefendi." Kadının önündeki masaya oturan Maiezza elinden geldiğince kibar bir tonla konuşmaya çalışıyordu. "Meslektaşlarıma anlattıklarınızı bir de bana anlatır mısınız?"

"Çok basit. Bir ölü gördüm, şu Floransa'da ölenlerden birini

"Biraz açıklar mısınız Bayan Fumagalli?"

"Onu burada Milano'da gördüm, hem de yaşıyor. O olduğundan eminim."

Maiezza sessizce kadının devam etmesini bekledi.

"Dün akşam televizyonda *Porta a Porta* adlı haber programını izliyordum. Geç bitiyor ama hiç kaçırmam. Zaten bilirsiniz biz yaşlılar çok az uyuruz... Şu tehlikeli kaçıştan ve birçok kişiyi öldürmüş olan o tuhaf Riondino'dan bahsediyorlardı. Floransa'daki kurbanlarının fotoğraflarını gösterdiler, hem de çok net fotoğraflardı. Ve ben o Floransalı Matteo Contri adlı kurbanı burada Milano'da gördüğümden eminim."

"Affedersiniz hanımefendi lütfen iyi düşünün... belki de sadece ona benzeyen biriydi; üç gün önce Floransa'da ölmüş biri nasıl bugün canlı hâlde Milano'da olabilir?"

"Bunu açıklığa kavuşturması gereken kişi sizsiniz. Bakın, adamın yüzünü çok iyi gördüm ve hatta konuştuğunu da duydum. Floransa aksanı vardı. O adamdı, aynı tuhaf kâkülü ve hatta fotoğrafta gösterilen o kırmızı çerçeveli gözlükleri bile vardı."

"Tamam hanımefendi bana olayların nasıl geliştiğini anlatın."

"Süpermarkette alışveriş yapıyordum, kasada uzun bir kuyruk vardı ve kasiyerler olabildiğince hızlı hareket etme-

ye çalışıyordu. Ben sepetimi hiç ağzına kadar doldurmam, yalnızım zaten, aldığım emekli maaşı belli. Bu yüzden çok şey almamıştım. Ama kasiyer ben ödemeyi yaptıktan sonra aldıklarımı torbaya koymamı bile beklemeden hemen arkamdaki müşterinin ürünlerini geçirmeye ve benimkilerin yanına koymaya başladı. Böylece ben aldıklarımı torbaya koyarken arkamdaki beyefendinin yüzünü çok net görebildim ve konuştuklarını duydum. Floransa aksanıyla konuşuyordu ve Matteo Contri'ydi, bundan eminim."

"Konuştuğunu duyduğunuza göre, bana neler söylediğini anlatabilir misiniz?"

"Söylediklerine dikkat etmedim. Ondan ziyade aksanı dikkatimi çekti... Kasiyer kızı etkilemek istiyor gibi geldi bana, tiyatrodan bahsediyordu."

"Bu kadar mı hanımefendi?"

"Marketten aynı anda çıktı, elbette ki o benden daha hızlı yürüyordu ama arabasını almak için garaja inmedi, yürüyerek uzaklaştı."

"Tamamdır Bayan Fumagalli, yardımınız bizim için çok değerli," dedi Maiezza konuşmayı sonlandıran bir tonla.

Yaşlı kadın ise hemen araya girdi: "Ne düşündüğümü bilmek istemiyor musunuz polis bey?"

Maiezza derin bir iç çekerek gülümsedi: "Elbette bunu öğrenmek ilgimi çeker."

"Ben birkaç gün önce Floransa'da ölmüş olan birinin bugün Milano'da alışveriş yapamayacağını anlamayacak kadar aptal ya da yaşlı değilim... Ama az önce söylediğim gibi benim yaşımda fazla uyunmaz, işte bu yüzden ben çok ama çok okurum: Polisiye ve gerilim romanları, casusluk hikâyeleri; Le Carré'ye* bayılırım. Ya gördüğüm adam o zavallı Floransalıyı öldürdükten sonra kimliğini çalan sizin aradığınız suçluysa? İşte bu yüzden hemen polis merkezine geldim."

Maiezza nefesini tuttu. "Bayan Fumagalli çok iyi bir dedektif olurdunuz bundan eminim ama bırakın da bu işi biz yapalım. Söylediğim gibi yardımınız bizim için çok kıymetli ama sizden son bir ricam olacak. O adama satış yapan kasiyeri bulmak için bana eşlik eder misiniz? Hangi kasiyer olduğunu gösterebilir misiniz?"

Cep telefonu öğlene doğru çaldığında arayanın televizyonda çalışırken patronu olan Montanari olduğunu gören Greta çok şaşırdı. Morphy olayından sonra kariyerini terk edip onu televizyon ve haber dünyasına bağlayan her şeyle bağlarını kopardığı ilk aylarda patronu onu iki ya da üç kez aramıştı ama Greta yanıt vermemişti. Ama bu sefer merakı ağır basmış ve telefonu yanıtlamış, üstüne bir de yapılan öğle yemeği teklifini kabul etmişti. Montanari'nin ona söyleyecek önemli şeyleri vardı.

* John Le Carré: Ünlü İngiliz casusluk ve polisiye roman yazarı.

Eski yöneticisi onu şehrin merkezindeki şık restoranlardan birinde ağırladı.

"Ne çok zaman oldu Greta! Çok iyisin, harika görünüyorsun!" Montanari'nin takım elbisesi çok pahalı bir terziden çıkmaydı, gülüşü ise prestijli bir diş merkezinin yarattığı seramikler ile parıldıyordu.

"Yalan söyleme konusunda hâlâ çok kötüsün."

"Her zaman sivri dillisin, işte benim tanıdığım Greta Alfieri!" dedi oturması için ona sandalyesini çeken Montanari.

"Her şeyi bırakıp internette yazılar yazan Lafenice olmadığı kesin."

"Ben böyle iyiyim," diye yanıtladı Greta. Takındığı gülümseme yansıtmayı istediğinden daha güvensizdi.

"Aramalarımı da yanıtlamadın," diye ekledi Montanari.

"Çok fazla aradığın söylenemez. Morphy olayının ilk aylarında sadece birkaç kez aradın, bir daha da aramadın."

"Bunun tek bir nedeni vardı, uzak kalmayı tercih ettiğini anladım ama hep aklımdaydın ve nihayet bugün tekrar görüştük."

Greta dikkatsizce menüyü incelemeye koyuldu. "Beni neden görmek istedin?" diye sordu gözünü elindeki kâğıt parçasından ayırmadan. "Ya da daha doğrusu, ne istiyorsun?"

Montanari hafifçe ona doğru eğildi. "Bak, lafı dolandırmayacağım, bildiğin üzere artık sadece özel akşam programları yapıyorum."

Greta onayladı. "İyi bir izleyici kitlen olduğunu biliyorum."

"Muhteşem bir paylaşım, *Porta a Porta* programına sürekli darbe vuruyoruz."

"Senin adına mutlu oldum ama tüm bunlarla benim ne ilgim var?"

"Bir sonraki özel bölüm tam da bugün olacak ve ilk defa prime time'da yayına girecek. Riondino hakkındaki her şey, canlı yayında. Hikâyesini baştan sonra göreceğiz, rahatsızlığını daha iyi anlamaya çalışacağı, kaçışını kurgulayacağız ve sonunda yakalanması için soruşturma hakkında fikir yürüteceğiz. Kısacası 360 derecelik bir vizyon sunacağı. Hepsi de görüşüne başvurulmaya değer ve her zamanki saçmalıklar dışında faydalı yorumlar yapabilecek çok sayıda konuk olacak. Çok muhteşem bir özel program olacak Greta, senin de katılmanı çok isterim."

Greta gözlerini menüden kaldırdı. "Sanırım mezeleri geçip direkt ana yemek söyleyeceğim... Türüf mantarlı makarna derim. Sen ısmarlıyorsun değil mi?"

"Haydi ama Greta, Riondino'nun hikâyesini kimse senden daha iyi bilemez. Yedi yıl önce bu olayı başından sonuna izlemen için ben sana görev vermiştim."

"Şarap olarak tavsiyen nedir? Nebbiolo mu, Montalcino* mu?"

* Nebbiolo ve Montalcino: Nebbiolo şarap yapılan bir üzüm türüdür. Montalcino ise bir kırmızı şarap çeşididir.

"Uzun zamandır ortalarda yoksun Greta. Seni tanırım, çok değiştiğine inanmam mümkün değil. Sakın bana canlı yayında ve haberin içinde olmanın heyecanını özlemediğini söyleme. Yeniden yaşadığını hissedeceksin. Spot ışıkları, kameranın yayında olduğunu gösteren kırmızı led... ve dudaklarından çıkacaklara kitlenmiş milyonlarca insan." Montanari Greta'ya doğru uzanıp elini tuttu ve ona şöyle fısıldadı: "Sen bir gazetecisin. Şu gerçek olanlardan, numara yaptığın gibi sahte adla internette makale paylaşanlardan değil. Dönmenin vakti geldi."

Greta dudaklarını sıktığını fark etti. Bir an için eski heyecanlarının uyandığını hissetti. Sonra Montanari'nin tuttuğu elini geri çekti.

Yine güvenli görünmesini istediği ama başaramadığını gülümsemesini takındı. "Beni gerçekten tanıdığını mı düşünüyorsun? Bir insanın değişebileceğine inanmıyorsun değil mi?"

Cevap vermeyen Montanari onu derin gözlerle izlemekle yetindi.

Greta devam etti: "Hem sonra, tam tersine seni iyi tanıyan benim. Yaptığın her şeyde mutlaka kişisel bir çıkar vardır. Programında Riondino'nun hikâyesini benim kadar iyi bilen düzinelerce insan var ve senin beni o sürüye katmak için sarf ettiğin tüm bu sözlerin iyi niyetlerle ilgili olduğuna hiç inanmıyorum. Beni yayına almak istemenin gerçek sebebi nedir?"

Montanari eli reçel kavanozunda yakalanmış bir çocuk gibi gülümsedi. "Seni çok özlemişim Greta... Konu şu: Hem Doktor Rinaldi'yi hem de Profesör Reti'yi röportaj yapmak ya da en azından bir beyanda bulunmaları için aradık. Rinaldi'ye ulaşılamıyor, Reti ise bizi kibarca geri çevirdi. Onu bizzat ben ikna etmeye çalıştım ama olmadı... Ancak kendisinden dün Claps ile senin onunla uzun bir görüşme yaptığınızı öğrendim."

"Böylece sen de Riondino'yla ilgili neler söylediğini benden öğrenmek istiyorsun."

"Sonuçta bunda ne kötülük olabilir ki? Arkadaşız öyle değil mi? Dahası rekabette olmayan iki meslektaşız: Sen bambaşka konularla ilgili internet yazıları yazıyorsun, bense televizyon programı yapıyorum. Neden aramızda yardımlaşmayalım ki? Ben seni gerçek bir gazeteci yapmak üzere tekrar kameraların karşısına çıkarıyorum. Senin hayatının bu olması gerekiyor, sen de bana yardım edip başkalarında olmayan bilgiler veriyorsun."

Greta birkaç saniye sessiz kaldı. "Biliyor musun bu gerçekten büyük bir kayıp..." dedi sonunda.

"Nedir o? Uzun süre uzak kalmış olmaktan bahsediyorsun değil mi?"

"Hayır, erişteyi kastediyordum," dedi masadan kalkarak. "Yıllardır türüflü erişte yememiştim. Hoşça kal, özel yayınında başarılar."

"Son ihbarı kontrol ettin mi Maiezza?" Sensi kahvesinin kalan son yudumunu da içti. O gün içtiği altıncı kahveydi ve vakit daha öğleden sonra bile değildi.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum Doktor."

Maiezza Bayan Fumagalli'nin söylediklerini anlattı.

"Kasiyere Matteo Contri'nin bir fotoğrafını gösterdim, onu hemen tanıdığını ve hizmet verdiği kişi olduğunu söyledi."

"Floransa aksanlı ve Contri'ye tıpatıp benzeyen biri... ve Riondino Floransa'dan onun arabasıyla polis kontrolünde onun kimliğini göstererek çıktı."

Maiezza şaşkındı ya da yaşlı bir kadının fantezilerine hak vermek istemiyordu. "Tuhaf bir kâkül ve kırmızı çerçeveli bir gözlük bir yol kontrolünü aldatmaya yetebilir Doktor ama burada fotoğrafı iyice inceleme imkânı bulmuş iki kişinin çok net kimlik tespiti var. Riondino ve Contri arasında bu kadar büyük bir benzerlik olması mümkün mü?"

"Sonuçta bir fotoğrafla gerçek bir kişi arasında yapılan bir karşılaştırma söz konusu, karşında duran etten kemikten iki insan arasında olandan farklı elbette. Contri'nin saç ve gözlüğünü kullanarak Riondino'nun yüzünün bir foto kitini hazırlatalım, bakalım nasıl bir şey ortaya çıkacak. Hemen işe koyulun."

"Bir şey daha var. Süpermarketteki adam Piccolo'da çalıştığını söylemiş ama tiyatroda öyle birini tanıyan kimse yok. Kontrol ettirdim."

"Piccolo Tiyatrosu mu?!" Sensi ensesinden bir ürperti yayıldığını hissetti.

"Evet kasiyere aktör olduğuyla övünmüş."

"Kahretsin Maiezza! Aktör!" diye haykırdı Sensi.

Maiezza ona anlamayan gözlerle baktı.

"Süpermarketten yürüyerek ayrıldığını söyledin değil mi?! Arabası yoktu?!"

"Evet Doktor ama..."

"O Aktör'dü, Riondino'nun kişiliklerinden biri! O o... çocuğu şehirde Contri'nin kimliğiyle dolanıyor ve görünen o ki ona benzemeye çalışıyor!"

"Kişiliklerinden bir başkası mı yani? Başka bir Hannibal mı?"

"Sana her şeyi anlatacağım ama şimdi vakit yok. Süpermarket yakınındaki tüm kameraları bulalım ve hareketlerini yakalamaya çalışalım. Bakalım onu saklandığı yere kadar takip edecek kadar şanslı mıyız?" Adrenalin patlaması içindeki Sensi ofisinin duvarlarından birine asılmış olan şehir haritasına yöneldi. "Eğer marketten yürüyerek ayrıldıysa bu yakınlarda saklandığı anlamına geliyor. Alışveriş yapmak için şehrin diğer ucuna gidecek değil sonuçta. Nerede görülmüş? Nerede bu alışveriş merkezi?... Kahretsin!"

diye küfretti tekrar, Maiezza ona yeri gösterdikten sonra. "San Vittore Hapishanesi yakınında, güzel demek ki onu yakaladığımızda saklandığı yerden çok uzağa taşımak zorunda kalmayacağız. Tüm semti Matteo Contri'nin yüzünü beynine kazımış sivil polislerle donatın. Tanrı aşkına birini arayan polisler gibi görünmesinler! Müdahale durumunda harekete hazır iki ekip istiyorum. Bunlardan biri Riondino'nun tekrar alışveriş yapma ihtimaline karşı marketin bulunduğu yerde konuşlanacak. Bu arada Maiezza, ne satın almış? Yiyecek mi?"

"Hayır yiyecek yok. Makyaj malzemeleri, renkli lensler... Kasiyere oyuncu bavulu hazırladığını söylemiş."

"Yüce Tanrım! Matteo Contri kılığından çıkıp başka bir kimliğe bürünmeye hazırlanıyor."

"Bunu hemen yapmayabilir Doktor, gösterebileceği dokümanlar Contri'ye ait çünkü."

"Hayır artık onları kullanamaz, bunu sadece yoldaki kontrolden kaçabilmek için yaptı ama bu adam aptal değil, şu an Matteo Contri isminin her yerde duyulduğunu tahmin edecektir."

"Ama satın aldığı malzemeleri bildiğimizden olasılıklara göre bir dizi foto kit hazırlayabiliriz."

"Evet, iyi fikir, ama önce bölgedeki kameralara yoğunlaşalım, bakalım süpermarketten çıktığı sırada kameralara takılmış mı? Son bir şey daha: Onun uzaklaştığından emin

olduğumuza dair söylenti yayalım, mesela neresi olabilir... örneğin Roma'da," dedi masasına dönerken.

Maiezza başıyla onayladı. "Böylece burada kendinden daha emin hareket edecek ve belki daha az dikkatli davranacak."

"Aynen öyle. Başkentte hemen büyük bir polis hareketi organize etmekle bizzat ben ilgileneceğim. Medya balık gibi oltaya düşecek."

Maiezza, elinde Riondino'yu süpermarkette gösteren bir düzine fotoğrafla geri döndüğünde akşam olmuştu. "Güvenlik kamerası görüntüleri, adli tıp tarafından incelettim."

"O mu?" diye sordu komiser sabırsızca.

"Antropometrik yüz parametrelerini incelemeye elverişli fotoğraflar olmadığını söylediler, ama..."

"Yani o mu değil mi?!"

"Yüzde doksanlık bir doğruluk payı verdiler. O adam muhtemelen Riondino."

Sensi'nin bu onaya ihtiyacı yoktu ama yine de sırtından aşağı bir ürperti indiğini hissetti.

"Peki ya dışarıdaki kameralar?"

"Hiç işe yaramaz Doktor. Yağmur yüzünden. Sadece açık şemsiyeler var, kimsenin yüzünü görmek mümkün değil."

"O zaman nereye gittiğini bilmenin imkânı yok, öyle mi?"

"San Vittore Hapishanesi'nin ters istikametine doğru gidiyor gibiydi ama sonra hemen izini kaybettik." Maiezza'nın kendini haklı çıkarmaya çalışır bir hâli vardı. "Geçenleri çeken çok fazla kamera yok, görüntülerde yalnızca kısıtlı trafik yolu ve birkaç bank var."

"O zaman diğer kameralara bakın, kahretsin!" Sensi o gün kim bilir kaçıncı kez tekrar haritanın başına geçti. "Bir kilometrelik bir alanda mümkün olan en geniş kapsama ile yirmi dört saat gözetleme istiyorum. Sokakta gizli polisler ve canlı kamera kayıtları ile, burnunu dışarı çıkardığı an yakalayalım şunu." Sensi gözlerini iyice kısıp çelik gibi sert bir sesle konuştu: "Onu avucumuzun içine aldık, artık bizim."

Claps kendini rahatlamış hissedeceğini umuyordu ama öyle olmadı.

Sensi ile görüşmesinden sonra, eve içinde büyük bir boşluk hissiyle geri döndü ama bu onu ezen ağır bir boşluktu.

O an ne kadar zamandır olduğunu bilmediği bir süredir elinde ne ismini hatırladığı ne de kapağını açtığı bir kitapla koltukta oturuyordu.

Sanki düşünceleri yok gibiydi, tek hissettiği ona huzur vermeyen bir tükenmişlik duygusuydu. Kaçmak istediği şey haince onu izliyor gibi hissediyordu. Hep aynı uzaklıktan yanına asla yaklaşmadan ama aynı zamanda onu rahat da bırakmadan peşinden geliyordu.

Cep telefonu titredi: Greta'ydı. Claps cevap vermedi, aramanın sonlanmasını bekledi. Sonra hafifçe titreyen elleriyle telefonu kapattı.

"Bir düşünsene Jack. Kocaman memeleri olan bir fahişe!"

"Sakin ol Kont, şu an sakin bir şekilde korunaklı bir yerde kalma vakti. Sadece birkaç gün daha."

"Yedi yıldır bir kadının kokusunu bile duymadım. Aslında ne kadar olduğunu hatırlamıyorum bile... Sen hatırlıyor musun Jack?"

"Kes artık Kont..."

"Bir kadının ıslaklığını hatırlıyor musun peki?"

"Kes şunu s.keyim! Kes şunu!"

"Artık özgürüz. Bunu yapabiliriz."

"Evet. Yapacağız, yapacağız... ama henüz vakti gelmedi."

"Daha ne kadar beklemek zorundayız?! Haydi ama Jack bırak da dışarı çıkayım. Birkaç saat yeter."

"Yeter! Beklemek zorundayız ve sen eğer seni dışarı çıkarmamı istiyorsan sakin olmak zorundasın."

"Sakin ol yoksa seni Hannibal gibi hapsederim. Öyle mi?"

"Seçim senin."

"Beni uzun süre kapalı tutamayacağını iyi biliyorsun, er ya da geç dışarı çıkacağım sen istesen de istemesen de. Senin de dinlenmen gerekecek çünkü..."

"Öyle bir şeye gerek kalmayacak. Sadece birkaç gün Kont. Söz veriyorum."

"Bir dakika bile fazlası olmayacak."

"Canın cehenneme Montanari!" Greta o öğleden sonra bunu defalarca tekrar etmişti. Aynadaki yüzünü yeniden tanıyabilmek ve kendini kendine yakın hissedebilmek için bir zamanlar inatla kullandığı bu küfür tekrar adet edinmek yeterli miydi? Peki bir televizyon şöhretiyken büyük bir güvenle gittiği kuaföründe geçirdiği üç saat yeterli miydi? "Saçımı kızıl yap, eski rengimi geri istiyorum."

Greta kendini kanepeye bıraktı, televizyonu açmadan ayaklarını kendine çekip ayakkabılarını çıkardı.

İnce çoraplarından ayak parmaklarına baktı. Belki artık ayak tırnaklarına güzel bir oje sürmenin vakti de gelmişti...

Greta Lafenice kızıl değildi, oje sürmezdi ve küfür etmezdi. Aynalardan ve geçmişinden uzak dururdu. Bugünü yok sayardı. Sakinleştirici ilaçlar kullanırdı. Greta Lafenice kendini iyi olduğu yönünde kandırmaya çalışırdı.

Greta Lafenice diye biri aslında yoktu. Bunu hep biliyordu.

"Canın cehenneme Montanari!" diye düşündü tekrar televizyonda Riondino ile ilgili özel programın jeneriği belirince.

Kamera, sahne ve konukların üstünde döndükten sonra hemen Montanari'ye döndü ve adamın yüzü tüm ekranı kapladı.

"Sevgili izleyiciler gördüğünüz üzere stüdyomuzda Giacomo Riondino'nun gerçekten kim olduğunu, geçmişini ve bugün yaşanan korkunç olayları anlamamıza yardımcı olmak üzere değerli misafirlerimiz var. Ama önce sıcak bir gelişme, onu verelim. Bildiğiniz üzere Roma'nın bir semtinde bugün öğleden sonra büyük bir polis operasyonu başladı. Hemen olay yerindeki muhabir arkadaşımız Clelia Penna'ya bağlanıyoruz. Beni duyuyor musun Clelia?"

Ekrandaki küçük bir karede yol kenarında suni bir ışıkla aydınlatılmış ve etrafı meraklılarla çevrilmiş genç bir kadın göründü.

"Evet sizi duyuyorum direktör. Tam olarak Giacomo Riondino'nun görülmüş olduğu Panama Caddesi'nde

bulunuyorum. Tüm mahalle polis ekipleriyle sarılmış hâlde ve hâlen daha giriş ve çıkış yollarında polis kontrol barikatları var."

"Ama ondan hiçbir iz yok değil mi?" diye araya girdi stüdyodaki Montanari.

"En azından şu ana kadar yok direktör ama şunu belirtmeliyim ki polis operasyonu şu an öncesine göre biraz sakinleşmiş görünüyor."

"Yanış alarm mı? Benzer durumlarda olan çok sayıdaki asılsız ihbardan biri mi? Yetkililer ne diyor?"

"Yetkililer operasyonu büyük bir gizlilik içinde yürütüyorlar, direktör ama sızan bilgilere bakılırsa gelen ihbar güvenilir görünüyor, bu kadar büyük bir operasyon düzenlenmesi de bunu destekliyor. Anlaşılan o ki arkamda gördüğünüz 22 numaralı bu binadan çıkan kişi Giacomo Riondino'nun ta kendisiydi."

"Affedersin Clelia, operasyonunun yoğunluğunun şu an biraz azaldığını söyledin, öyle değil mi?"

"Yaklaşık bir saattir, evet. Yoldaki barikatlar ve ekipler hâlen burada ama... nasıl denir, bölgedeki gerilim azalmış durumda."

"Sen bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Birkaç dakika önce aldığım bir haber daha var."

"Anlat o zaman merakla dinliyoruz."

"Yalnız bu sadece doğrulanması gereken bir söylenti."

Montanari kendisine dönen kameralardan birine doğru gülümsedi.

"Clelia Penna çok iyidir, ama o kadar genç ki biz yaşlı gazetecilerin tecrübesine sahip değil. Sevgili Clelia elde ettiğimiz haberlerin yarıdan fazlası doğruluğu ancak sonra ortaya çıkan bu gibi söylentilerden çıkar... Haydi anlat bize!"

"Peki o zaman: Söylentiye göre Riondino kendine bu mahallede bir sığınak bulmuş ama bölgede polislerin hareketlendiğini gördüğü anda ortadan kaybolmuş. Tam olarak kendisine benzeyen bir kişiyi uzaklaşırken gören tanıklar var."

"O zaman şu an Riondino'dan ziyade onun saklandığı yer aranıyor, öyle mi?"

"Evet direktör ama aynı zamanda tüm şehirde av sürüyor. Riondino'nun şehirden ayrılmasını önlemek için yollar, tren garları ve hatta Tevere Nehri bile ablukaya alınmış durumda."

Ekran tekrar Montanari ile kaplandı.

"Clelia Penna'ya teşekkür ediyoruz, herhangi bir gelişme olması hâlinde kendisiyle hemen irtibata geçeceğiz. Şimdi stüdyoya geri dönelim..."

Greta programı gözünü bir an bile ekrandan ayırmadan son saniyesine kadar izledi.

Yayının büyük bir izlenme oranı yakaladığından şüphe yoktu ama gazetecilik açısından bakıldığında saçmaydı. Olayın kurgusu yanlışlarla dolu aktarılmıştı, Riondino'nun durumuyla ilgili hiçbir bilgisi olmayan sözde uzmanların gereksiz katılımı da cabası. Saçma varsayımlar, Roma'daki Panama Caddesi'nde Riondino'yu gördüğünü iddia eden ama aslında hiçbir şey görmemiş olan sahte görgü tanıkları.

O böyle bir yayın yapılmasına asla izin vermezdi.

O gerçek gazetecilik nasıl yapılır iyi bilirdi.

Montanari ona "Sakın bana canlı yayında ve haberin içinde olmanın heyecanını özlemediğini söyleme. Yeniden yaşadığını hissedeceksin," demişti. "Spot ışıkları, kameranın yanında olduğunu gösteren kırmızı led... ve dudaklarından çıkacaklara kitlenmiş milyonlarca insan."

Evet, çok özlemişti, kahretsin, hem de çok!

"Canın cehenneme Montanari!"

Greta kanepenin diğer tarafında duran cep telefonuna baktı. Claps'in de canı cehenneme diye düşündü, aramalarını yanıtlamamıştı.

Claps yerinden fırlayarak uyandı, odanın karanlığında gözleri faltaşı gibi açılmış hâlde yatakta oturdu.

Kâbus görmüştü.

Nefes nefeseydi.

Işığı açtı, gözleri birkaç saniye sızladı. Gecenin ileri bir saati olmalıydı ama saate bakmadı. Ağzının kavrulduğunu hissetti, ağır bir endişe ise göğsünü sıkıştırıyordu. Mutfağa gidip ihtiyacından daha fazla olan bir şişe suyu büyük bir açlıkla içmeden önce birkaç dakika kendine gelmeyi bekledi.

Kâbus görmüştü bundan emindi ama kendini ne kadar zorlasa da ne gördüğünü hatırlayamıyordu. Sadece bir kadın figürü hatırlıyordu. Laura Minz miydi? Dorina Gjioka mı?

Yoksa Greta mı?

Nefesi normale döndü, endişesi de hafiflemişti. Çalışma odasına dönüp öğleden sonradan beri kapalı olan cep telefonunu açtı. Greta'nın üç, Sensi'nin bir kez aradığını gördü.

Evet, gördüğü kâbusta bir kadın vardı bu netti ama hatırlayamıyordu... zihninde parçalarını henüz birleştiremediği acı dolu bir kadın figürü.

Cep telefonunu yine kapattı. Yazı masasına dönen gözleri içgüdüsel bir şekilde aradığı şeyi bulunca durdu: Profesör Reti'nin Riondino ile yaptığı seansların yer aldığı bir USB belleği. Kendisini çekerken bir yandan da iten bu belleğe uzun süre baktı. Sonunda bilgisayarını açıp belleği taktı.

Yine tereddüt ettikten sonra kalbi deli gibi atmaya başlarken "Giulia" yazılı dosyaya tıkladı.

Bir video kaydı başladı. Kadraj aynıydı: Neredeyse görünmeyecek kadar dışarıda kalan arkası dönük Profesör Reti ve masada onun karşısında oturan Riondino. Jack'in ortaya çıktığı video kaydına oranla saçları daha uzundu ve arkadan bir at kuyruğu ile toplanmıştı. Sakallarını ise kesmişti, yüzü tamamen tüysüzdü.

Riondino gözleri kapalı bir hâlde ritmik bir hareketle ileri geri sallanıyordu. Claps, Profesör Reti'nin ona hipnoz uyguladığını hemen anladı.

"Giulia...? Seninle konuşmak istiyorum."

Üst bedeniyle sallanmaya devam eden Riondino hiç tepki vermedi.

"Giulia...?"

Kaydın sonraki bir dakikası boyunca hiçbir şey olmadı, mutlak bir sessizlik hâkimdi. Riondino'nun sallanması olmasa görüntünün donduğu bile düşünülebilirdi. Sonra kayıt sertçe durduruldu ve birkaç saniye sonra devam etti. Zamanlayıcı kesintiden sonra on iki dakika geçtiğini gösteriyordu ve Riondino'nun tutumu tamamen değişmişti. Artık koltukta neredeyse yatar konumdaydı, ayakları masaya dayalıydı ve yüzünde sıkıntıyla kibir karışımı bir ifade vardı.

"Sigaran var mı?"

Bu sesi duyan Claps ürperdi. Son derece genç ve neredeyse ergen denebilecek bir sesti. Daha önce dinlediği ve kendi aralarında benzer bir ses taşıyan diğer karakterlerin seslerinden farklıydı.

"Üzgünüm ben sadece pipo içiyorum."

"Tam yaşlı işi, b.k gibi bir şey." Riondino Profesör Reti'ye bakmıyordu, gözleri tırnaklarına dikiliydi. "Giulia'dan ne istiyorsun?"

Claps kaslarının gerildiğini hissetti. O genç ergen sesiyle Riondino'nun yetişkin yüzü arasındaki tezatlığı görmek inanılmazdı.

"Onunla konuşmak istiyorum. Söylesene, sen Asi'sin öyle değil mi?"

Adamın şimşekler çakan gözleri Profesör'e doğru döndü. "Sen benim ismimi ne s.kimden biliyorsun? Kim söyledi sana?"

"Aslında şöyle..."

"Boş ver," diye sözünü kesti tekrar tırnaklarını incelemeye koyulan Riondino. "Kimin sana söylediği umurumda bile değil. Sen bana Giulia'dan ne istediğini söyle esas."

"Ben yine de söyleyeceğim: Bana Jack söyledi."

"Jack senin arkadaşın mı? O zaman ikinizin de canı cehenneme." Bunu öfkeden çok sıkılmış bir tavırla söyledi. Sanki her an esneyecek gibi bir hâli vardı.

"Arkadaş değiliz ama konuşuyoruz. Onunla anlaşamıyor musun?"

"Seni ilgilendirmez. Neden Giulia'yla konuşmak istiyorsun?"

"Jack'le anlaşamıyor musun?" diye sordu tekrar Profesör.

"Sana ne?"

Profesör Reti sessiz kaldı. Riondino'nun sinirlenmeye başlar gibi bir hâli vardı. "Ondan nefret ediyorum kahretsin. Hep yönetiyor... şunu yapma, bunu yapma... Ben işime ne gelirse onu yaparım, kimse bana nasıl davranacağımı söyleyemez."

"Kaç yaşındasın Asi?"

"On yedi, ne olmuş?"

"Sadece bilmek istedim... Çok gençsin."

"Evet senin gibi bir bunak olmadığım kesin. Son kez soruyorum: Giulia'dan ne istiyorsun?"

"Ya ben de sana bunun seni ilgilendirmediğini söylesem?" Profesör'ün ses tonunda meydan okuma yoktu, hatta büyük bir tatlılıkla konuşmuştu.

"Bir kez daha canın cehenneme derim ve sen de Giulia'yı unutmak zorunda kalırsın. Dışarı çıkmasını her şekilde engellerim."

"Bunu yapabilir misin?"

"Beni dinler. Onun iyiliğini istediğimi bilir."

"Onu korumaya mı çalışıyorsun? Benim ona kötülük etmek gibi bir niyetim yok ki."

Riondino omuzlarını silkti. "Seninkisi sadece laf ve ben kapalı kutulardan hiç hoşlanmam. Onunla ilgili ne öğrenmek istiyorsun?"

"Giulia'nın neden ya da kimden korunması gerekiyor?"

Riondino cevap vermedi ama sinirlendiği barizdi.

"Jack'ten mi mesela?" dedi onu teşvik etmeye çalışan Profesör. "...Hannibal'dan mı?"

Riondino'nun tepkisi Claps'i neredeyse yerinden zıplattı. Adam bir anda ayaklarını masadan çekip ayağa fırladı. Yüzü

kıpkırmızıydı ve şakaklarındaki damarlar patlayacak kadar şişmişti. Reti'ye doğru bir yumruk savurdu.

"Kahretsin! Sen... sen..." diye haykırdı.

Profesör'ü yerle bir etmeye bir adım uzaktaydı sanki ama sonra birden durdu, sanki o pozisyonda donakalmış gibiydi. Sonra kolları iki yanına sarkıp gözleri kapalı bir hâlde koltuğa yıkıldı.

Gözlerini birkaç saniye sonra yeniden açtığında Claps kanının donduğunu hissetti. Yumuşak'ın önce Kurnaz'a, sonra Hannibal'a ve Jack'e dönüşmesi şaşırtıcı olduğu kadar rahatsız ediciydi. O an gözlerinin önünde olan şey her tür hayal gücünden öteydi. Riondino elleri karnının üstünde kavuşturulmuş bir hâlde parlak bakışlarla oturuyordu. Ama yüzü kelimenin tam anlamıyla dönüşmüştü. Yüz hatları gevşemiş ve yumuşamıştı, tüm sivrilik ve sertlik ifade çizgileriyle birlikte kaybolmuştu. Yüzü daha yuvarlak ve dolgun görünüyordu, yüzüne yayılan hafif gülümsemeyle zarif ve yumuşak bir hâl almıştı. Atkuyruğunu açması hâlinde kadınsı yüz hatlarının dönüşümü neredeyse tamamlanmış olacaktı. Claps'in aklına mantıksız bir şekilde Mona Lisa'nın yüzü geldi.

"Ben Giulia..."

Sesi inceydi. Kadınların tiz tonlarına sahip değildi ama görülmediği takdirde konuşulan kişinin bir kadın olduğunu izlenimini yaratmaya yetecek yumuşaklıktaydı.

"Kötü bir çocuk değildir ama kendi büyük bir erkek olduğuna inansa da çok genç ve içgüdüsel. Sevdiği insanları korumanın onun görevi olduğunu düşünüyor."

Riondino ayağa fırlayınca içgüdüsel olarak geriye doğru hareketlenen Profesör sadece arkadan görünüyor olsa bile taşlaşmış gibiydi.

"Jack bana sizden ve bize yardım etmek için yaptıklarınızdan bahsetti. Ama çocuk bununla ilgili hiçbir şey bilmiyor, bu yüzden o kadar şüpheciydi. Durum daha da... ciddileşmeden onun yerine geçmeyi başardım."

Reti kendine gelmiş görünüyordu ama sesindeki hafif titremeyi engelleyemediği belliydi: "Giulia... Jack ile ne yaptığımı düşünüyorsunuz?"

"Burada kapalı olmanın çok çirkin bir şey olduğunu düşünüyorum," dedi büyük bir sakinlik ve basitlikle.

Claps Riondino'nun yüzünün geçirdiği değişimden ve o ince yumuşak sesten hipnotize olmuş gibiydi, konuşmanın içeriğini takip edemiyordu. Bu yüzden kaydı durdurup Giulia'nın gelişinden hemen öncesine geri sardı. Gözlerini kapattı, sadece dinleyecekti:

"Peki neden burada bulunduğunuzu biliyor musunuz?" Profesör'ün ses tonu artık eski sakin hâlini geri kazanmıştı.

"İçimizden birinin çok vahim bir şey yaptığını biliyorum ama bunun tam olarak ne olduğunu ve bunu kimin yaptığını bilmiyorum. Jack bunu bana hiç söylemek istemedi."

"Jack'le sık konuşuyor musun Giulia?"

"Neredeyse hiç." Giulia'nın sesinde kasvetli bir son belirmişti. Claps onun parlak gözlerinin o an gölgelendiğini hayal edebiliyordu. "Ama her hâlükârda uzun süredir buradayız ve hepimiz bundan muzdaribiz. Ben çok endişeliyim ama kendim için değil."

"Kimin için endişeleniyorsunuz Giulia?"

"Şey, Asi mesela, onu az önce gördünüz. Her geçen gün daha çok içe dönüyor ve agresifleşiyor, öfke dolu. Diğer yandan hiçbir şey yapmadığı hâlde bir delikanlının özgürlüğünün kısıtlandığını düşünün... Ama en çok endişe ettiğim Küçük."

"Küçük mü? Jack bana ondan hiç bahsetmedi."

"Hiç şaşırmadım. Küçük sadece bir çocuk ve..."

"Bir çocuk mu?!" diye sözünü kesti şaşkınlık içindeki Profesör.

"Yedi yaşında ama Jack ondan uzak duruyor, bu yüzden size bahsetmemiştir. Tuhaf, sanki bir sebepten ötürü ondan korkuyor gibi. Aslında çok tatlı bir çocuk ama... aynı zaman da çok da üzgün. İçinde ona acı çektirmiş olan ve hâlâ da çektiren bir şey var."

"Yedi yaşında..." Profesör uzun süre tereddüt etti.

Claps, Reti'nin ne kadar şaşırdığını anlayabiliyordu, Profesör seansa devam etmek için en iyi yolun ne olduğu konusunda kararsızdı.

ON - İçimdeki Katil

"Kaç yaşında olduğunuzu sorabilir miyim Giulia?"

"Ne tuhaf bir soru... Bunu bana daha önce kimse sormadı."

"Ben şimdi soruyorum, tabii izin varsa."

"Şey... bunu hiç düşünmedim. Otuz... ya da otuz beş. Hayır, durun yirmi sekiz."

"Peki ne kadar zamandır burada olduğunuzu bana söyleyebilir misiniz?"

"Uzun süredir."

"Ne kadar uzun? Beş yıl mı? On mu?"

"Jack üç yıldır olduğunu söylüyor."

"O zaman sizi buraya getirdiklerinde Küçük dört yaşındaydı."

"Hayır. O yedi yaşında."

"Yani o zaman da yedi yaşında olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Size söyledim, o yedi yaşında."

"Tamam Giulia..." Yine kısa bir ara oldu. "Siz çok sık dışarı çıkıyor musunuz?"

"Neredeyse hiç. Gün boyu dışarıda başkaları oluyor, özellikle de Yumuşak. Ben de geceleri dışarı çıkıyorum bazen ama olduğum yer hoşuma gitmiyor."

"Geri kalan zamanda dinleniyor musunuz?"

"Elbette, diğerleri gibi dinleniyorum ya da kendi işlerimi yapıyorum. Küçük'le çok vakit geçiriyorum, bazen Asi'ye de vakit ayırıyorum ama daha çok Küçük'le birlikteyim. Onun sevgiye ve yalnız bırakılmamaya ihtiyacı var."

"Diğerleriyle konuşmuyor musun?"

"Nadiren. Bazen Profesör ile konuşuyorum. Çok kibar biri."

"Az önce 'kendi işlerimi yapıyorum,' derken neyi kastediyordunuz Giulia?"

"Kendi işlerim mi? Özgürken daha sık dışarı çıkıyordum, o zaman evi temizler düzenlerdim, bazen yemek yapardım. Küçük'le ilgilenirdim, ona ders çalıştırır sinemaya götürürdüm... Çok resim yapardım."

"Peki ya şimdi Giulia?"

"Düşünüyorum... artık resim yapamıyorum. Şiirler üstüne düşünüyorum. Ve Küçük'e anlatmak için hikâyeler uyduruyorum."

"Ne tür hikâyeler mesela?"

"Çocuklara anlatılanlardan. Masallar."

"Size resim yapabilmen için boya kalemi ve kâğıt sağlayabilirim."

"Bu güzel olur."

"Yaptığınız resimleri görmek çok hoşuma gider Giulia, benim için de birkaç tane çizer misiniz?"

"Çizimlerimi görmeniz çok zor. Jack gördüğü an hemen yırtıyor çünkü... Hep böyle yaptı."

"Neden böyle bir şey yapıyor?"

"Çirkin ve kadınsal işler olduklarını söylüyor. Ama gerçek sebebi bu değil."

"Bana anlatmak ister misiniz?"

"Benim resimlerimi görürse Küçük'ün de çizmeye başlayacağından korkuyor."

"Daha açık olur musunuz..."

"Size söylediğim gibi Jack sanki Küçük'ten korkuyor. Onun konuştuğunu duymak ya da ne yaptığını bilmek istemiyor... Ve sadece bu küçük çocuk yokmuş gibi davranmakla kalmıyor, onunla ilgili her şeyden büyük bir özenle uzak duruyor."

"Bu davranışın çok tuhaf olduğunu kabul etmeliyim Giulia, siz de aynı fikirde misiniz? Acaba Küçük'ün çizeceği şeylerden mi korkuyor?"

"Bilmiyorum... Jack hep böyle. Hep böyle oldu. Hepimiz hep böyleydik. Tuhaf bir şey değil."

Profesör tekrar konuşmadan önce birkaç saniye bekledi.

"Giulia eğer sizin özgürlüğünüze kavuşmanıza yardımcı olabilirsem nasıl bir hayatınız olmasını hayal edersiniz, ne istersiniz?"

"Ah... çok az şey. Küçük'le birlikte olmak, şiir yazmak, evle ilgilenmek... ve çıkmak... evet, dışarı çıkmak, insanların arasında olmak... ama Jack buna asla izin vermez."

Claps bir daha uyuyamamıştı. Bunu denemedi bile, bilgisayarın karşısında oturup görüntüleri izlemeden Giulia'nın kaydını tekrar ve tekrar dinledi.

Giulia... kaç yaşında olduğunu bilmeyen...

Giulia... kendisi için hep yedi yaşında olan Küçük için endişe duyan...

Giulia... zamanı bilinmeyen bir boyut olarak algılayan...

Giulia... Adli Psikiyatri Kliniği'ne yatırılmadan çok önce Riondino'nun zihnine hapsolmuş genç bir kadın.

Ona karşı mantıksız bir empati duyuyordu.

Kendi içinde o da bir kurban mıydı? Adalet isteyen ve rüyalarında onu takip edecek bir kurban.

Defalarca mantıklı düşünmeye çalıştı. Kendine hasta bir zihnin parçaları olan kişilikleri bir insanla kıyaslayarak büyük bir hata yaptığını defalarca söyledi.

Jack de bir insandı.

Hannibal da.

Sonunda dışarıda hava aydınlanırken kaydı bir kez daha açtı ama bu sefer izledi: Riondino'nun yüzü o kadar farklıydı ki... Parlak ve sakin bakışları hafif bir üzüntü ve pes etmişlikle kaplıydı. Çaresizlik doluydu.

Giulia...

Banyoya yöneldi, güçlükle attığı adımları ağırdı. Kaslarının gerginliğini azaltmak için neredeyse kaynar suyla uzun bir duş aldı.

Tenini yaktığı hâlde altından çekilemediği o suyun altında Claps asla kaçamayacağını anladı. Bunu başaramayacaktı. Tüm o iğrenç hikâyeler, korkular, ölüler, kurbanlar... Tüm o kâbuslar. Onun hayatı buydu, bundan başka bir hayatı yoktu. Pes edemezdi. Kaçamazdı.

Ve sonunda kâbusuna giren kadının kim olduğunu da anladı. Yüzü olmayan o kadın. Henüz tanımadığı o kadın durdurulmazsa Riondino'nun son kurbanı olacak kadındı.

Birkaç makas darbesiyle Matteo Contri'nin kâkülü lavaboya dökülüverdi. Ustaca kullanılan jöle ve talk pudrası ile artık yaşlılara has gri saçları vardı. Riondino bir kalemle yüzündeki kırışıklıkları belirginleştirmeye başladı.

"Makyajı çok abartma Aktör, insanlar kesinlikle farkına varmamalı. On beş yaş büyük göstermemiz yeterli."

"Endişelenme Jack, ne yaptığımı biliyorum. Kimse tuhaf bir şey fark etmeyecek, tek görecekleri hafifçe topallayan elli yaşını aşmış bir adam."

"Yeterli olacak mı sence? Yüz hatları çok da farklı olmayacak."

"Dudak şeklini değiştirmek ve yüzü daha dolgun göstermek için dişlerin üstüne pamuk koyacağım. Gözlükler ve renkli lensler de gerisini halledecek. Ama sen neden bu kadar korkuyorsun? Aramaya Roma'da devam ediyorlar, o semtte polislerin yarattığı karmaşayı görmedin mi televizyondaki programda?"

"Yanıldıklarını anlamaları kısa sürecek."

"Bana yarım saat daha ver ve aynada bambaşka bir insan göreceksin."

Saat sabahın sekiziydi.

Claps cep telefonunu açıp Profesör Reti'nin numarasını tuşladı.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur profe...sör, sizi aradıktan sonra saatin kaç olduğunu fark ettim," diye yalan söyledi

"Benim yaşımda geceleri az uyunur, şafakla bir kalkarım ben. Beni tekrar arayacağınızdan emindim, kayıtları izlediniz değil mi?"

"Giulia'nınkini." Claps anlık bir tereddütten sonra devam etti: "Küçük, Riondino'nun çocukluk travmalarının anılarını taşıyor, Jack bu yüzden ondan korkuyor ve onu kendinden u...zak tutmaya çalışıyor, öyle değil mi?"

"Sadece uzak tutmak değil aynı zamanda o yokmuş gibi numara yapıyor. Onunla yaptığım yıllar süren terapilerde bana onunla ilgili hiçbir şey söylemedi. Ben Küçük'ü Giulia'dan öğrendim."

"Numara mı yapıyor dediniz? Jack'in onun varlığından gerçekten haberdar olmaması mümkün değil mi?"

"Hayır. Ben birçok kez bundan ona bahsettim. Her ne kadar Jack öfkelenip konuyu hemen değiştirse de bahsettiğim kişinin kim olduğunu çok iyi biliyordu. Sonuçta anlaşılabilir bir tepki. Biz 'normaller' bile acı verici anılarımızı uzak tutup onlardan kaçmaya çalışmaz mıyız?"

Ama kaçmak imkânsızdır, diye düşündü Claps acı bir şekilde. O anılar insanı hep izler ve sadece görünüşte olan bir kaçışın içine hapseder. Belki de çok kişilik bunu gerçekten başarabilmenin tek yoluydu...

"Bana verdiğiniz dosyalarda Küçük ile görüş...meler yer almıyor," dedi.

"Çünkü yok. Onunla konuşmayı hiç başaramadım. Tıpkı Hannibal ile olduğu gibi. Tuhaf değil mi? Ne masumiyetle ne kötülükle konuşabildim."

"Giulia da 'masum' oysa." Claps'in sesinde hafif bir değişim oldu."

"Giulia... Göründüğünden çok daha karmaşık bir kişilik. Ben bundan çok emin olmazdım Doktor Claps."

"Ne demek istiyorsunuz Profesör?"

"Affedersiniz ama önce benim size sormak istediğim bir şey var. Tüm bu sorular, öğrenme arzusu... bunlar Riondino'nun yakalanmasında bir işe yarayacak mı?"

"Bilmiyorum Profesör, belki..."

"Bakın, bunu söylememe gerek yok belki ama Riondino'nun kişiliklerinden bazılarına karşı merak, acıma ve hatta sempati duymak anlaşılabilir olduğu kadar insanı yanlış yönlendirip yönünü kaybettirebilecek de bir şey. Bunlar Riondino'nun ısrar ettiği gibi kişiler değil, sadece kişilikler. Nihayetinde ortada tek bir insan ve tek bir öldüren var. Ve bu Riondino. Ve durdurulması gerekiyor. Bunu sakın unutmayın Claps."

Hayır bunu asla unutmayacaktı. "Onu yakalamak için elimden ne geliyorsa yapacağım Profesör."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bana Giulia'dan bahsedin. Neden onun 'masumiyetinden' e...min değilsiniz?"

"Size şimdilik bir şey söylemeyeceğim. Bunu diğer kayıtları izleyerek kendiniz öğrenebilirsiniz. Sonrasında eğer isterseniz tekrar konuşabiliriz."

Sonuç inanılmazdı. Riondino'nun aynada gördüğü bambaşka bir yüzdü. Elli, elli beş yaşlarında, mat gri saçları ve açık renk gözleri olan bir adam. Kırışıklıklar kesinlikle doğal duruyordu, yüzü daha yuvarlak ve dudakları daha dolgundu. Bu hâlde Riondino'yu kimse tanıyamazdı.

"Güzel bir bıyıkla sonuç çok daha iyi olacak."

"Bıyık uzatmaya vakit yok Aktör ama her hâlükârda muhteşem bir iş çıkardın."

"Evet, *Satıcının Ölümü* oyunundaki Willy Loman karakterinden esinlendim. Çok iyi oynadığım bir roldür."

Riondino daha iyi görebilmek ve makyajın anlaşılmadığından emin olmak üzere yüzünü aynaya birkaç santim kalana kadar yakınlaştırdı. "Çok iyi iş," diye tekrarladı sonunda. "Neredeyse çıkma vakti geldi."

ON - İçimdeki Katil

"Doktor, Riondino hakkında konuşma isteyen iki kişi geldi." Maiezza, Sensi'nin ofisine kafasını uzatmıştı. "Önemli olabileceğini söylüyorlar."

"Ne bekliyorsun o zaman! Hemen içeri al."

Gelen iki kişi masanın önüne oturdu. İkisi de altmış yaşlarındaydı, çok iyi giyimliydiler ve içlerinden birinin elinde deri bir evrak çantası vardı.

"Daha önce tanışmıştık komiser ama muhtemelen hatırlamazsınız..."

"Hayır ama yüzünüz hiç yabancı gelmedi."

"Ben Aurelio Restelli, Giacomo Riondino'nun çalıştığı aracı finans kurumunun yöneticisiyim. Bana eşlik eden bu bey de firmanın haklarını koruyan avukatımız Bay Riva."

Sensi hatırlamıştı. Riondino'nun tutuklandığı dönem onun da tanıklığına başvurulmuştu. Restelli en değerli finans danışmanlarından birinin yaptığı şeyi öğrenince kendini çok kötü hissetmişti.

"Giacomo Riondino bizimle çalıştığı on iki yıl boyunca bin beş yüzden fazla sözleşme yaptı; yerli ve yabancı yatırım fonları, ek emeklilik planları, sigortalar, çeşitli varlık yönetim planları sattı... yani yaklaşık, toplam elli milyon avroluk satıştan bahsediyoruz. O tutuklandıktan sonra elindeki müşte-

ri portföyü doğal olarak başkalarına geçti. Firma bir yandan da kaynaklarını Riondino ile yönettiklerinden dolayı endişe içinde olan müşterilerin kaygılarıyla da meşgul oldu. Bu durumu çok iyi yönettik. Sonunda sanırım içlerinden sadece üç müşteriyi kaybettik. Ama hesaplarda örtüşmeyen bir şey vardı. Büyük resmi görüp ne olduğunu iyice anlamamız haftalar aldı. Riondino hesaplarda hile yapmayı iyi becermişti ama ortada dört milyon avroluk bir açık vardı."

"Net söylemek gerekirse dört milyon üç yüz yirmi bin beş yüz altmış iki avro," diye düzeltti avukat.

Gözlüklerini çıkaran Sensi, Restelli'ye dehşet dolu gözlerle baktı. "Yani Riondino bu tutarı şirketin kasasından mı çaldı?"

"Yıllar boyunca azar azar. Ama yalnızca bir kısmını şirketten çalmış, tutarın büyük kısmı müşterilerin yatırımlarından geliyormuş. Yatırımlar, borsadaki dalgalanmalar, kârlar ve kârların yeniden değerlendirilmesi üstünde oynayarak dahiyane olduğunu söyleyebileceğim bir sistem geliştirmiş. Hesaplar son derece düzenliydi ve yıllık denetimlerden hep geçti. Böylece biz de ortada bir tutarsızlık olduğunun hiç farkına varmadık."

"Ama böyle bir dolandırıcılığı rapor etmediniz mi!"

"Hayır, etmemeyi tercih ettik. Şimdi bunun nedenini size avukatımız açıklayacak."

Avukat Riva açıklamaya koyuldu: "Bakın komiser, haklarını korumaktan onur duyduğum bu gibi firmaların mutlak

bir müşteri güvenine ihtiyacı vardı. İşler yetkinlikten önce buna dayanır. Bu güven sarsılacak olursa firma bir anda yerle bir olur. Finansal yönetimle hiç ilgisi olmamasına rağmen yaşanan olayların vahametinden dolayı Riondino'nun tutuklanması bile birçok müşteriyle sorunlar yaşanmasına sebep oldu. Bir de dört milyonluk bir açığın duyulduğunu düşünün. Ve tabii bir de bu tutarın direkt olarak müşteri varlıklarından elde edildiği gerçeği var. Düşünebiliyor musunuz? Şirket birkaç haftada yok olup giderdi."

"Her hâlükârda ortada bir hırsızlık var ve ihbar edilmesi gerekirdi. Ortada parasının çalındığından haberdar olmayan insanlar var!"

"Müşterilerimizden hiçbiri zarar görmedi," diye devam etti ikna edici bir gülümseme takınan avukat.

"Şirket tüm yükü üstlendi ve tek kuruşuna kadar bütün hesapları eşitledi."

"Ağır bir darbe ama sağlam bir şirketiz ve üstesinden geldik," dedi araya giren Restelli. "Hayatta kalmanın başka bir yolu yoktu çünkü."

Sensi hızlıca düşünmeye çalışıyordu. Tüm bunlar her şeyi açıklıyordu ve avın yönünü değiştirecek yeni bir bakış açısı sunuyordu. "Yani Riondino'nun bir kenarda gizlediği dört milyon avrosu var..."

"Bunu şu an söylemenin bir mecburiyet olduğunu düşündük," dedi avukat. "Suç zaten işlenmiş ama zanlı çaldığı pa-

raları tekrar ele geçirmeye çalışabilir ve bu da soruşturma için faydalı olabilir. Zaten sonrasında çalıntı para da ele geçirilmiş olur..."

"Sizden tek istediğimiz, size az önce açıkladığım sebeplerden ötürü şirketimizin ismini gizli tutmanız," diye ekledi Restelli.

Restelli'nin finans şirketinin itibarı o an Sensi'nin en son umurunda olan şeydi. "Riondino'ya ulaşmamızı sağlayacak böyle bir haberi yayacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsunuz? Ona böyle bir avantaj verir miyim sizce?" dedi sertçe. "Onu yakalayana kadar bir sır olarak kalacak."

"Peki ya sonra komiser?"

"Elimizden geleni yapacağız."

"Sözünüze güvenebilir miyiz?"

"Baylar burada anlaşma yapmıyoruz." Sensi sinirlenmeye başlıyordu. "Şu an bize elinizdeki tüm bilgiyi sağlamak zorundasınız, tekrar ediyorum buna mecbursunuz. Aksi hâlde suç ortaklığı suçlamasıyla karşı karşıya kalırsınız. Bunu söyledikten sonra tekrarlıyorum elimizden geleni yapacağız," diye bitirdi daha yumuşak bir sesle.

Restelli'nin bir baş hareketiyle birlikte avukat elindeki şık deri evrak çantasını masaya koydu. "Tüm belgeler burada. Hesap defterlerinden yaptığımız analizlere kadar her şey ama özellikle ulaşabildiğimiz kadarıyla çalınan parayla ilgili yaptığımız araştırmalar burada. Riondino bu konuda da oldukça

usta davranmış bir süre sonra izini kaybettik. Ama polisin ve savcının bunu araştırıp bulma konusunda çok daha gelişmiş yöntemleri olduğundan eminim. İyi bir başlangıç noktası."

"Greta! Dünden sonra bir daha beni arayacağını asla düşünmezdim." Montanari'nin telefondaki sesi hayret doluydu. "Dün akşamki özel yayını izledin mi? Çok başarılıydık değil mi?"

Arayan Greta'ydı evet ama taviz verme niyetinde değildi. "Tam bir rezillikti. Yüksek bir izlenme yakalamış olabilirsiniz ama olayların gerçekte ne şekilde olduğunun kıyısına bile yaklaşamadınız. Gazetecilik bakış açısıyla acı verici bir yayındı."

"Kahretsin! Biz bildiklerimizin ışığında bir şeyler yaptık. Duyurulan bilgiler bu kadar." Montanari hemen kendini dizginledi. "Acı verici bir yayındı diyorsun öyle mi, belki sana gelip bildiklerini anlatmanı söylediğimde kabul etseydin böyle olmazdı!" Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Montanari yumuşadı. "Her hâlükârda bu sabah izlenme rakamları elime ulaştı, sonuç muhteşem. Nihayetinde önemli olan tek şey bu."

"Elbette, izlenme her şeyden önce gelir. Biliyor musun belki de sadece bunun için bile internette anonim bir yazar olmak daha iyi."

"Hepsi saçmalık Greta! Sen de bunu iyi biliyorsun. Ayrıca izlenme olmadan reklam alamayız ve onun bir sonucu olarak da var olmak için para gelmez. Şimdi söyle bana izlenmeyen ve karşısında konuşacak bir kitle olmayan bir gazeteci neye yarar? İnternetteki gerçeklere inanan üç beş aptala yazmaya devam etmeyi gerçekten istiyor musun? Keyfine bak o zaman... Ama sonuçta beni arayan sensin."

"Haklısın, belki de böyle bir şeyi yapmamalıydım."

Montanari birkaç saniye daha sessiz kaldıktan sonra sakince ekledi: "Dün bunu bana sen sordun ama bugün sıra ben de: Ne istiyorsun Greta? Beni neden aradın?"

Cevap vermeden önce sessiz kalma sırası Greta'daydı. "Bir gün anlatacak bir hikâyem olduğunu varsayalım... Dikkat çeken bir olayın gerçek hikâyesi."

"Riondino mu?"

"Hakkında çok konuşulan ama yanlış bilgiler sunulan bir olay. Diyelim ki ben olayların gerçekten nasıl olduğunu biliyorum."

"Riondino mu?"

"Evet o."

"Seni hemen bu akşam yayına çıkarırım Greta, özel bir kontrat imzalarız o kadar. İnan bana çok tatmin edici bir kontrat olur."

"Anlamadın. Ben bu hikâyeyi sadece olaylar bittikten sonra anlatmak istiyorum. Sansasyon yaratma derdinde değilim, bunu zaten geçmişte çok yaptım."

"Ama..."

Greta onun sözünü sertçe kesti: "Hayır, beni iyi dinle. Haklıydın: Ben Greta Alfieri'yim ve haberin içinde olmak isteyen bir gazeteciyim. Yaşadığımı ve aktif olduğumu hissetmeye umutsuzca ihtiyacım var. Greta Lafenice unutmak için bir kaçış yoluydu sadece, hayatta kalmak için bir aldatmacaydı."

"İşte bunu söylediğini duymak istiyordum!"

"Ama bir konuda yanıldın: İnsan değişebilir. Ve ben değiştim. Belki insanların hayatlarını ezip ya da polisin işine burnunu sokup halka sansasyonel haberler sunan reyting kraliçeliğini bir daha asla yapmam. Gerçek haber sunan gerçek bir gazeteci olmak istiyorum. Bir başı ve sonu olan hikâyelerden bahseden bir gazeteci. Bu hikâyelerin kahramanlarını anlatan ve insanların anlamasını sağlayan biri." Kısa bir aradan sonra ekledi: "Riondino'nun gerçek hikâyesini ancak olay tamamen bittikten sonra anlatacağım. Hâlâ ilgini çekiyor mu?"

Greta, Montanari'nin istediğinin bu olmadığını biliyordu ama aynı zaman onun Riondino yakalandıktan hemen sonra yapacağı bu gibi özel bir yayının ne kadar ses getireceğini hesaplamaya başladığından da emindi.

"Peki ya bitmezse? Yani onu yakalayamazlarsa?"

"Ya ortadan kaybolursa? Bu da bir yönde olayın bitişi anlamına geliyor. Ben aynı şekilde hikâyeyi anlatacağım ama yayının yönetimi benim elimde olacak. Evet anlaştık mı?"

Montanari bir saniyeden fazla düşünmedi. "Daha fazlası: Yarına kadar sana bir kontrat sunacağız. Aramıza tekrar hoş geldin Greta."

Kapattıktan hemen sonra Greta yeni bir numara tuşladı. Claps bu sefer yanıtladı.

Riondino sokağa çıktı. Önceki gün yaptığı gibi çıkmadan önce katta komşulardan kimse olmadığından emin olmak için gözetleme deliğinden sahanlığı kontrol etti. Gökyüzü griydi, hava nem ve arabaların egzoz dumanlarıyla şişmişti ama yağmur uzaktı ve kendini kısmen de olsa altına gizleyeceği bir şemsiye açmasına imkân yoktu. Hemen yürümeye başladı. Ne yavaş ne aceleci adımlardı bunlar ama hafif topallayışı fark ediliyordu.

"Merkeze mi gidiyoruz Jack?"

"Evet Kurnaz. Orada ihtiyacımız olan şeyi bulmak daha kolay olur, ayrıca parayı yurtdışına transfer etmemiz için bir Western Union şubesi de var."

Sığındığı evin bulunduğu sokak Roma krallarından birinin adını taşıyordu ve merkezi bir konumda olmasına rağmen

tenha ve trafiği az bir yerdi. Ama kısa süre sonra insanlarla ve trafikle dolu sokaklara dalacaktı. Kendini önceki gün sokağa çıktığından çok daha gergin hissediyordu. Biraz ilerledikten sonra bir mağaza vitrininin önünde durup görüntüsünü kontrol etmek zorunda kaldı. Yansıyan insan, polisin aramakta olduğundan tamamen farklı biriydi. Kısa süre sonra şehir merkezine götüren ana arterlerden birine ulaştı. Kaldırımlar, insanla; cadde, arabalarla doluydu. Şüphe uyandırmadan yürüyordu ama olası her tür acil duruma da hazırlıklıydı.

Birkaç dakika sonra aradığı şeyi buldu: Küçük ve tek camekânı olan bir gözlükçü. İçerideki tek tezgâhtar onu gülümseyerek karşıladı.

"Vesikalık fotoğraf çektirmek istiyorum. Çok beklemem gerekir mi?"

"Çektikten sonra hemen verebilirim, birkaç dakikada hazır olur."

"Yalnız benim fotoğrafın dijital hâline de ihtiyacım var, internetten göndereceğim öz geçmişimde kullanmak için."

"Elbette, sadece ufak bir ek ücreti var. Lütfen oturun."

Genç ve güzel kız uzun çizmeler ve kısa bir etek giyiyordu. Onu bir tabureye oturtup poz vermesine yardımcı olmak için yanına yaklaştı. Hoş bir kokusu vardı, kırmızı ojeli ince parmakları başını kaldırması için hafifçe çenesine dokundu. Yumuşak bir temastı bu. Riondino içinde ezici bir şey hissetti... gözleri bir an için hızlı bir hareketle kıpırdandı.

"Hayır, yüzünüzü biraz daha rahat bırakın." Kız fotoğraf çekmek üzere kameranın arkasına geçmişti. "Bu bakışlarla insanı neredeyse korkutacaksınız," dedi gülümseyerek.

Güzel bir gülümsemesi vardı, çok düzgün bembeyaz dişleri göz alıyordu.

"İşte böyle daha iyi... Çekiyorum! İyi çıkıp çıkmadığını bilgisayardan kontrol edeyim, bir de e-posta adresinizi verirseniz size fotoğrafı hemen göndereyim."

"Hiç gerek yok. Bende bir harici bellek var." Sesi kalın ve çatlak bir şekilde çıkmıştı. Belleği kıza uzattı.

Riondino etrafına bakındı. Dükkânın arka tarafında katlanır bir kapı vardı. Bu bir depo olmalıydı, ya da en azından arkada bir bölümdü. Sonra kıza karanlık gözlerle baktı, nasıl hareket ettiğini, sıkı kazağının altındaki göğüslerinin şeklini, kalçalarını, mini eteğin açıkta bıraktığı bacaklarını inceledi.

"Burada tek başınıza mı çalışıyorsunuz" diye sordu yine aynı kalın çatlak ses.

"Hayır ama patronum ufak bir motosiklet kazası geçirdi ve bileğini kırdı. Bu yüzden yalnızım ama birkaç gün sonra geri dönecek."

"O zaman yeni fotoğraflara ihtiyacım olur da geri dönersem burada siz mi olacaksınız?"

"Elbette beyefendi, severek yardımcı olurum. İşte belleğiniz hazır."

Dükkândan çıkan Riondino'nun etrafını nem dolu hava sardı. Hafif bir kafa karışıklığı içindeydi. İlk adımlarını atarken topal taklidi yapmayı unuttu.

"Kahretsin Hannibal... şimdi değil..."

"Onu istiyorum."

"Şu an yapacak daha önemli işlerimiz var. Kendi güvenliğimiz ve bunu sürekli bir şekilde sağlamak için."

"Onu istiyorum Jack. Bacak arasından yükselen o hoş kokuyu duydun mu? Çok kolay olacak, dükkânın arkasında bir bölüm var... Kapanıştan biraz önce gitmek yeterli."

"Şimdi değil, sana şimdi değil dedim!"

"Bana gerçekten engel olabileceğine emin misin?"

"Kahretsin Hannibal, aklını kullan... Paramızı geri almak zorundayız, yeni bir kimlik çıkarmak ve bununla da buradan çok uzaklara güvenli bir yere gitmek zorundayız. Eğer biz bunu yapmadan bir şeyler ters gidecek olursa..."

"O kızı istiyorum ve başka birini daha istiyorum, sen kim olduğunu biliyorsun."

"Sana onu alacağına söz veriyorum, hatta her ikisi de alacaksın ama şimdi beni dinle: Çektirdiğimiz fotoğraflar yeni kimlik belgelerimiz için gerekli. Birkaç gün içinde dokümanlar elimize ulaşacak ve kimlik belgemizle paramızı çekebileceğiz. Sonra da özgürce hareket etme şansımız olacak.

Kahretsin Hannibal, tam yedi yıl bekledin, birkaç gün daha beklesen ne olur?"

"Söylesene o kokuyu sen de duydun mu?"

"Hannibal..."

"Çok tatlı, kan kadar tatlı."

"Defol git Hannibal... sadece birkaç gün daha."

Restelli'nin açıklamalarından hâlâ heyecan içinde olan Sensi, aldığı belgeleri savcılığa iletikten sonra ofisine geri döndüğünde karşısında beklenmedik bir şekilde Claps'i buldu.

Claps'in gözlerinin altı mosmordu ama bakışları çok direkt ve kararlıydı. "Bugün yeni bir gün," demekle yetindi ve ekledi: "Nasıl yar...dım edebileceğimi söyle bana."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Sensi bir baş hareketiyle oturmasını işaret edip ona hiçbir ayrıntıyı atlamadan tüm gelişmeleri anlattı.

"Yaklaştık Claps," diye tamamladı. "Saklandığı bölgeyi bulduk ve sıkı bir ablukaya aldık. Sığınağından çıkacak olduğu an tepesindeyiz... Dahası artık Riondino'nun her şeyi göze alıp kaçmasının bir nedeni olduğunu biliyoruz. Bir neden yerine dört milyon neden desek daha doğru olur..."

"O paranın izinin sürü...lebileceğini düşünüyor musun?"

"Kolay olmayacak ama bunu yapmak için tüm yasal araç ve yöntemler emrimizde. Bu işler artık eskisi gibi değil. Eğer o vakte kadar başaramazsak bile parayı bulduğumuz an Riondino'yu da bulmuş olacağız. Artık etrafındaki çember daralıyor."

"O zaman benim yardımıma ihtiyaç yok demektir."

Sensi sinsi bir bakışla gülümsedi. "Onu henüz hapse tıktığımızı söylemedim..." Yüzündeki gülümseme aniden kaybolan komiser, Claps'in gözlerinin içine baktı. "O aşağılığın boynundaki ilmiği iyice sıkmama yardım et. Saklandığı bölge dünden beri yirmi dört saat gözetleme altında ama sadece buna bağlı kalmak istemiyorum. Ağ sıkı olsa da birçok sokaktan bahsediyoruz, bir şekilde gözden kaçabileceği ihtimalini düşünemeyecek kadar aptal değilim. Çok yaklaştık bu doğru ama hâlâ onu yakalamış değiliz ve bunu çok hızlı bir şekilde yapmalıyız. Buradaki risk biz onu bulmadan paraya ulaşması ve belki de yurt dışına kaçması."

Sensi hafifçe Claps'e doğru eğildi. Dinle hani şu bahsettiğin Riondino'nun kişiliklerinin tutuklanmadan önceki alışkanlıklarını kurgulama fikrin vardı ya... bununla sen ilgilenir misin?"

"Yapa...rım." Evden dışarı çıkma hayali kuran Giulia... bunu hiç yapmış mıydı?

"Yardıma ihtiyacın olursa sadece iste, istediğin insanı al ama öncelik vermeni istediğim başka bir şey var." Sen-

devam etmeden önce kısa bir ara verdi. "Bildiğin üzere Riondino'nun bu şehirde sekiz Facebook arkadaşı var. Neden onları seçmiş olabilir?"

"Bu kişileri bir şekilde kendi çıkarı için kullan...maya çalışacağını mı düşünüyorsun? Bunun için mi?" diye sordu Claps.

"Aynen öyle. Tabii eğer saklanacak yer bulmak için bunu çoktan yapmadıysa. Ama onları sömürmesinin başka bir yolu da olabilir: İki gündür bunun ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum ama hiçbir sonuca ulaşamadım. Senin bu insanlarla hiçbir şey fark ettirmeden ihtiyatlı bir şekilde konuşmanı istiyorum." Sensi Claps'e bu kişilerin ad ve adres bilgilerinin yer aldığı bir liste verdikten sonra haklarında toplanan bilgileri anlattı. "Senin kendilerini ziyaret edeceğinden ve bu soruşturmadaki rolünden haberdar edilecekler, böylece kapılarına gittiğinde seni geri çevirmeyecekler. Onlara ne sunabileceğini anlamaya çalış. Ona biraz daha yaklaşmak için bir ipucu bul."

Riondino "gönder" tuşuna bastı. Fotoğrafların olduğu dosya ve Western Union aracılığıyla yapılan iki bin beş yüz avroluk para transferinin makbuzu hemen gönderildi.

"Tamamdır Kurnaz. Birkaç gün içinde belgeleri alacağız."

"Buraya mı gönderecekler?"

"Elbette, Bay Riondino adına... Saçmalama Kurnaz! Dostumuzun sağladığı bir posta kutusuna gönderilecek. Dokümanları bizim için o alacak."

"Yani bizim yeni kimliğimizi bilecek, öyle mi? Bu riskli değil mi Jack?"

"Kapalı bir zarfta gelecekler ama her hâlükârda bundan kimseye bahsetmeyeceğinden emin olacağız. Hem de hiç kimseye."

"Hannibal mı? Bu konuyla o mu ilgilenecek?"

"Elbette."

"Bu sabah onun varlığını hissettim..."

"Dokümanlar için dükkânda fotoğrafımızı çeken kız yüzünden."

"Sana onun er ya da geç bir kadın isteyeceğini söylemiştim."

"Kızın kokusunu almış..."

"Onu yönetmeyi başarabilecek misin?"

"Evet..."

"Pek kendinden emin gibi gelmedin bana?"

"Çünkü o kokuyu ben de aldım Kurnaz..."

Belki de Claps'in Greta'nın evine gitmek için aldığı daveti reddetmesi gerekirdi, daha doğrusu onunla görüşme davetini reddetmeliydi.

Belki.

Artık kendini izleyen hayaletlerden kaçamayacağını ve Riondino'nun avlanmasında yer alıp bununla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. Ama ortada bir soru vardı: Bunu yapabilecek miydi? Önceki gün olduğu gibi tekrar yıkılmayacak mıydı? Bir yardıma, desteğe ihtiyacı vardı... ya da daha doğrusu varlığıyla onun pes edip kaçmasına ve geri dönmesine engel olacak bir gardiyana... Zayıflıklarını gösteremeyeceği bir insana...

Greta'ya...

Onun farklılaştığını hemen anladı: İfadesi, davranışları, her şeyden önce saç rengi ve kesimi değişmişti.

"Çok endişelendim, tam bir gün ortadan kayboldunuz. Aramalarımı cevaplamadınız."

"Yapacak işlerim vardı... Greta," diye yanıtladı bakışlarını kaçırarak.

"Riondino mu? Gelişme mi var?"

En uygun kelimeleri arayan Claps cevaplamadan önce biraz durakladı.

"Size bundan bahsedemem, süren bir soruşturma var." Diyecek daha uygun bir şey bulamamıştı.

"Beni yanınızda Floransa'ya götürdünüz Claps ve bana Rinaldi ile olan görüşmenizi anlattınız. Neden şimdi beni uzak tutmaya çalışıyorsunuz?"

"O zaman Riondino'nun nasıl olup da bir rehabilitasyon merkezine gönderildiğini... ve son yıllarda nasıl değiştiğini anlamaya çalışıyorduk. Şu an ise süren bir soruşturmanın parçasıyım. Greta, artık konu onu yakalamaya geldi." Yine durakladı. "Hem sonra..."

"Sonra?"

"Bunun size i...yi geleceğinden emin misiniz Greta? Morphy'nin kâbuslarından kurtulmak ne kadar sürdü?"

"O bambaşka bir hikâyeydi. Orada kurban bendim." Greta gülümsemeden önce dudaklarını sıktı. "Ve tüm o geçen

yıllar boyunca kendimi bir kurban gibi hissetmeye devam ettim. Bana ait olmayan bir hayata sığındım. Ama kâbuslar peşimi bırakmadı."

Kanepeden kalkan Greta Claps'e dönmeden önce odada birkaç adım yürüdü. "Uzun zamandır sakinleştiricilere bağımlıyım. Dün aynada kendimi tanıyamadım..."

"Bu yüzden mi saçınızı eski ren...gine boyattınız?"

"Evet, kaçmak istemiyorum. Artık kendimi bir kurban gibi hissetmek istemiyorum. Kimsem o olmak istiyorum: Greta Alfieri. Yapmayı bildiğim şeyi yapmak istiyorum: Gazetecilik. Haberin içinde olmak istiyorum."

"Böyle yaparak işimi kolaylaştırmıyorsunuz... Detayları bu gece ana haberlerde görme riski varken size hiçbir şey anlatamam."

"Artık Greta Lafenice değilim ama hiçbir değer yargısı olmayan o eski Greta da değilim Claps. Bu hikâyeyle ilgili ancak her şey bittiğinde konuşacağım, öncesinde değil. Size söz veriyorum."

Claps sessizce Greta'ya baktı.

"Artık kaçmam için bana yardım edin."

"Haklısınız... insan olduğundan kaçamaz," diye mırıldandı neredeyse kendi kendine.

"Bana yardım edin," diye tekrarladı gözlerini yere indiren Greta.

Claps esas yardımı kendisinin ondan beklediğini söylemeyi isterdi. Greta'nın varlığıyla onun vazgeçmesini önlemesi, onu karakterini korumaya zorlaması gerekiyordu ve bunun için de onun zayıflığından şüphe etmemeliydi.

"Jack'in özgür bırakılmayı beklemeden kaçmak istemesinin sebebini bili...yoruz," dedi.

Greta birden gözlerini ona doğru kaldırdı.

"Para," diye devam etti Claps. "Ortadan kaybolup uzaklarda kendine yeni bir hayat kur...masını sağlayacak kadar çok para," dedi Sensi'den öğrendiği detayları bir bir anlatmaya başlamadan önce.

Greta onu çok dikkatli ve konsantre olmuş bir ifadeyle dinledi. Eğer aynaya bakma imkânı olsa bir zamanların gazetecisi Greta'yı mutlaka tanırdı.

"Elbette..." dedi en sonunda. "Fırsatını bulduğu ilk an eline geçen kaçma şansını kullanmak zorundaydı. Özgür kalması hâlinde bunun ne kadar süreceğini bilemezdi ayrıca özgür kalırsa sürekli kontrol ve göz altında tutulması olacağı da kesindi... Tabii eski şirketi, şu an yaptığı gibi bir gün konuşacaktı, o zaman da çaldığı paraları kullanamayacaktı."

Claps onayladı. "Eğer tüm o parayı çalıp sakla...dıysa bu paranın keyfini nasıl süreceğinin planını yedi yıl önce tutuklanmadan önce yapmış olmalı. Eskisi gibi küçük bir memur hayatı mı yaşayacaktı yoksa sosyal hizmette bulunup düzenli kontrollere tabi tutulacağı korunaklı bir gelecek mi bekliyor-

...du kendisini? Jack kendisine ne ola...cağını hiç bilmiyordu. Ama yalnızca bu değil Greta. Grubu içinde çözülme yaşadığını hatırlıyor musun?"

"Kısmen..."

"Kısmen ya da tamamen olmasının bir önemi yok Greta, her hâlükârda o şu an far...klı, yeni bir insan. Varlığının, anılarının ve içgüdülerinin bilincinde... Kimsenin onun gerçekten kim olduğunu bilmediği yeni bir hayat; dönüştüğü şeyi yaşamakta özgür olduğu yeni bir hayat: İşte istediği bu."

"Peki ya... Hannibal?"

Claps, Greta'nın soruyu sorarken gözlerinde beliren rahatsızlığı okudu. "Evet," dedi vahim bir tonla. "Yeni Jack, içinde Han...nibal'ı da barındırıyor ve artık zihninin ayrışmış çılgın bir parçası gibi değil. Şimdi onun bir parçası olmak zorunda. Bu yüz...den de yeni bir hayata ihtiyacı var."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Claps yavaşça konuşmaya başladı: "Sensi başka bir şey daha buldu: Sığınağının şeh...rin hangi bölgesinde olduğu..."

"Burada, şehirde mi?" Greta âdeta yerinden sıçramıştı. "Haberlerde Roma'dan bahsediliyordu."

"Roma hikâyesi sadece onun kendini güvende hissedip bir ihtimal ihtiyatı elden bırakması içindi."

"Nerede peki? O zaman yakalanmasına az kaldı, değil mi?"

Claps başını salladı. "Bölge o kadar da da...r değil; Sensi'nin söylediği üzere yakınız ama henüz onu yakalamadık. Soruşturma dört bir koldan devam ediyor. Belki izlemenin iyi sonuç vereceği bir yol var ama."

Claps ona Sensi'nin kendisinden yapmasını istediği şeyi anlattı. "Yarın Riondino'nun bu şehirde Facebook üstünden arkadaşı olan kişilerle görüşeceğim." Sonra yine kısa bir tereddütten sonra ekledi: "Yardıma ihtiyacım olacak Greta... Bana yardım etmek ister misiniz?"

Birçok salonu olan sinemanın büyük salonu çok kalabalık değildi. Gösterime yedi film girmesine rağmen hafta içi ilk gösterimin olduğu akşam pek kalabalık olmazdı, esas insan akınını ikinci akşam olan gösterim çekerdi.

"Bu filmi seveceksin eminim."

"Patlamış mısır alabilir miyim?"

"Saat sekiz buçuk oldu bile, başlamak üzere."

"Haydi ama...! Çabucak alırım!"

"Tamam o zaman..."

"Jumbo alıyorum!"

"Büyük boy mu yani?"

"En büyüğü hem de."

"Tamam... büyük olan olsun o zaman! Bitiremeyeceksin ama neyse!"

"İstersem iki tane bile yiyebilirim! Lütfen..."

"İyi bakalım... Ama eğer bitiremezsen kendini bitirmek için zorlamayacaksın anladın mı?"

"Bir de kola."

"Elbette; kola olmadan patlamış mısır nasıl yenir?"

"Beni sinemaya getirmeyeli ne çok zaman oldu, hep kapalıyız, ya ev ödevi yapıyorum ya da dinleniyorum."

"Evet, son gittiğimiz sinemanın üstünden biraz zaman geçti..."

"Çok zaman geçti!"

"Artık seni çok sık getireceğim. Tabii uslu durursan."

"Ödevlerimin hepsini yapacağım ve dinlenmemiz gerektiğinde hiç sorun çıkarmadan kabul edeceğim, söz!"

"Aferin sana, haydi şimdi git de patlamış mısırını al."

Onun yaklaştığını gören tezgâhtar kız gülümsedi: "Hangi boy vereyim?"

"Jumbo boy ve bir kola," diye yanıtladı gülümseyen Riondino.

Kız, çocuk sesi çıkararak taklit yapan yetişkin bu adamı çok eğlenceli buldu. Şaka yapmak istemiş ya da o yaşta patlamış mısır ve kola almaktan utanmış olmalıydı.

Ama adamın gömleğinin yakasındaki kan lekesini fark etmedi.

Claps saatine göz attı. Vakit gece yarısına yakındı ve iki saattir mecburen Riondino'nun Facebook arkadaşlarının profillerini inceliyordu.

"Evde misin Claps?" Sensi'nin cep telefonunda gelen sert sesi pek de iyiye alamet değildi.

"Ama sa..at kaç...?"

"Seni alması için bir devriye aracı gönderiyorum. Bulunduğum yere gelmen gerek. Bir şey oldu..."

"Riondino kapanış saatinden hemen önce sıradan bir müşteri gibi girmiş olmalı." Sensi'nin sesi soğuk ve profesyoneldi, tıpkı duygularını uzak tutmaya çabalayan biri gibi. "Kızı beklemediği bir anda şaşırtıp bayıltmış ve arkadaki depoya götürmüş. Sonra ışıklarla tabelanın ışıklarını söndürüp işine bakmış."

Gözlükçü gündüz gibi aydınlatılmıştı, dışarıda ise polis arabalarının dönen mavi ışıkları altında toplanmış küçük bir kalabalık polis memurları tarafından uzak bir mesafede tutuluyordu.

Arka deponun kapısı açıktı. Genç kızın bacakları görülüyordu. Çizmelerinin biri hâlâ ayağındaydı; diğer uyluğu boyunca aşağı doğru akan kan, baldırı üstündeki yırtık ince çorabının hizasında duruyordu.

"Bunu onun yap...tığından kesinlikle emin miyiz?" diye sordu Claps cevaptan emin bir şekilde.

"Kızın işini diğerleriyle aynı şekilde bitirmiş ama öncesindeki yaralar daha az. Ne de olsa bu sefer işini rahatça yapacak kadar uzun bir gece yoktu önünde. Ama sana bir sezaryen kesiğini hatırlatan göbek üstündeki o çapraz hamleyi tekrarlamadan edememiş."

Claps ihtiyatlı adımlarla arka kısma geçti. Kızın yüzüne bakmamaya özen göstererek önce dikkatli bir şekilde ortamı inceledi, sonra yerde doğal olmayan bir pozisyonda yatan ve katılaşmaya başlamış olan bedene konsantre oldu. Çömelip büyük bir soğuklukla yaraları inceledi. Uzun bir süre sonra nihayet kızın yüzüne baktığında yaşanan bu ölümün acımasızlığını ve müstehcenliğini gördü. Kız gençti, hem de çok. Hayattayken çok güzel olmalıydı, artık yüz hatları acı bir hoşnutsuzluk ile deforme olmuştu, açık cam gibi gözleri hafifçe yukarı kaymıştı ve ağzı koli bandıyla kapatılmıştı. Yanağında hâlâ döktüğü gözyaşlarının izi duruyordu.

Sona gelmeden önce ne kadar ağlamıştı?

Bir noktada ölümü arzulamış mıydı? Bunu bir kurtuluş gibi mi görmüştü?

Claps ayağa kalkıp peşinde arka tarafa geçmemiş olan Sensi'nin yanına geri döndü.

"Bunu kimin yaptığından hâlâ şüphelerin var mı?" diye sordu komiser sertçe.

Claps cevap vermedi. Uzaklara dalan bakışlarıyla kendi zihnindeki sahneyi görmeye çalışıyordu.

Genç kız içeri giren son müşteriye gülümsüyordu.

Neler olup bittiğini anlayacak vakti olmadan bir darbe alıyordu.

Arka taraftaki dar alana götürülüyordu.

Dövüşme izleri vardı. Adam üstüne çullandığında kendine gelmiş olmalıydı.

Ağzı koli bandıyla kapatılıp elleri bağlanmadan önce bağırabilir miyim diye düşündü. Riondino elbiselerini parçalarken ne kadar çırpınıp kurtulmaya çalıştı?

O bir hayvan gibi içine girdiğinde ne büyük bir korku ve acı duydu kim bilir?

Her şeyin bitmesi ve evine geri dönebilmesi için ne kadar dua etti?

Ve sonunda her şey bittiğinde henüz bıçağı eline almamış olan Hannibal'ın bataklık gibi bakışlarını gördüğünde ne kadar korkmuştu?

O son gözyaşı yanaklarından o zaman mı süzülmüştü?

Bir an için Claps'i saran baş dönmesi, onu ellerini dükkân tezgâhına yaslamak zorunda bıraktı.

Sensi hiçbir şey fark etmemişti. "Her hâlükârda adli tıp parmak izi karşılaştırması yapacak. Birkaç dakika içinde onay gelir."

Claps zihninde tüm sahneyi bir kez daha gördü. Neden hayalinde Riondino dükkâna girerken kız ona gülümsüyordu?

"Hiçbir görgü tanığı yok, kimse bir şey fark etmemiş ya da görmemiş. Dükkânın sahibi bacağı alçıda olduğu için birkaç gündür evdeymiş. Kız günlük rapor vermek üzere genellikle yaptığı gibi onu aramayınca hemen endişelenmemiş. Ama saat 22.00 civarı olunca kızı cep telefonundan aramış ve cevap alamayınca da telaşa kapılmış. Sonunda sayısız cevapsız çağrıdan sonra biraz düşünmüş ve birilerinin refakatinde dükkâna gitmiş. Işıklar sönükmüş ama kapı açıkmış. İhbar araması merkezimize saat 23.17'de gelmiş."

Neden o kız? Claps, Sensi'yi dinlemiyor gibiydi.

"Maiezza, bölgedeki kamera kayıtlarını topladı, şu an onları inceliyor. Ama dükkân girişini gören bir kamera yok maalesef. En yakın kameralar ise her iki yönde de otuz ya da elli metre mesafede."

"Neden o?"

"Ne...?"

"Neden ta...m da o kız, bunu kendine sordun mu?"

"Demek istediğin buysa Facebook'taki arkadaşlarından biri değil."

Claps başını salladı. "Daha önce bu dükkân...da bulundu." Kızı arzulamadan önce onu görmüş olmalıydı. Tıpkı yedi yıl önce Laura Minz ve Terry Schiavi'de olduğu gibi.

...ce evvela işte bu yüzden zihninde kızı Riondino'ya güvenmez hale etmişti. Çünkü kız onu tanıyordu, onunla ...ok önce konuşmuştu. "Onu önceki gün ya da birkaç saat ...ce caddelerde de arayın... Bulacaksınız. Ama özellikle ...ok önce burada bulunduysa buraya ne için geldiğini, ...ada ona yaptıkları şeyin ne olduğunu araştırın."

...ece saat kahve fincanıyla bir dizi monitörün önüne ...mış kamera kayıtlarını incelemekte olan Maiezza'nın ...adığı loş salona girdiğinde saat gecenin ikisiydi.

"Sizi aradım çünkü sanırım bulduk Doktor," dedi sağın...ki ilk ekranı işaret ederek. "Bunlar dükkâna en yakın iki ...meranın saat 19.30 civarında kaydettiği görüntüler. Bu ...çlarda kameranın önünden birçok kişi geçiyor ve iç...nden hiçbiri Riondino'ya benzemiyor. Ama bunlardan ...ri tanesi bere ya da şapka takmış, gözlerine kadar kapalı ...ığından yüzlerini görmek imkânsız. Bunlardan biri ise ...k kameranın önünden 19.27'de, ikinci kameranın önünden ise 20.02'de geçiyor. İşte..." Maiezza kayıtlardan birini ileri sardı. "Kendiniz de görebilirsiniz Doktor."

İki monitördeki biraz kumlu siyah beyaz görüntüde aynı kişinin kamaranın önünden birkaç saniyelik geçişi görülüyordu. Kayıt tepedendi ve göz hizasına kadar indirilmiş bere de olunca adamın yüzünü görmek imkânsızdı ama boy ve vü-

cut yapısına bakılında bu kişi kesinlikle Riondino'ya uyumluydu. Maiezza kaydı iki üç kez geri sarıp tekrar oynattı. İlk kamerada adamın yürüyüşünde hafif bir aksama görülse de ikinci kayıtta bu tamamen yok oluyordu.

"Seksen metre yürümek için otuz beş dakika Doktor," dedi Maiezza kelimelerini dikkatle vurgulayarak.

Otuz beş dakika... o kızın hayatının son dakikaları. "Bu o," diye kükredi Sensi sesindeki kör öfkeyle.

"Şehir merkezine gidiyor gibi görünüyor ama yüz metreden daha kısa bir mesafedeki ikinci kamerada yok. Kaybolmuş."

"Tarihi şehir merkezine giden küçük yan yollardan birine girmiş olabilir."

"Mümkün. Sonraki hareketlerini yakalayabilmek adına yüz metrelik bir daire içindeki tüm kameraların kayıtlarını istedim. Ama bu saatler sürecek."

"Dinle Maiezza, daha kolay bir yol izleyelim. Onu tersten giderek arayalım, yani demek istediğim oraya nereden geldiğine bakalım." Sensi'nin sesi heyecan yüklüydü. "Eğer ini tahmin ettiğimiz yerdeyse koyduğumuz kameralardan kaçmış olabilmesine imkân yok. Ve bu kayıtlar zaten elimizde olduğundan temin etmek için beklememize de gerek yok."

"S.keyim..." diye ağzından kaçırdı Maiezza. "Bu şekilde sığınağının olduğu yerin arama alanını çok daraltabiliriz, hatta belki de çıktığı kapıyı bile görürüz!"

Sensi yüzündeki kararlı ifadeyle onayladı: "İş başına o zaman."

Komiser çıkmadan önce kapıda durdu, birden Claps'in varsayımını hatırlamıştı. "Bir şey daha var, dükkânın yakınındaki kameralarda onu kırk sekiz saat içerisinde tekrar görebilecek misin araştır."

Eğer bu tez doğruysa, Riondino o dükkâna ne almaya gitmiş olabilirdi? Kılık değiştirmesinde işine yarayacak bir gözlük mü? Başka ne olabilirdi, tanınmaması için gerekli olan başka bir şey mi? "Sana yardım için birkaç kişi gönderirim," dedi çıkmadan önce.

Ani bir tehlike hissiyle birden uyanan Riondino gözlerini açtı. Saat sabahın dördüydü. Jack'in önceki akşamı hatırlaması birkaç saniye aldı.

Hafızası yavaş yavaş yerine geldi.

Kan gibi tatlı ve yoğun.

Kendini hiç zorlamadan ve karşı koymadan bu hisse bıraktı.

Duygularının onu ele geçirmesine izin verdi. Kızın tenının kokusunu duydu, Hannibal'ın elleri altındaki bembeyaz etini hissetti. Kanının ve vajinasının kokusunu aldı.

Ve korkusunun.

Organının çarşafın altında güçlü bir şekilde titrediğini hissediyordu. Bir elini içeri sokup organına götürdü.

Hannibal'ın kızın ağzını kapatan eli... yırtılan külotlu çorap...

Hannibal'ın dışarı çıkmasına karşı koymamak bir riskti elbette ama o müstehcen zevkle kendini şımartmak o kadar muhteşemdi ki... ve o koku... ah, o koku...

Nereden geldiği belli olmayan bir düşünce birden keyfini donduruverdi: Sığınağına nasıl döndüğünü hatırlamıyordu!

Birden sıçrayıp yatakta oturdu. Konsantre oldu. Hiç, son hatırladığı şey dükkânın kapısını ardından çekip gelip geçenin arasına karışmasıydı.

Yapmayı öğrendiği gibi diğer kişiliklerin hafızalarını araştırdı: Kont, Kurnaz, Aktör, Profesör... Hiçbir şey yoktu.

"Kahretsin Giulia!" diye haykırdı yüksek sesle.

Her şey çok açıktı. Yaptığı şeyden sonra tıpkı uyuşturucu etkisi altındaymış gibi o iffetsiz zevkin bataklığında kaybolmuştu. Kontrolü kaybetmişti... ve biri dışarı çıkmak için bundan faydalanmıştı, hafızasını okuyamadığı biri. Giulia, ya da belki Asi. Hayır Giulia olmalıydı. Oydu, bundan emindi.

Riondino öfke içinden yataktan çıktı. Nefesini kontrol etmeye çalıştı. Zihninden öfkeyle haykırdı: "Giulia! Neredesin seni fahişe?!"

Ne yapmıştı? Nereye gitmişti? Sığınağı tehlikeye atacak bir şey yapmış olabilir miydi?

"Dışarı çık lanet olsun! Saklanma, konuşmak zorundayız!"

Maiezza kapıyı çalmaya gerek bile görmeden ofisine saldı-ğı Sensi'yi yerinden zıplattı. "Bulduk! Onu bulduk Doktor!" diye haykırdı Sensi'nin iki gün önce Riondino'nun saklandı-ğını düşündüğü yeri kırmızı halka içine aldığı Milano hari-tasına doğru atılırken. "Burada! Tam burada, onu aradığımız bölgenin tam merkezinde!"

"Lanet olsun! Emin misin?"

"Söylediğiniz gibi onu geriye doğru aramaya başladım Doktor. Onu dükkâna yaklaştığı 19.30'dan geriye doğru ta-kip etmeye çalıştım ama hemen izini kaybettim. Sonra iki gündür izlediğimiz alanın kayıtlarını incelemeyi düşündüm, ve... bingo! İşte burada," dedi Maiezza haritada bir alanı işaret ederek. "Zaman sırasına göre görüntüye giriyor. O bölgeye çok fazla kamera koyduk, bu kameranın yakınında başka hiçbir kamerada görüntüsüne rastlamadık. Buradan yola çıktı. Saklandığı yerin bu bloktan başka bir yerde olması imkânsız!"

Bir blok demek on kadar bina demekti, daha fazla değil! Sensi içinde bir ürperti hissetti.

"Hepsi bu da değil Doktor," Maiezza'nın sesindeki heye-can bitmek bilmiyordu. "Bu şekilde sadece nereden çıktığını biliyoruz... ben gecenin ilerleyen saatlerini de araştırdım."

"Ve...?"

"Saat 22.56'da Riondino bu kameralarda tekrar görülüyor." Maiezza haritadaki kırmızı çemberin uç tarafındaki başka bir noktayı gösterdi. "Ve o andan itibaren kendisini bir daha hiç kaybetmiyoruz. Aynı kamera tarafından yakalanan son kareye kadar adım adım kaydedilmiş." Maiezza parmağını sertçe aynı noktaya vurdu, sanki Milano haritasını aşıp duvarı delmek ister gibiydi. "Sığınağına geri döndüğünde saat 23.07'ydi Doktor. Yani buraya, bu bloğa."

"Saklanıyor, Kurnaz. Onu bulamıyorum."

"Yani ne yaptığını ve saat kaçta geri döndüğünü bilmiyoruz..."

"Hiçbir b.k bilmiyoruz evet!"

"Şu an tehlike olduğumuzu düşünüyor musun?"

"Bu mümkün Kurnaz... ümit edelim de Giulia dışarıdayken herhangi bir saçmalık yapmamış olsun."

"Saçmalık mı? Ne yapmış olabilir ki?"

"Şaka yapıyorsun öyle değil mi? Şu suratımıza bir bak, sonra da onun sesini, nasıl konuşup nasıl hareket ettiğini bir düşün. Eğer içimizde davranışlarıyla dikkat çekecek tek kişi varsa, o da o, s.keyim!"

"Yani? Bizi aradıkları yüze zerre kadar benzemiyoruz, onu her kim gördüyse yaşlı bir travesti deyip geçer o kadar."

"Kurnaz... Dün giydiğimiz gömlekte kan lekeleri vardı. Hem de oldukça görünür bir şekilde."

"Ah kahretsin... Kahretsin! Gizlenmek üstüne verdiğin tüm o vaazlardan sonra Hannibal'ı serbest bırakmak dahiyane bir fikirdi doğrusu."

"Artık olan oldu."

"Eğer sen Hannibal'ın dışarı çıkmasına izin vermeseydin, Giulia da senin haberin olmadan dışarı çıkmazdı!"

"Dökülen süte ağlamaya devam mı edeceksin? Öyle oldu ve artık bunu değiştirmek için bir şey yapamayız. Kız için medya ayağa kalkacak ve o dükkânın yakınında Giulia'yı fark eden biri olduysa üstündeki kanı da hatırlayacaktır. Hemen bir robot resim çizdirilir ve direkt olarak bu binaya girdiği görülmemiş olsa bile onu bu bölgede görmüş olan yeni tanıklar ortaya çıkabilir. Tekrar ediyorum elimizden gelen tek şey, Giulia'nın biriyle konuşmak ya da başka bir şekilde kendini fark ettirmek gibi bir saçmalık yapmadığını ümit edelim."

"Ümit etmek mi? Bu bir çözüm değil. Kendimize saklanacak başka bir yer bulmamız gerek Jack, riske giremeyiz."

"Aferin, çok güzel bir düşünce! Hangi s.kime gideceğiz peki? Kimlik belgemiz yok ve elimizde sadece birkaç bin avro kaldı."

"Planı hızlandıralım. Hemen bugün arkadaşımıza gidip onda kalalım."

"Polisin gelip bizi ziyaret etme riskini göze alarak mı? Onu bir kez ziyaret ettiler hatırlarsan?"

"İşte zaten bu yüzden bir daha oraya gitmeleri zor. Hem sonra kopya dokümanları oraya gönderttiğini sen söylemedin mi? Belki yarın ya da en fazla ertesi gün gönderilir. Paramızı alır ortadan kayboluruz."

"Bu plan içime sinmiyor Kurnaz..."

"Düşün biraz Jack. Giulia'nın ne yaptığını bilmiyoruz, saat kaçta geri döndü, ardında bir iz bıraktı mı? Kısacası bu yer bulundu mu bilmiyoruz. Eğer öyle bir şey olduysa bize çok az zaman kalır, belki sadece birkaç dakika."

"Abartma, sadece birkaç saat geçti..."

"İşte bu yüzden hâlâ vakit varken buradan ayrılmalıyız. Belki polisin elinde çoktan bir robot resim vardır. Bu sokağa ve bu apartmana ulaşamasalar bile bölgeye ve semte ulaşabilirler, işte o zaman dışarı çıkamayız. Tamamen kapana kısılırız. Jack buradan en kısa zamanda ayrılmak zorundayız.

"Makyaj değiştirmek gerek..."

"Bir yerlerde bizi kıstırırlar, hemen bu akşam arkadaşımıza gidelim."

"Tamam, Aktör'ü dışarı çıkartıyorum. Ama saat sekizden önce çıkmayacağız, o saatte sokakta arasına karışacağımız çok insan oluyor."

ON - İçimdeki Katil

Sabahın altısından başlayarak bloğun etrafında sıkı bir gözetim ağı kurulmuştu. Neredeyse görünmez ve çok temkinli bir kuşatmaydı bu ama söz konusu alandaki binaların hiçbirinden görünmeden çıkan biri olmasına imkân yoktu. Ve Riondino olmasından en ufak şüphe duyulan kişiler kontrol için durduruluyordu. Daha geniş bir dairede ise ihtiyaç olması hâlinde müdahale etmek üzere konuşlanmış başka polis ekipleri vardı.

Komiser Sensi bloğun etrafında yavaş adımlarla yürüyerek bir tur atmıştı. Arabaya binip Maiezza'nın yanına oturdu. İnce bir yağmur altında yavaş yürümüştü ama nefesi yine de hızlanmıştı. Adrenalin oranı yüksekti.

"Tek yapmamız gereken dışarı çıkmaya karar vermesini beklemek," dedi gerginliğini ele veren bir tonla.

"Saat yedi Doktor, kısa süre sonra bir sürü insan evlerinden çıkacak. Bu bir sorun olabilir."

"Hep birlikte aynı kapıdan çıkmayacaklar herhâlde. Onu ayırt edebiliriz."

"Nasıl bir yüze sahip olduğunu bilmiyoruz ama..."

"Vücudu ve boyu aynı sonuçta. Hem sonra adli tıp pudralanmış saç telleri buldu. Muhtemelen beyaz saçları var ve yaşını olduğundan daha büyük göstermeye çalışıyor. Onu ayırt edeceğiz."

"Çok affedersiniz Doktor ama her bir binanın önüne adamları dikip her çıkanı kontrol ettirsek daha iyi değil mi..."

"Bir daha asla dışarı çıkmaması için onu korkutalım mı?" diye sözünü kesti Sensi sabırsızca. "Bu blokta beş yüz civarı konut birimi var. Onu bulmak ne kadar vakit alır fikrin var mı? Ona bir kaçış yolu bulmak için zaman vermiş oluruz o kadar..."

"Fark etse bile tüm çıkışları sıkı bir şekilde kontrol edersek kaçması neredeyse imkânsız olur."

"Kendin söyledin işte: Neredeyse. Şimdilik bu şekilde devam edelim ve biraz daha yakınlaşabiliyor muyuz bakalım. İki binanın kapıcısı var, onlardan bilgi almaya çalış, ben merkeze dönüyorum."

Claps onu ofisinde bekliyordu.

"Bölge ablukaya alındı. Bekliyoruz," dedi komiser yorgun bir havayla. "Sen onun önümüzdeki saatlerde çıkmayacağına eminsin değil mi?"

"Evet, en azından hava aydınlıkken. Biraz zaman alacağını düşünüyorum... Kaçak, aranıyor, gü...venli bir sığınağı olduğuna inanıyor ve dün gece yaptığı şey de saklanması için ekstra bir neden. Bunu yapan kişinin o olduğunu bildiğimizi çok iyi biliyor. Bunu cinayet şeklinden anlamamış olsak ar-

dında bıraktığı parmak izlerinden ve organik izlerden öğreneceğimizi bilir. Artık onu Roma'da değil bu şehirde ara... dığımızı biliyor."

"Evet, buna ben de inanıyorum, dışarı çabuk çıkmayacak," dedi iç çeken Sensi. "Ben daha ziyade başka bir şey düşünüyorum: Bu sığınağı nasıl buldu?"

Claps gözlerini yere çevirdi, bir süre konuşup konuşmamakta tereddüt eder gibi durdu. "Filmlerde fark et...tiğim bir şey var..."

"Nedir?

"Riondino ilk kamera kayıtlarında, dükkâna varana kadar topallamış gibi tak...lit yapıyor. Çok hafif ama topallıyor. Ama dükkândan çıktıktan itibaren sığınağına doğru geri dönüş yolunda bu...nu yapmıyor."

"Devam et," Sensi hafifçe Claps'e doğru eğildi. "Seni dinliyorum."

"Bu şu anlama geliyor: Dükkâna giden bir kişiliğiydi ve muh...temelen Jack'di, oradan çıkan ise... Hannibal'dı. Ve kont...rolü ele geçirmiş bir hâlde dışarıda iki saatten fazla kaldı."

"Bununla ne demek istiyorsun Claps? Onu Jack kontrol etmiyor mu?"

"Hayır, tam tersi." Claps başını salladı. "Demek istediğim Jack ona yardım ediyor, Hannibal'ı dükkâna gö...tü-

ren oydu. Bu, ara...larında tamamen birleştiklerinin kanıtı. Tek bir kişi ve tekrar saldırmayı deneyecek. Bunun önüne geçemez."

"Jack... Hannibal... Aktör... bu noktadan sonra hiçbir s.kim umurumda değil!" dedi Sensi. "Tek istediğim onu yakalamak. Riondino'yu yakalamak istiyorum ve şu an buna çok yakınız," diye tısladı.

"Evet, elbette..." Bir an, sadece bir an için Claps'in aklından Giulia geçti. "Haklısın."

Sensi, Claps'in uykusuz geçen gecenin ardından iyice çöken yüzüne baktı. "Dinlenmen gerek."

"Senin de öyle..."

"Şimdi değil, hâlâ yapacak çok iş var; örneğin o blokta kaç tane boş ya da kiralık ev olduğu; depo ya da mahzen türü yerler olup olmadığı. Ona daha da yaklaşmak zorundayız; o saklanma yerini nasıl bulduğunu anlamamız gerek. Burnunu dışarı çıkarmasını beklemek yeterli değil."

Claps vahim bir hareketle onayladı. "Bu gece olan olayla ilgili... haberlerde hır...sızlık sebebiyle işlenmiş bir cinayetten bahsediliyor," dedi birkaç saniyelik sessizlikten sonra.

"Halk arasında galeyan olmaması için bizim medyaya sağladığımız bilgi bu yönde. Özellikle de haber duyulduğunda insanlar etraflarına daha dikkatli bakacaklarından Riondino iyice ihtiyatlı davranıp dışarı çıkmaz diye düşündüm."

Sensi kravatının düğümünü gevşetti ve derin bir nefes alırken gömleğinin ilk düğmesini açtı. "Git de biraz dinlen Claps."

"Benim de yapacak işlerim var, ha...tırlıyor musun?" *Zincirlerinden Kurtulmuş Libero*'nun arkadaşlarıyla görüşmem gerek, önemli bir şeyler çıkabilir."

Sensi'nin ofisinden çıkarken Claps'in telefonu çaldı, ekranda Greta'nın ismi görünüyordu.

Riondino perdeyi araladı. Birkaç dakikadır dikkatle yolu izliyordu.

"Hiç hoşuma gitmiyor Kurnaz..."

"Şu ön tarafta duran arabayı söylüyorsun değil mi?"

"İçinde insanlar olduğu görülüyor, kırk dakika önce de oradaydı ve içinden kimse inmedi."

"Belki birini bekliyorlardır Jack..."

"Kırk beş dakikadır mı? Hayır, hiç hoşuma gitmedi... belki bekledikleri tam olarak biziz, kahretsin."

"Şu an çıkmamak en iyisi. Bekleyip görelim. Riske girmeyelim. Böyle izlemeye devam edelim bir süre."

"Evet, bu çok daha tedbirli olur..." Jack birden sustu. "S.keyim, şuna bak!"

Arabadaki iki adam birtük bir kararlılıkla aşağı indiler.

"Şuna bak!" diye tekrarladı Jack.

İki adam karşı binadan çıkan bir adamı kısa bir mesafeden takibe başlamıştı. Otuz metre kadar ilerlediklerinde karşı taraftan iki farklı adam karşısına çıkıp adamı durdurdu. Uzaklık artık iyice uzakta olduğundan net bir şekilde görülemiyordu ama adamlardan biri adama bir şey göstermiş olacaktı ki adamın eli de cüzdanına gitmişti.

"Kontrol yapıyorlar, sikeyim, adama kimlik soruyorlar! Sıktığımın kontrolü bu!"

Birkaç saniye sonra, durdurulan adamın gitmesine izin verildi ve iki adam indikleri arabaya doğru hızlı adımlarla geri döndü.

"Bu ne anlama geliyor biliyor musun Kurnaz?"

"Kapına kısıldığımız anlamına geliyor! Giulia ve Hannibal'a söz hakkı veren senin sayende."

"Kes şunu Kurnaz! Burada önemli olan şu... karşı binadan çıkan birini durdurduklarına göre yerimizi henüz net bir şekilde tespit edememişler demektir."

"Ama kısa sürede edecekler Jack, kapı kapı gezip zili çalacaklar."

"Buradan gitmenin bir yolunu bulmamız gerek ve bunu çok hızlı yapmalıyız."

"Bir yolunu bulacağım kahretsin, bırak da düşüneyim, ama..."

"Ama ne?"

"Jack... eğer Giulia şimdi dışarı çıkarsa... Bu sonumuz olur."

"Lanet olasıca o... çocuğu! Çıkmayacak. Konsantre olacağım ama bunu yapmasına izin vermeyeceğim."

Greta taksiden indiğinde Claps onu, Riondino'nun görüşecekleri ilk arkadaşı olan Alberto Reggi'nin evinin girişinde bekliyordu.

Hızlı bir gülüşmeden sonra hemen sordu: "O mu yaptı? Dün gece o gözlükçüde öldürülen kız... Hannibal'ın işi mi?"

Claps cevap vermeden önce etrafına bakındı. Kızın cansız yüzü gözlerinin önüne geldi. Yüzünde izi kalan o son damla yaş. Bir kez daha oradan çok uzakta olmayı arzuladı.

"Bunu sana düşündüren nedir, Gre...ta?" diyebildi güçlükle.

"Etrafta dolaşan söylentiler... ve geceyi uykusuz geçiren birinin izlerini taşıyan yüzünüz Claps, onaylamaktan başka çareniz yok."

Claps birkaç saniye daha tereddüt etti.

"Korkmayın, kimseye haber uçurmayacağım," dedi Greta ısrarla. "Ama polislerin içinde ağzı torba gibi olanlar var, söylentiler nereden çıkıyor sanıyorsunuz? Bugün biri mutlaka haberini yapar."

"O yaptı..." diye onayladı Claps gözlerini yere çevirirken.

"Ama siz bunu bekliyordunuz zaten, değil mi? Öyle söylemiştiniz."

"Bu kadar erken değil ama."

"Ardında izinin sürülmesine yarayacak kanıtlar bırakmış mı?"

"Görü...nüşe göre yok ama adli tıp hâlâ çalışıyor." Neden diye sordu Claps kendine yine, ilk seferinde o dükkâna neden girmişti? Gerçekten de Sensi'nin tezine göre kılık değiştirirken kullanmak için gözlük mü satın almıştı?

Bu sefer gözlerini yere indirme sırası Greta'daydı. Kısık bir sesle sordu: "Tecavüze uğramış mı?"

"Önceki vakalardan pek de farklı değil..."

"Tanrım..."

Evet Sensi haklıydı: Jack, Hannibal, Kurnaz... Giulia... Kim ya da hangisi olursa olsun Riondino'nun en kısa zamanda durdurulması gerekiyordu. Claps silkindi. "Şimdi yukarı çıkıp Alberto Reggi'yle tanışma vakti. Facebook profilleri ara-

sında Matteo Contri'ye en çok benzeyen. İşi Riondino'nunkine hiç benzemiyor: Merkezdeki bir restoranda şef garson. Ne hakkında sohbet ediyorlarmış öğrenelim bakalım."

Reggi kırklı yaşlarda, kırlaşmış keçi sakalı olan uzun boylu ve zayıf bir adamdı. Yüz hatları inceydi ve dağınık duran tek bir saç teli bile yoktu. Bu sürprizi hazmedip çekingenliğini üstünden atması için birkaç dakika gerekti.

"Tekrar ediyorum bu sadece *Zincirlerinden Kurtulmuş Libero*'nun da içinde yer al...dığı çok genişletilmiş bir soruşturmanın muhtemelen biraz abartılmış bir yü...zü."

"Libero suç mu işledi?"

"Aksi hâlde burada ol...mazdık."

"Dolandırıcılık mı? Mali bir suç mu?"

"Neden tam olarak bunları düşündünüz?"

"Şey... kendisiyle çok olmasa da internette sohbet ediyorduk ve konuştuğumuzda sıkça yaptığı öz kaynak spekülasyonlarından, borsadaki tuhaf oyunlarından bahsediyordu... Bana güvenilir hisselerle ilgili tüyolar vermeyi bile teklif etti."

"Peki hiç verdi mi?"

"Hayır, konuyu hep geçiştirdim, bu gibi riskleri hiç sevmem, zaten böyle bir şey için param da yok."

Evin rafine dekorasyonu ve Reggi'nin markalı kıyafetleri Greta'nın gözünden kaçmamıştı. Demek parası bunlara gidiyordu.

"Bizi ilgilendiren sizin tam olarak ne hakkında ko...nuştuğunuz."

"Hımm... şundan bundan, öyle özel bir konu yoktu."

"Biraz daha net olamaz mısınız? Düşünmeye çalışın."

"Size söylediğim gibi genellikle yatırımlardan, borsadaki büyük finansal manevralardan. Ama bu bir diyalog değildi, hep o konuşuyordu. Bu çok hoşuna gidiyordu... bense çok anlamıyordum."

"Peki ikinizin de konuştuğu bir konu yok muydu?"

"Sinema... Oyuncular, moda, seyahat... Bazen de sadece günlük şeylerden bahsediyorduk. Her şeyden biraz diyebilirim."

"Libero'nun sizden hiç iyi...lik ya da onun için bir şey yapmanızı istediği oldu mu?"

"Hayır, hiç."

"Peki ya işiniz ya da hayatınızla fazla ilgilendiği?"

"Çok nadir; tekrar ediyorum sadece Facebook sohbeti o kadar."

"Arkadaşlık teklifini ya...pan Libero muydu?"

"Evet, sanırım o yaptı."

"Neden sizinle arkadaş olmak istediğini söyledi mi?"

"Zaman tünelinde benim paylaştığım bir gönderiye rastlamıştı; altına yorum yaptıktan sonra arkadaşlık teklif etti."

"Gönderi neyle ilgiliydi?"

"Aktör Rupert Everett'in bir fotoğrafıydı," dedi isteksizce.

"Yalnız mı yaşıyorsunuz Bay Reggi?" diye sordu o ana kadar sessiz kalan Greta araya girerek.

"Evet."

"Birlikte olduğunuz biri yok mu?"

"Biri var ama ikimiz de kendi evlerimizde yaşıyoruz."

"Bu bayanla nişanlı mısınız?"

Reggi birkaç saniye tereddüt etti. "Bir erkek," dedi sonunda. "Suç değil sanırım," diye ekledi meydan okuyan bir havayla.

Claps Greta'ya konuşmaya kendisinin devam edeceği yönünde belli belirsiz bir işaret yaptı. "Elbette hayır."

Reggi birden sinirli bir havaya bürünmüştü. "Pornografik materyal mi? Libero bu işin ticaretini yapmakla mı suçlanıyor?"

Claps onu birkaç saniye sessizce süzdü. "Bunu bana sormanız çok il...ginç. Size hiç bu tür materyaller göndermeyi teklif etti mi?"

Reggi düşünceli bir sessizliğe gömüldü.

"Kor...kacak bir şeyiniz yok. Tabii iş birliği yaparsanız elbette."

"Benden fotoğraf istedi. Kendi fotoğraflarımı."

"Ne tür fotoğraflar?"

"Bu çok açık değil mi? Müstehcen... fotoğraflar."

"Peki gönderdiniz mi?"

"Evet..."

"Peki o size kendininkileri gönderdi mi?"

Reggi onayladı. "Her ne kadar fotoğraflardaki kişinin o olmadığından emin olsam da; hepsini internetten almış muhtemelen. Her hâlükârda bunun bir önemi yoktu... sadece bir oyundu."

"Seks mi? Yani sa...nal seks mi?"

"Size söyledim, sadece bir oyundu ve nadiren yapıyorduk."

Claps bir süre düşünceli bir şekilde bekledikten sonra konuştu: "Libero hiç sizinle tanışmayı istedi mi? Özellikle de yakın zamanda?"

"Hayır... sizin de söylediğiniz gibi sadece sanal bir şeydi ve öyle de kalmak zorundaydı."

"Gelecekte varsayımsal bir ola...sılık ihtimali de yok muydu?"

"Hayır."

"Libero adresinizi biliyor mu?"

"Hiç böyle bir şey sormadı ama sormuş olsaydı da vermezdim. İnternetteki ve gerçekte yaşamdaki boyutlar birbirinden farklıdır."

"Peki çalıştığınız res...toranın ismini biliyor mu?"

"Sayfamda yazıyor, herkes bilir."

"Son bir şey... Libero size Milano'da nerede yaşadığını söyledi mi?"

"Milano mu? Bana hep Floransa'da yaşadığını söyledi."

"Size hiç Milano'daki bir evden bah...setmedi mi?"

"Hiç."

Asansörde aşağı inerlerken Greta Claps'e ne düşündüğünü sordu.

"Kurnaz ile soh...bet ediyordu, Jack ile değil."

"Ondan özel bir beklentisi yok gibi duruyor ama. Yani kaçışı için destekten bahsediyorum".

"Hayır. Seks arıyordu ve bu konuda konuşabileceği birini. Özgür olmayan insanların en çok öz...lediği iki şey."

"Yani bundan bir şey çıkmaz mı?"

"Hayır, ama şunu unutmamak gerek: Eğer isterse onu nerede bulacağını bi...liyor."

"Restoranda mı? Sensi'ye restoranı kontrol altında tutmasını mı önereceksin?"

"Evet," diye yalan söyledi Claps. Ne de olsa Riondino yuvasında köşeye sıkıştırılmıştı ve böyle bir şeye gerek kalmayacaktı.

Dışarı çıktıkları anda etrafları nemli havayla kaplandı. Greta ceketine sarındı. "Dinlenmeniz gerek Claps, yüzünüz korkunç görünüyor. Ne kadar zamandır uyumuyorsunuz?"

"Bir ziyaret daha yapalım. Buradan uzak değil. Sonra birkaç saat din...lenirim."

Tüm bilgiler Sensi'nin masasının üstündeydi: Sarılan alandaki dokuz binadaki dairelerin sayısı iki yüz altmış yediydi. Hiç depo yoktu ama tüm binaların bodrum ve çatıları mevcuttu. Maiezza'nın dokuz binanın sadece ikisinde bulunan iki kapıcı ile yaptığı ihtiyatlı görüşme sonrasında iki binanın Riondino'nun olası sığınağı olamayacağına karar verilmişti.

Bu durumda geriye yedi blok arasında bölüşülen iki yüz kırk üç olasılık kalıyordu.

ON - İçimdeki Katil

"Yirmi bir dairede göçmenler yaşıyor, yani en azından kapı zilindeki adlara bakılınca öyle görünüyor. Diğerlerinin hangisinde ev sahiplerinin ve kiracıların oturduğunu ve aynı zamanda kaç tanesinin boş olduğunu araştırıyoruz," dedi Maiezza. "Bunu bilmek iyi bir yol gösterici olabilir, tabii eğer Riondino bir sıçan misali binalardan birinin bodrumuna saklanmadıysa."

"O o... çocuğunun gerçekten de kurallara uygun bir şekilde bir daire mi kiraladığını düşünüyorsun?" diye sordu Sensi sesinde alaycı bir tonla.

"Bunu internet üstünden yapmış olabilir Doktor. O kadar da zor bir şey değil."

Sensi şüpheci görünüyordu. Bunu bir rehabilitasyon merkezinde kapalıyken gerçekten de yapmış olabilir miydi? İnternette konuştuğu birinin sahibi olduğu evi ona geçici olarak bırakmış olması daha muhtemel değil miydi? Ya da daha kötüsü evde yaşayan kişileri katlederek eve sahip çıktıysa?

Sensi gürültülü bir şekilde iç çekti. Gerçek şuydu ki Riondino o üç yüz dairenin herhangi birinde olabilirdi ve onlar bunun hangi apartmanda olduğunu bile bilmiyordu.

"Kiralık olsun ya da olmasın Riondino orada. Gidip alalım onu Doktor," dedi Maiezza büyük bir kararlılıkla.

"Sabır... sabırlı olmak zorundayız. Riondino kaçamaz. Eğer dışarı çıkarsa üstüne çullanacağız. Bu arada kiralık daireler hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışalım: Kaç tane

böyle daire var, kiracıların adları gerçek mi ve kira sözleşmesi ne zaman başlamış. Ayrıca binalarda yaşayanların adlarını tarayalım, bunların arasında o piçin akrabası, dostu ya da eski bir iş arkadaşı var mı araştıralım."

"Doktor, saatlerdir tüm çıkışları göz altında tutuyoruz. Yirmiden fazla kişiyi kontrol için durdurduk." Maiezza'nın sesinde neredeyse hoşgörüsüz bir ton vardı. "Birini aradığımız kısa süre sonra duyulacak."

"Adam saklanıyor, hiçbir şey fark etmiş olamaz."

"Saygısızlık etmek istemem doktor ama orada olduğunu biliyoruz, gidip onu almak için ne bekliyoruz?"

Sensi gözlüklerini çıkarıp gözlerini Maiezza'ya dikti. "İçinde beş yüzden fazla insanın yaşadığı yedi binadan bahsediyoruz. Bunun ne olduğuyla ilgili fikrin var mı? Önerdiğin şey askerî baskın benzeri bir şey. Bekleyelim, en azından yirmi dört saat daha."

Claps'in ikindi uykusu karanlık ve derindi. Hiçbir düşünce, hatırlanacak ya da bulunacak hiçbir şey yoktu.

Kendini yetkin ya da kararlı göstermesine gerek yoktu. İdeal bir durumdaydı. Tam bir boşluk.

Ama artık uyanmıştı...

Düşünceleri bir sis bulutunun içinden çıkıp gelirken adımlarını sürükleyerek banyoya gitti. İlaç dolabını açtı.

Greta... Onunla akşam Riondino'nun Facebook'taki arkadaşlarından birini daha görmeye gitmek üzere anlaşmışlardı.

Sakinleştirici şişeleri ön sıradaydı.

Sabah Claps kendini yorgunluğa teslim etmeden önce yaptıkları ikinci görüşme de sonuç vermemişti. En azından artık internette sohbet edenlerin Riondino'nun farklı kişilikleri olduğu açıktı. Bu seferki, kendisi gibi kumar ve motosiklet tutkunu bir "dostla" sohbet edenin Kont olduğu netti.

Facebook... Sanal bir dünyada kendini canlı ve özgür hissetme imkânı, daha doğrusu hayali. Göz altından kaçmak için bir avatar yeterli. Ama aynı zamanda hiçbir şeyden haberi olmayan talihsiz Matteo Contri gibi bir kontağı istismar ederek bir kaçış planı hazırlamanın da korkunç gerçeği. Israr etmek gerekiyordu. Belki de sonraki profillerde bir şeyler bulunabilirdi...

Claps ilaç drajelerinden birini parmakları arasında döndürdü.

Bunu yapmaya gerçekten de gerek var mıydı? Sensi çok yaklaşmıştı sonuçta... O yeni bir ipucu bulmadan Sensi, Riondino'nun sığınağını bulmayacak mıydı? Direnmeyi bırakmak için çok iyimser bir özür müydü bu?

Cep telefonunda Greta'nın numarasını aradı. Hayır, özre falan gerek yoktu. "Saat altıda buluşalım Greta, bakalım Antonio Greco bize neler anlatacak, dinle...yelim."

Adresi söyleyip konuşmayı bitirdikten sonra elindeki hapı yuttu.

"İşe yarayacak mı?"

"Muhteşem bir gösteri olacak Jack."

"İşe yaramak zorunda."

"Saat yedide harekete geçeceğiz. Hava çoktan kararmış olsa da sokakta hâlâ bir sürü insan olacak."

"Çok hızlı uzaklaşmak zorundayız. Yakında bir metro durağı var. Birkaç dakikada uzaklarda olacağız ve hiç rahatsız edilmeden arkadaşımızın evine ulaşabileceğiz."

"Sence ona haber vermek daha mı iyi olur?"

"Hayır, çok sessiz olacağız. Ona güzel bir sürpriz yapalım."

Bu sefer buluşma yerine ilk varan Greta oldu. Claps uyuşmuş gibi ağır adımlarla onun yanına geldi; sebebi belki de hâlen uykuya ihtiyaç duyuyor olması ya da az önce aldığı sakinleştirici... ya da belki de üstüne çöken ıstırabın ağırlığıydı.

"Antonio Greco burada dördüncü katta oturuyor. Matteo Contri ile bir...çok ortak noktaya sahip diğer bir Facebook profilinin sahibi," diye açıkladı yukarı çıkmadan önce. "Riondino'nun kaçtığı akşam internetteki tüm aktiviteleri son bulmuş ve ertesi gün işe gitmemiş. Bizim Profesör Reti ile konuşmak üzere Floransa'da olduğumuz sırada Sensi onun Riondino'yu sakla...ma ihtimaline karşı evine bir ekip göndermiş."

Greta'ya Riondino'nun saklandığı bloğun bulunduğunu ve kuşatıldığını söylemedi. Polisin onu enselemeye her dakika daha da yaklaştığını da söylemedi.

Böyle ketum olduğu için biraz suçluluk duyuyordu. Bu bir açıdan hiç de hoş olmayan bir davranıştı, çünkü Greta farkında olmadan ona kaçmaması ve dayanması için gerekli yardımı sağlıyordu. Kendini haklı çıkarmaya çalışarak Greta'nın aklındaki proje için ona her şeyi Riondino yakalandıktan sonra anlatmanın pek de bir şey değiştirmeyeceğini düşündü.

Antonio Greco'nun kapıyı açar açmaz onlarda yarattığı ilk izlenim heybetli bir adam olduğu yönündeydi ama uzun boyuna ve o cüssesine rağmen bakışları ve vücut diliyle etrafa kırılganlık ve güvensizlik dolu bir enerji yayıyordu.

Greco onları mütevazı döşenmiş bir oturma odasına aldı. Daha önce görüştükleri diğer profil sahipleriyle aynı dikkatli tavra o da sahipti. Ama Claps'in fark ettiği üzere onda diğerlerinden daha az şaşkınlık ama daha fazla korku vardı.

"*Zincirlerinden Kurtulmuş Libero* mu?" dedi Greco başını sallayarak. "Bana hiçbir şey ifade etmiyor. Binden fazla Facebook arkadaşım var, onu hatırlamıyorum."

"Oysa ki *arkadaştınız*," dedi araya giren Greta. "Kullanıcı adı da çok karakteristik, hatırlanmamasına imkân yok."

Greco kollarını iki yana açtı. "Arada bir etkileşim olmadığı hâlde arkadaşlık teklifi atan o kadar çok kişi var ki. Paylaşılan gönderileri takip edip fotoğrafları görmekle yetiniyorlar."

"Yani onunla hiç sohbet ettiğinizi hatırlamıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Claps.

"Hayır, böyle bir şey demedim. Tanıştığımıza memnun oldum, aramıza hoş geldin tarzında birkaç lakırdı belki."

"Emin misiniz? Size bunun bir polis soruşturması olduğunu hatırlatmak isterim," diyerek altını çizdi Claps.

"Eminim," dedi Greco gözlerini kaçırarak. "Meslektaşınızın dediği gibi kullandığı takma ad o kadar farklı ki konuşsaydım mutlaka hatırlardım."

"İnternet ağında çok takip edilen birisiniz Bay Greco. Bu nasıl oluyor? Profilinizde ilgi uyandıran farklı bir şey...ler mi var?"

"Buraya gelmeden önce baktığınıza eminim."

"Siz yine de söyleyin."

"Etkinlikleri, lokalleri ve temalı özel partileri takip ediyorum..."

"Ne tür?" diye sordu Greta."

"Burlesk... vücut boyama... sanatsal performanslar."

"Yardımlarınız için teşekkürler Ba...y Greco, başka sorumuz yok."

"Suya yazılan başka bir yazı," diye yorum yaptı Greta dışarı çıktıkları zaman. "Milano'daki Facebook arkadaşlarının Riondino'ya yalnızca kendini özgür hissettirip yaşadığı tutsaklığı hafifletmeye yaradıklarına inanmaya başlıyorum."

Claps cevap vermedi, arabasına doğru ilerlerken adımlarını izlemekle yetindi.

"Bunun mümkün olduğuna inanmıyor musunuz?" diye sordu Greta ısrarla.

"Belki," dedi Claps. Sonra gözlerini kaldırıp ekledi: "Fark etmediniz değil mi?"

"Neyi?"

"O soruyu sormadı."

Greta yavaşlayıp ona sorgulayan gözlerle baktı.

"Greco, *Zincirlerinden Kurtulmuş Libero*'nun neden hakkında bir soruşturma açıldığını sormadı," dedi Claps. "Tüm diğerleri bu soruyu sordu. Do...ğal bir şekilde çıkacak standart bir soru."

Greta içinde bir ürperti hissetti. "Tabii eğer cevabı..."

"Eğer cevabı bilmiyorsa soracağı bir soru."

"Vakit geldi Jack."

Riondino sokağa son bir göz attı. Karşı binanın önüne park etmiş araç sabahki araç değildi, öğleden sonra değişmişti. Polis devriyesi kaç saatte bir değişiyordu? Sekiz mi? Dışarı çıkması için sekiz saat mi beklemişlerdi...

İyi o zaman, birkaç dakika sonra onları memnun edecekti.

Derin bir nefes aldı. Tuhaf, asimetrik bir yürüyüş takınarak pencereden uzaklaştı.

Bir kez daha aynadaki görüntüsüne baktı. Aktör iyi iş çıkarmıştı. Kırlaşmış saçları artık sarıydı, yüzü daha topluydu, gerisini büyük çerçeveli bir gözlük halletmişti. Ne gerçek ne de kimliklerde yer alan yüzü bu hâliyle yakından uzaktan benzer değildi.

Mekanik hareketlerle panjurları indirdi.

Yatak odasına geçti. Yürüyüşünde aynı lanet asimetriyi koruyordu

"Jack...?"

Yatak ve perdeleri alkolle ıslattı. Eşyaların üstüne de bolca alkol döktü.

Bir çarşaf alıp boyunu uzatmak üzere ortadan ikiye kesip yerden salona kadar uzattı. Oradaki perdelerin ve eşyaların üstüne de alkol döktü. Mutfağa gitti. Gözleri bir saniyeliğine kendi etraflarında döndü.

"Jack... her şey yolunda mı?"

"Evet, kahretsin, evet."

"Şimdi de gaz."

Riondino ocağı açıp gaz borusunu çıkardı. İçeri bir tıslama eşliğinde o tipik koku yayılmaya başladı.

Mutfaktan çıkıp kapıyı sıkıca kapattı ve oraya kadar uzattığı yerdeki çarşafla eşiği iyice tıkadı: Gaz yayılıp vaktinden önce tutuşmamalıydı. Yangın başladığında ortam gaza iyice doymuş olmalıydı.

Otomatik hareketlerle içine dizüstü bilgisayarını koyduğu sırt çantasını omzuna taktı.

Gözleri yine döndü, bu seferki biraz daha uzun sürdü.

"Jack... Jack!"

Riondino salonun ortasında kaskatı kesilmiş hareketsiz duruyordu.

"Jack, çıkmasına izin verme! Dışarı çıkmasına izin verme!"

Riondino bir adım attı, sonra bir adım daha.

Derin bir nefes aldı.

"Buradayım Kurnaz... her şey yolunda."

"Haydi işini bitir de çıkıp gidelim buradan."

Riondino deli gibi atan kalbiyle hızlıca odadaki perdeleri ve yatağı ateşe verdi. Alevler hemen yükselmeye başladı.

"Çarşaf Jack, çabuk ol!"

Riondino titremeye başlayan elleriyle yerde salona kadar uzanan çarşafı da tutuşturdu.

"Hızlı, daha hızlı!"

Bir saniye sonra daireden çıkmıştı ve hemen sonrasında apartmanın girişindeki sahanlığın karanlık bir köşesine gizlenmişti. Ne kadar hızlı nefes alırsa alsın yeterli havayı alamıyor gibiydi.

"Ne kadar vakit lazım Kurnaz?"

"Bilmiyorum... sanırım birkaç dakika. Hazır olalım. Patlama olduğunda herkes deli danalar gibi dışarı fırlayacak."

Sensi birkaç dakikan fazla takip edemediği bir programın açık olduğu televizyonun önünde gözleri kurşun gibi ağırlaşıp uyuya kalmıştı. Bu kadar derin bir uykudan telefonun tiz sesiyle aniden uyanmak kolay olmadı. İlk duyduklarını tam olarak anlayamadı.

"Ne...? Ne patlaması?"

"Doktor, burada bir bina havaya uçtu! Tam bir cehennem karmaşası yaşanıyor!"

Maiezza'nın sesi arkadan gelen şiddetli bir gürültüyle örtüldü.

"Alo! O ses de ne, seni duyamıyorum... Ne binası?"

"İtfaiye, gelen itfaiyenin sirenleri."

"Ne binası Maiezza?"

"Doktor, kahretsin, gözetlediğimiz binalardan biri! Yangın çıktı... Önce patlama, sonra da yangın. Katlardan biri tamamen alevler içinde!"

"Alo... alo! Bağır biraz Maiezza, seni duyamıyorum!"

"Büyük bir karmaşa var Doktor, herkes dışarı akın ediyor."

"Kahretsin...! Peki ya Riondino?"

"Sokakta iki yüz kadar insan var ve yüz kadar insan da binadan koşarak çıktı... her yer duman altı... büyük karmaşa var... ve şimdi bir de itfaiye ve ambulanslar da geldi," diye bağırdı Maiezza.

"Peki ya Riondino?"

"Doktor, burada nasıl bir can pazarı yaşandığından haberiniz yok. Binadan çıkan insanları kontrol edebilmek mümkün değil. Korkarım ki oyuna geldik."

Metronun kapıları ardından kapandı. Riondino bir düzine insanla birlikte çıkışa doğru ilerledi. Gözlerine kadar

...irdiği beresiyle başı aşağı eğik bir hâlde hızlı adımlarla ...riyordu.

"Sana ne demiştim Jack? Başardık işte!"

"Çok dikkatli olmalıyız, şimdiden bizi aramaya başlamışlardır."

"Sakin ol... muhtemelen neler olup bittiğini anlamaları biraz vakitlerini alacak."

"Ama burası dostumuza yakın bir yer değil. Onun yanına gitmek vakit alacak."

"Şehir büyük Jack, hava kararır ve sokaklarda hâlâ aralarına karışılabilecek kadar çok insan var. Kalabalıkta kalırsak varış noktamıza hiç riske girmeden rahatça ulaşırız."

"Kahretsin, senin için her şey çok kolay Kurnaz."

"Kolay tabii... Her şeyi zorlaştırma riskini yaratan ben değilim şüphesiz. Az daha Giulia'nın dışarı çıkmasına izin veriyordun."

"Ama olmadı."

"Büyük bir felaketin kıyısından döndük. Gözlerim neredeyse kararmak üzereydi. O ise kontrolü ele geçirmek üzere oradaydı ve Tanrı bilir o zaman neler olacaktı."

"Yalnızca o anın geriliminden kaynaklanan bir durumdu."

"Gazdan boğulmamıza ya da havaya uçmamıza sebep olabilirdi Jack. Tek bir kıvılcım yeterdi. Peki ya tehlikenin far-

kına varsaydı? Hemen dışarı koşup Küçük'ü korumak için yardım isterdi."

"S.keyim! Şu ismi telaffuz etme, ondan bahsetme! Nihayetinde böyle bir şeyi başaramadı, onu kontrol altında tutmayı başardım."

"Dün geceye ne demeli o zaman? Bunu başarabildin mi? Eğer başarsaydın şu an bu durumda olmazdık... Ondan kurtulmanın bir yolunu bulmak zorundayız Jack."

"Saçmalama, bunun imkânsız olduğunu biliyorsun."

"Oysa bir yolu olmalı..."

"Tabii var, geri dönüp kendimizi ilk trenin altına atarsak olur. Sadece gerilim ve yorgunluk yüzünden oldu Kurnaz. Şimdi dostumuzun yanına gidip kendimizi güvene almaya bakalım."

Claps'in arabası Greta'nın evinin önünde durmuştu.

"Yukarı gelmek istemez misiniz? Tam yemek saati, bir şeyler pişirebilirim."

"Çok teşekkürler ama hemen gidip Sensi'yle konuşsam daha iyi."

"Greco'yla ilgili şüpheleriniz hakkında mı?"

Claps cevap vermeden başıyla onaylamakla yetindi. "Sadece o değil," diye eklemek isterdi ama bu Greta için sayısız soru demekti ve ondan önce yapmayı düşündüğü şeyi Sensi'ye anlatması gerekiyordu. Birkaç dakika içinde kim bilir kaçıncı kez gösterge panelinin üstüne koyduğu telefonuna göz attı. Tutuklama haberi her an gelebilirdi ve böylece aklındaki fikri Sensi'ye kabul ettirme çabasına gerek kalmazdı.

"Gerçekten de Greco'nun bize yalan söylediğini ve aslında *Zincirlerinden Kurtulmuş Libero*'nun kim olduğunu bildiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu tekrar.

"Bilmiyorum. Şüpheler, izlenimler... Elbette ki Facebook soruşturmasının sonuç vereceğine dair bir kanıt ni...teliği taşımıyor, ama..." Claps'in sözleri bir süre havada asılı kaldı. "Ama Sensi de Riondino'nun kaçma planını yaparken Milano'da birinden destek aldığı görüşünde. Planı o kadar detaylı ki, şehre vardığında nereye sığınacağını öngör...memiş olamaz. Ve böyle bir yeri bir rehabilitasyon merkezinde yaşarken bulduğuna inanmak çok zor."

"Bir suç ortağı mı var?"

"Evet." Claps devam etmeden önce biraz düşündü. "Ya da bir destek demek daha doğru olur. Muhtemelen *Zincirlerinden Kurtulmuş Libero*'nun gerçekte kim olduğunu bilmeyen ama ona yardım edip kaçacağı bir yer bulmaya hazır biri. Ve Riondino'nun dış dünyayla olan tek irtibatları da bu Face...book arkadaşları."

"Ama hiç tanımadığı biri ona nasıl yardım eder?"

"Para Greta, para. Riondino'nun çok parası var, çalıştığı şirketin kasasından çaldığı paraları unuttunuz mu?"

Birden gösterge panelinin üstünde telefonun ışığı yandı ve hemen ardından titremeye başladı. Karşı tarafta konuşmaya başlayan karanlık ses ile birlikte Claps'in ifadesi de gittikçe kararmaya başladı.

"Hemen gitmem gerek," dedi Greta'ya başka bir açıklama yapmadan.

Yangın söndürülmüş olmasına rağmen içerideki buruk duman kokusu gitmemişti. Sokak, meraklıları uzak tutmak üzere emniyet kordonuna alınmıştı ve binanın hâlâ bekleyen iki itfaiye aracı vardı. Binanın girişinde ise yere dev yılanlar gibi kıvrılmış sayısız itfaiye hortumu göze batıyordu.

Maiezza binanın ikinci katını işaret etti. Yapının o yüzü yanıp kül olmuştu, üst katı da içine alıyormuş gibi duran birkaç metrelik büyük bir delik vardı.

"Sadece iki hafif yaralı ve bir düzine kadar duman zehirlenmesi var, bu bir mucize Doktor."

Sensi'nin gözlerinde hafif bir yanma vardı, Claps onun biraz uzağında duruyordu.

Maiezza anlatmaya devam etti: "Gaz... İtfaiyecilerin ilk varsayımına göre gaz kaçağı."

Elbette, diye düşündü komiser, kaçak... ama ne yazık ki sadece gaz kaçağı değil. "Medyaya sunmak için iyi bir versiyon," demekle yetindi kordonun arkasındaki kameralara ve muhabirlere sinirli bir şekilde bakarak.

"Yangını söndürmek içeri girildiğinde apartman, ya da artık geriye kalana ne denirse, boştu. Ne bir yaralı ne de ceset vardı."

"Elbette ki boş olacak s.keyim böyle işi!" diye küfretti Sensi. "Sen bunun gerçekten de kaçak gaz kazası olduğuna mı inanıyorsun? O zaman masallara da inanıyorsun demektir Maiezza?!"

"Size sadece durumu özetliyorum Doktor," diye yanıtladı dişlerini sıkan müfettiş.

O ana kadar suskun kalan Claps lafa girdi: "Bu apartman hakkında ne biliyoruz?"

"Bir şeyler öğrenmeyi başardık. Can kaybı olmadığını tespit etmek üzere binadaki herkesi tahliye ettiler, böylece tüm oturanları sorgulama imkânı bulduk. Söz konusu dairenin nadiren kiralandığını doğruladılar. Uzun bir süredir boşmuş ama birçok kişi birkaç gündür içinde birinin kaldığını onayladı."

"Bu kişiyi gören olmuş mu?" diye sordu Claps.

"Hayır ama komşusu içeriden gelen sesleri duymuş, panjurların da gündüz açılıp gece kapandığını fark etmiş. Bu

arada pencereden bakan birini gördüğünden emin olduğunu söyleyenler de var."

Sensi kafesteki bir aslan gibiydi. Binanın yıkılmış yüzeyine bir kez daha baktı. "O pislik bir sürü insanın ölümüne sebep olabilirdi," dedi öfkeli bir tonla. "Maiezza sana söylediğim gibi tüm ekipleri göreve çağırdın mı?"

"Evet, doktor."

"Tüm şehrin karış karış aranmasını istiyorum. Bir de basın toplantısı düzenleyin, artık insanları Riondino'nun buradan çok uzakta olduğuna inandırmanın bir anlamı kalmadı. Kolektif bir psikozu tetikleme riskine ve gelecek onlarca sahte ihbara rağmen Milanoluların artık Riondino'nun aralarında olduğunu bilmelerinin ve etraflarına bakmaya başlamalarının vakti geldi. Oyunu kızıştıralım ve onun kendine güvenli bir sığınak bulmasını zorlaştıralım. Kamera kayıtlarını hemen görmek istiyorum."

Maiezza başıyla onayladı. "Yaşanan o genel karmaşa esnasında koşarak uzaklaşan birçok kişi görülüyor ama görüntüler net değil. İçlerinden birçoğu Riondino olabilir."

"Ve o dairenin sahibini en kısa zamanda bana getirin, lanet olsun!"

Bu son bedduadan sonra Sensi görev aracına doğru uzaklaşırken Claps'e dönüp başıyla kendisini takip etmesi yönünde bir işaret yaptı. "Benimle ne konuşmak istiyorsun?" diye sordu daha sakin bir sesle. "Bir şeyler mi buldun?"

"Antonio Greco ile bir saat kadar önce görüştüm."

Claps yaptığı görüşmeyi ve şüphelerini anlattı.

"Yıllardır sezgilerini güvenmeyi iyi öğrendiğimi biliyorsun," Sensi şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu. "Ama açıkçası bu bana çok az geldi. Greco *Zincirlerinden Kurtulmuş Libero*'yu hatırlamadığını söylemiş. Bu yüzden de onu neden aradığımızla ilgilenmemiş olması anlaşılır bir durum."

"Konu sadece bu değil... Greco'nun susmuş olma ihtimali beni başka bir konuda düşündürdü."

Sensi'nin arabasına ulaşmışlardı, komiser kapıyı açtı ama binmedi. "İyi anlat o zaman."

"Riondino'ya yardım eden kişinin onun gerçekte kim ol... duğunu bilmesi gerekmiyor, belki de bunu hâlâ anlamadı."

"Matteo Contri gibi mi davrandı yani? Olabilir ama bir şeyi değiştirir mi?"

"Elbette değiştirir. Greco'yu bir kenara atalım ama Riondino'nun Milano...lu desteği her kimse, onun hâlâ kiminle karşı karşıya olduğunu bilmediğini varsayalım..."

"Hemen sözünü kesiyorum. Eğer Greco *Zincirlerinden Kurtulmuş Libero*'nun kim olduğunu gerçekten bilmese senin şüphen de boşa çıkmış olur: Yani onun neden arandığını bildiği için bunu sormamış olması konusu."

"Greco'yu bir kenara bırak diyorum, bu genel bir konu. Sen Riondino'nun birisine kaçmasına yardım etmesi için para kar-

şılığında gerçek hikâyesini anlatmış olabileceğine ger...çekten inanıyor muydun? Kim olduğunu ve gerçekten ne yap...tığını bildiği hâlde ona yardım edecek birini bulmuş olabilir mi?"

"Devam et..."

"Milano'da sadece sekiz irtibatı var. Bu kadar sayılı insan içinde kendine gerçek bir suç ortağı bulmuş olması mümkün mü? Onun işlediği tüm suçları hazmedip para için ciddi suçlamalara maruz kalma riskini göze almaya hazır biri? Hayır, Riondino bambaşka bir hikâye anlat...mış olmalı. Belki yasal sınırlar içinde kalacak bir şey, reddedilmesi güç miktarda bir para teklifini haklı çıkaracak bir hikâye ama aynı zamanda ona yardım edilmesi hâlinde ciddi cezai sorumluluklar altına da girilmeyecek bir şey."

"Tamam Claps, diyelim ki Riondino Milano'daki kontağından kim bilir hangi palavraları sıkarak yardım aldı, yine tekrarlıyorum ne değişir?"

"Şöyle ki sıradan bir suçu olan yasa dışı birini koruyup ona suç ortaklığı edebilen birinin bu kadar iğrenç bir kat... ilin suç ortağı olmayı göze alması zordur."

"Yani senin adlandırdığın şekliyle Milanolu bu dayanak, onu kime suç ortaklığı ettiğini bilmediği için mi korumaya devam ediyor diyorsun? Bunu bilse polisle iş birliği yapıp bu işten kurtulmaya çalışır öyle mi?"

Claps başını kuvvetlice salladı. "Riondino'nun Milano'da olduğunu söylemekle yetinmeyelim ve tüm bilgileri ortaya

çıkalım. Matteo Contri'yle nasıl irtibata geçip sonra da onu öldürdüğünden gözlükçüdeki kızı katletmesine kadar her şeyi. Milano'daki destekçisine hiçbir ceza verilmeyeceğini garanti edelim. Bu kişinin nasıl bir riske girdiğini anlamasını sağlayalım ve ona açığa çıkma im...kânı verelim."

Komiser patlama olan binayı işaret ederek şöyle dedi: "Ama Greco ya da her kim bir sığınak bulmasına yardımcı olmuşsa olsun artık Riondino gitti."

"Evet ama belki de nereye saklanacağını bilmiyor... Etrafı sarıldı. Tekrar aynı kişiden yardım istemesi mümkün."

Sensi hâlâ ikna olmamış gibiydi.

Claps ısrar etti: "Kendin söyledin oyunu kızıştıralım."

"Tüm bilgileri halka açarsam savcı beni öldürür, soruşturma gizliliği var sonuçta," dedi Sensi ama kendi de bu söylediklerinden pek ikna olmuş değildi. "Hem sonra çıkacak polemikleri tahmin edebiliyor musun? Roma'daki sahte operasyondan ve Floransa'dan sonra bu akşam ikinci kez elimizden kaçışına kadar..."

"Basın toplantısında her...şeyi anlatmana gerek yok. Sadece Riondino'nun Milano'da olduğunu söyleyebilirsin. Güvenilir bir kaynak gibi boş boğazlık yaparak geri kalan bilgileri sızdırmayı ben düşünürüm. Senin yapman gereken tek şey bunları yalan...lamamak ve basın işin içine girip seni sıkıştırmaya başlayınca da her şeyi onaylamak."

Sensi bir süre daha şüpheli bir ifadeyle bekledi.

"Onu yakalamak uğruna katlanılacak üç beş uta...nca katlanılır sanırım, değil mi?" Claps komiserin gözlerinin içine baktı. "Sadece onu avlamakla yetinmeyelim onu bir akrep gibi yakalım."

Sensi birkaç saniye gözlerini kaçırmadan bekledi. "Umarım bundan pişman olmam," dedi arabaya binip kapısını çarparak kapatmadan önce.

Hayır, onun sesini duymak pek hoşuna gitmemiş gibiydi ve dahası onun evinde saklanmasını kesinlikle istemiyordu. "Anlaşmamız böyle değildi... bu benim için çok tehlikeli."

"Dinle beni," diye tısladı Jack'in cep telefonundaki sesi. "Senin korkuların umurumda bile değil! Hatta eğer beni evine almazsan korksan çok daha iyi. Polisler ensemde ve gidecek güvenli bir yerim yok. Beni yakalamaları ne kadar sürer sence? Benim için her şey biter ama senin hayatın da biter. Anında her şeyi anlatırım. İçeri yalnız düşmem emin ol..."

Karşı tarafta uzun bir sessizlik oldu.

"Onun yerine yarın olabilecekleri düşün. Para hiç mi iştahını kabartmıyor?"

"İşlerin böyle gitmemesi gerekiyordu," dedi karşı taraftaki titreyen ses. "Tüm o ölüler..."

"Hâlâ aynı s.ktiğimin hikâyesiyle can sıkmaya devam mı ediyorsun?! Olaylar öyle gelişti, şimdi hamle sırası sende."

Yine sessizlik oldu.

"Dinle, dışarıda korunaksız bu şekilde uzun süre kalamam, karar vermen gerek. Ya beni evine al ve sana söz verdiğim paraların keyfini sür, ya da beni dışarıda bırak ki bu durumda olabilecek iki şey var. İlki: Beni yakalarlar, sen de benimle birlikte içeri tıkılırsın. İkincisi: Bir şekilde saklanmayı başarırım, işte o zaman da özgür kalırsın ama beş kuruş paran olmaz. Ama kaybın bununla sınırlı değil. Bu belki de son yapacağım şey olur ama Hannibal geri dönüp seni mutlaka bulur."

"Bekle..."

"Karar ver," dedi onu sertçe susturan Jack. "Vakit doldu."

Son bir kararsız iç çekişten sonra konuştu: "Tamam... Kimsenin dikkatini çekmeden içeri nasıl gireceğini anlatacağım."

Yolun karşı tarafında duran arabanın içindeki genç direksiyonda sinirli bir şekilde ritim tutuyordu. Tam yirmi dakikadır orada kız arkadaşının hazırlanıp aşağı inmesini bekliyordu, arkadaşlarının evindeki akşam yemeğine çoktan geç kalmışlardı.

"Nihayet!" dedi öfleyerek kızın binadan çıkıp koşarak caddeyi geçtiğini görünce. "Her zamanki gibi dakik olma aptallığını yaptım!"

Kız, gencin dudağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Seni beklettiğim için üzgünüm," dedi neşe içinde.

"Çok sıkıldın mı aşkım?"

"Yok canım ne sıkılması! O kadar ilginç şeyler oldu ki... Bir köpek kaldırıma işedi, sonra bir kadın arabasını bir tırın bile rahatlıkla girebileceği bir yere park edemedi ve gecenin bombası telefonda büyük bir öfkeyle konuşan bir tip senin hemen yanındaki binaya girdi..."

"Cehennemin dibine kadar yolun var... Haydi geç kaldık zaten!"

Komiser Sensi, Riondino'nun arama faaliyetlerini düzenlemek üzere ofisteydi. Birkaç dakika sonra gazetecilerle görüşmesi vardı.

"Mali şubeden Albay Visentini geldi, doktor."

Albay hemen konuya girdi: "Saatin geç olduğunu biliyorum ama sizi hemen bilgilendirmek istedim. Riondino'nun zimmetine geçirdiği para, uzun bir yol kat ettikten sonra Lihtenştayn'da durmuş. Restelli Şirketleri çok iyi bir arama çalışması yapmış ama bir noktadan sonra onlar da pes etm

zorunda kalmış. Biz gönderildiği bankaya kadar ulaşmayı başardık ama şu an için daha fazla bilgi elde edemiyoruz çünkü ortada şifreli bir hesap var. Ama iki ülke arasında kısa süre önce yapılan bir anlaşmaya göre o hesabı inceleyebiliriz fakat bu zaman alacak."

"En azından paranın hâlâ orada olup olmadığını öğrenebiliyor muyuz?"

"Bunu bilemeyiz. İzini sürdüğümüz son para hareketi yedi yıl öncesine ait, Riondino tutuklanmadan yaklaşık iki ay önce. Teorik olarak tüm parayı başka bir yere nakledecek zamanı vardı."

"Bunu neden yapmak zorunda kalsın? O zamanlar gizli banka hesabı saldırı altında değildi. Tüm para yurt dışında ve güvendeydi, kimse tarafından takip edildiği de yoktu," diye itiraz etti Sensi.

"Doğru. Ben de parayı taşımış olduğunu düşünmüyorum ama yapmışsa bile hesaba erişimimiz sağlandığında paranın şu an nerede olduğunu hemen tespit edebiliriz."

Sensi neredeyse büyük bir coşkuyla yumruğunu sıktı. Eğer Riondino böyle bir şeyi başarmış olsa bile artık komiserin de elinde oynayacağı kozlar vardı. Ariadne'nin ipi* onu dosdoğru o herife götürecekti... "O lanet olasıca hesaba en kısa zamanda girmemiz gerekiyor! Ve o zaman paralar hâlâ

* Ariadne: İtalyancası Arianna'dır. Yunan mitolojisinde bir prenses karakteridir. Âşık olduğu Theseus'a, düşeceği bir labirentte yolunu bulması için bir ip yumağı verir. İtalyancada sıkça kullanılan "Ariadne ipi" deyimi bu hikâyeden gelir.

orada ya da Cayman'da ya da artık hangi lanet olasıca ülkede olursa olsun ..."

Sözünü Albay tamamladı: "... her para çekme, her ödeme ve her bir işlem hakkında ve bunların nerede yapıldığıyla ilgili eş zamanlı bilgi alabileceğiz."

"Ve tabii kime olduğuyla ilgili de: İsim ve adres..." diye ekledi Sensi neredeyse sinsi bir bakışla. "Ne kadar zaman gerek?"

"Savcılık gerekli adımları attı, olayın farklılığı ve aciliyeti politik kanallardan da baskı yapabilmemizi sağladı. Bir hafta ya da en fazla on gün sürer."

Özel haber programının yayını bir saat önce normal akşam akışı durdurularak duyurulmuştu. Ekranda görünen ciddi ve endişeli Montanari, Giacomo Riondino'nun yakalanmasıyla ilgili son derece önemli gelişmeler olacağının haberini vermişti. O andan sonra da sürekli olarak kesintisiz devam edecek yayının duyurusu yapılıp durmuştu. Aynı dakikalarda Komiser Sensi televizyonlardan ve internetten hemen yayınlanan bir basın toplantısı yapıp polisin peşinde olduğu Giacomo Riondino'nun Milano'da bulunduğunu ve kendine güvenli bir sığınak aradığını açıklıyordu. Soruların baskısı altında şehirdeki bir binada birkaç saat önce yaşanan ve yangına sebebiyet veren gaz patlamasının suçlunun kaçışıyla ilgili olabileceğini ima etmişti. Toplantının sonunda Milanolu vatandaşlara Riondino'nun son derece tehlikeli olduğunu

hatırlatıp çok dikkatli olmalarını ama bir yandan da gördükleri her şüpheli durumu polise bildirmelerini söyledi.

Greta soyunma odasındaydı, bir makyöz onu hazır etmek için hızlıca makyajını bitirmek üzereydi. Son saatlerde tüm olup bitenlerin ağırlığı altında düşünecek hiç vakti olmamıştı: Claps'in telefonu, hemen sonrasında Montanari ile yaptığı görüşme, eski müdürünün onu heyecan içinde beklediği televizyon stüdyosuna koşması ve yayına girmeden önce verilen brifing. Ve üstüne kurşun gibi çöken binlerce eski hissin ağırlığı.

Ama şimdi, bir an için ona her şey durmuş gibi geldi. Aynada yansımasını görüyordu, bir zamanların haber kraliçesi Greta Alfieri'ydi bu.

Nefret ettiği o kadındı.

Artık ondan gerçekten bu kadar farklı mıydı? O elektrikli ortamdan, ışıklardan, onun için etrafında koşuşturan insanlardan bir zamanlar olduğu gibi keyif almıyor muydu? Milyonlarca izleyicinin ekrana kilitlenip onun dudağından çıkacaklara konsantre oldukları fikri artık onu heyecanlandırmıyor muydu?

İstediği gerçekten bu muydu: Bir zamanlar olduğu insana geri dönmek? Daha insani ve dürüst olan farklı bir gazetecilik yapabilme inancı son yıllarda sarıldığı sayısız aldatmacadan biri miydi?

Aynadaki görüntüsüne daha dikkatli baktı: Gözleri artık Greta Lafenice'ninkiler gibi birbirinden uzak gelmedi.

Hayır artık bir kurban değildi.

Greta Alfieri derin bir nefes aldı.

Önemli olan tek şey buydu.

"Greta, üç dakika sonra yayındasın!"

Soyunma odasından çıktı, kulaklığını sanki bunu son yaptığından bu yana yıllar geçmemiş gibi doğal ve hızlı bir hareketle düzeltti.

Gözleri her şeyi görüyordu, ve her şey mükemmel şekilde kontrol altındaydı.

Montanari onu sette bekliyordu. "Ha gayret Greta, rakipleri kıçüstü yerlerine oturtalım!"

Bu onun yayına girmeden önce hep söylediği batıl cümleydi.

Buna karşılık Greta'nın da ritüel hâlini almış bir yanıtı vardı. Bir an bile düşünmedi: "Kıçlarını yere gömelim!"

Olağanüstü yayının jenerik müziği başladı.

İyi akşamlar sevgili izleyiciler.

Montanari ince porselen dişleriyle göz kamaştıran gülümsemesini takındı.

Size Giacomo Riondino hakkında önemli bilgiler vereceğimizi söylemiştik ve işte buradayız. Ama anlatacaklarımız için "önemli" kelimesi belki de pek uygun

değil, daha ziyade az sonra size detaylarını vereceğimiz şok edici bir gerçek demek daha doğru olur sanırım.

Kamera değişti ve Montanari'nin daha büyük bir şekilde merkezde olduğu bir görüntü belirdi.

Bildiğiniz üzere kaçak Giacomo Riondino'nun Milano'da olduğu haberi bir saat önce resmî makamlar tarafından duyuruldu. Yapılan basın toplantısında duyurulmayan şey ise suçlunun önceki gece iğrenç bir suç ile ellerini yine kana bulamış olduğu.

Montanari'nin hemen arkasındaki dev ekranda gözlükçüdeki genç tezgâhtarın fotoğrafı belirdi.

Ve özellikle de onun gizlenmesine yardım eden suç ortağının tespitine ne kadar yaklaşılmış olduğu da açıklanmadı.

Kamera yine değişti. Bu sefer ekranın üçte birini kaplayan Montanari objektife uygun bir pozisyon alabilmek için üst gövdesini hafifçe çevirdi.

Ama sırayla gidelim. Otoritelerin yalanlamadığı bu ifşalar son derece güvenilir ve yetkili bir makamdan geliyor ve çok cesur bir gazeteci tarafından toplandı. Geçmişte kendisi de bir katilin şiddet eyleminin kurbanı olan ve ekranlardan uzun süre uzak kalan meslektaşım: Greta Alfieri.

Claps yayını televizyon stüdyosundaki bir salondan izliyordu. Ekranda Greta belirdi.

Bize her şeyi anlat Greta.

ON - İçimdeki Katil

Claps ekrana yaklaştı. Greta'nın yüz hatları gerilmişti ve sesi pek de kontrol altında gibi değildi. Ama bu sadece birkaç saniyelik bir durumdu, hemen sonrasında Claps zamanda geri dönmüş de karşısındaki ekranda agresif havasıyla Greta Alfieri'yi görmüş gibi oldu.

Greta, Riondino'nun Matteo Contri'yi işini görmek üzere Facebook'tan bulup sonrasında öldürmesinden, *Zincirlerinden Kurtulmuş Libero*'nun Milano'daki irtibatlarına ve dükkândaki kızı nasıl ırzına geçip öldürdüğüne kadar her şeyi anlattı. Sahip olduğu kişilikleri ve yıllar süren tedavilere rağmen bunların içinden en sapkın olanın nasıl kontrolü tekrar ele geçirdiğinden bahsetti. Henüz serbestken zimmetine geçirdiği parayı, şehrin semtlerinden birinde olan sığınağının nasıl bulunduğunu ve başka kurbanların hayatlarına sebep olabilecek bir yangın çıkararak sadece birkaç saat önce polisin elinden nasıl kaçtığını anlattı. Ve en sonunda Milano'da bir suç ortağı olduğunu söyledi.

Şüphelerin etrafında toplandığı ve tespit edilmek üzere olan bir suç ortağı var ama şu konuya dikkat çekelim: Bu suç ortağı muhtemelen yardım ettiği kişinin gerçekte kim olduğunu bilmiyor. Yani onu belki de sadece Zincirlerinden Kurtulmuş Libero olarak tanıyor ve kendini lekelediği suçlardan bihaber.

Kamera tekrar Montanari'ye döndü.

Şunu eklememe izin ver Greta, hiç şüphesiz bu kişi karşısındakinin kim olduğunu sadece hissetmiş bile olsa

ona yardım etmezdi. Umuyorum ki, daha doğrusu böyle olacağını düşünüyorum ki bu kişi yayınımız sayesinde suçluyu tanıyıp hemen polise haber verir; çünkü kendisinin iş birliği çok kıymetli ve yetkililerin bunu göz önünde bulundurarak ceza tespiti yapacaklarına hiç şüphe yok.

Kamera tam ekran Montanari'nin ciddi yüzüne odaklandı.

Giacomo Riondino kapana kısıldı. Milano'nun tüm sokakları gelmiş geçmiş en azılı suçlulardan birini avlamak üzere polis güçleri tarafından sımsıkı bir ablukaya alınmış bir vaziyette. Ama bu suçlu hâlâ özgür. Kanlı kaçışında şu ana kadar yedi masum insanı katletti. En kısa zamanda yakalanmazsa yine öldürecek. Bir şey bilen ya da ona yardım etmiş olan her kim varsa elini taşın altına koysun.

Yavaşça uzaklaşmaya başlayan kamera yeni kadrajı yakalayınca hemen durdu. Montanari tekrar porselenlerini sergileyen bir gülümseme tutturmuştu.

Sevgili izleyiciler... inanılması güç bir hikâye! Özel yayınımız burada sonlanıyor ama bizi izlemeye devam edin: Gelişme olması hâlinde sizi gerçek zamanlı olarak bilgilendireceğiz. Ve yarın akşamki özel yayınımızı kaçırmayın: Duymuş olduğunuz tüm bu açıklamaları detaylı bir şekilde analiz etmek üzere masaya yatıracağız. Görüşmek üzere!

ON - İçimdeki Katil

Televizyon hemen uzaktan kumandayla kapatıldı.

"Seni eve almamalıydım. Sana yardım etmeyi kabul etmemeliydim..." Adamın sesinden umutsuzluk akıyordu.

"Ne var yani? Artık ihtiyacın olduğunu söylediğin tüm paraya sahip değil misin? O para olmasaydı hayatın mahvolmuş olmayacak mıydı?" Riondino'nun dudaklarında uğursuz bir gülümseme vardı.

"Şimdi de mahvolmuş durumda zaten. Kaçacak yer yok. Buraya geri dönüp seni bulacaklar."

"Sakin ol... ben henüz gelen kimseyi görmüyorum, yoksa yanılıyor muyum?"

"Gelecekler, gazetecinin neler söylediğini duymadın mı? Olup biten her şeyi olduğu gibi kurgulamışlar, sana suç ortaklığı eden kişiyi kısıtlı bir grup içinde arıyorlar."

"Kahretsin, sen ne kadar da safsın! Polisin uyuduğunu falan mı sanıyordun? Muhtemelen telefonun ve internetin kontrol altında ama biz zaten hiç onlar üstünden iletişime geçmedik. Neden sana bir çift 'gizli' telefon hattı aldırdım sanıyorsun?"

"Evet, ama..."

"Ve şüphelendikleri birkaç kişi varsa, henüz bunlardan hangisinin suç ortağı olduğunu bilmediklerine şüphe yok,

aksi hâlde çoktan buraya gelmiş olurlardı ve az önce gördüğümüz gibi bir yayına izin vermezlerdi."

"Araştırmaya, seni aramaya gelecekler."

"S.keyim, kes şunu! Öyle bir şey yapmayacaklar. Belki şu an evinin girişini gözetleyen biri vardır bile, hatta belki seni dışarı çıktığında takip bile edecekler ama buraya gelmeyecekler, neden biliyor musun?"

Ellerindeki titremeyi kontrol etmeye çalışan adam sessiz kaldı.

"Mantıklı düşün, neden ben havai fişekler eşliğinden kaçtıktan hemen sonra böyle bir şey söylediler sence?"

"Seni ele vermem... ve beni polisle iş birliği yapmaya zorlamak için."

"Beni rezil etmek için şüphesiz ama sadece bu da değil, elde etmek istedikleri şey başkaydı: Suç ortağımın yanmak üzere olduğunu bilmemi istediler. Böylece beni sokakta zor durumda bırakacak ve ondan yardım istememe engel olmuş olacaklardı."

"Ama sen yine de geldin."

"Hesaba kattığım bir riskti bu. Onlar organize olmadan bunu yapacak vakit vardı. Beni avuçlarına aldıklarından emindiler. Hem sonra başka bir alternatifim var mıydı?"

Riondino tekrar konuşmaya başlamadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Dinle, burada uzun kalmayacağım. Yarın bil-

dirdiğin posta kutusundan belgelerimi almaya gideceksin ve belgelerim elime geçtiği anda bilgisayarı açacağız ve anlaştığımız gibi bir buçuk milyon avroyu hesabına aktaracağım. Sonra da ortadan kaybolacağım."

"Evi gözetliyorlarsa nasıl dışarı çıkacaksın?"

"Sakin ol, bir yolunu bulacağım."

Como elli kilometre, İsviçre ise biraz daha fazla uzaklıktaydı. Öğleden önce sınıra varırdı ve sınırdan sanki orada oturan biri gibi yürüyerek geçerdi. Oradan Lihtenştayn'a vardığında ise kendi parasını çekip yeni hayatına hazırlanabilirdi. Bu hayatı nerede kuracaktı? Bunu seçmek için bolca vakti olacaktı...

"Çok insan öldürdün... hem de sana yardım edenleri bile..."

"Senin de aynı sonu yaşayacağından mı korkuyorsun? Ne için, bir buçuk milyon para tasarrufu yapmak için mi? Güzel, o zaman parayı hesabına sen bana belgelerimi vermeden önce gönderirim. Böylece belgeleri aldıktan sonra seni öldürsem bile her hâlükârda parayı kaybetmiş olurum."

Suç ortağı cevap vermedi ama bakışları korkusunu ve şüphelerini ele veriyordu. "İzimi kaybettirmek için böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun? Haydi ama, sen zeki bir adamsın: Bu ancak arkamda yeni izler bırakmaya sebep olur. Polis cesedini bulduğunda her şeyi anlar, beni bulmak için yollar arar, Lihtenştayn'da açtığım yeni hesaba kadar ulaşır ve

oradan da benim bankamı bulur. Ben daha fazla toz kaldırmadan yok olmak istiyorum kahretsin."

"Emin olmak zorundayım..."

"Dinle, benim yeni kimliğimi ve yeni bir hayat kurmak için nereye gittiğimi bilmeyeceksin. Ve son olarak da aramızda olanlarla ilgili sırrı saklamak için elinde bir sebebin olacak. Seni neden öldüreyim?"

Kısa bir aradan sonra Riondino'nun bakışları keskinleşti. "Aksine ben sana güvenmek zorundayım. Belgelerimi almak için dışarı çıktığında hemen polise koşabilirsin."

"Hayır, böyle bir şey yapabileceğimi..."

"Böyle bir şey yapmayacağını biliyorum," dedi sözünü bir el hareketiyle kesen Riondino. "Bunun iki sebebi var. Beni yakalatarak bu durumdan az bir cezayla yırtabileceğini düşünebilirsin ama hayatın bitmiş olur. Borçların seni boğar, ismin ve işin çöpe gider, ipini çekmek isteyenler de çok olur. Ayrıca her şeyi anlatan güzel bir e-posta yazdığımı da bilmen gerek. Tabii durumunu vahimleştirmek için birkaç küçük hayal ürünü ekleme yaptığım da doğru. Hâkim bunu okuduğunda az bir ceza alman mümkün olmayacak. Bu e-posta otomatik olarak gönderilecek, yani bunu durdurabilecek tek kişi benim. Ve bunu ancak tam olarak güvende olduğumda yapacağım, öncesinde değil."

Adamın beti benzi atmıştı; Riondino'nun alaycı gülümsemesi ise yeniden beliriverdi. Acaba suç ortağının kafasından

onu polise satma planı bir anlığına da olsa geçmiş miydi? "Aynı kaptan yiyoruz dostum. Ya zafer, zenginlik ve parlak bir gelecek ya da yenilgi, kodes ve her şeyin sonu. Oyuna hazır mısın?"

Adam gözlerini yere indirdi. "Evet..."

Evin sahibi uzun yıllar önce emekli olmuş yaşlı bir avukattı ve ilk endişelendiği şey yaşanan felaketin sigorta tarafından karşılanıp karşılanmayacağı oldu. Binadaki dairelerinin kime kiralandığı konusunda hiçbir bilgisi yoktu, şehirdeki diğer gayrimenkulleri gibi bunlarla da bir emlak ofisi ilgileniyordu.

Böylece, aslında dükkândan bozma küçük bir ofis olan bu emlakçının sahibi şafak sökmeden iki üniformalı polis tarafından yatağından kaldırılıp Sensi'nin ofisine getirildi.

"Benim kayıtlarımda daire boş gözüküyor komiser. Bu ev bizim kısa süreli kiraladığımız yerlerden. Dönemlik kiralamalardan... Zaten benim emlakçım da özellikle bu tür kiralık işleriyle ilgileniyor. Turistler... transfer olan yöneticiler... öğrencilere asla kiralamayız mesela."

"Ve bu son günlerde bu evi kiralamadınız öyle mi?"

"Evet. Tüm önümüzdeki ay boyunca tutuldu ama şu an boş. Kayıtlarımızı kontrol edebilirsiniz."

"Edeceğiz hiç merak etmeyin," dedi Sensi sert bir havayla.

"İnternet siteniz var mı? Online rezervasyon yapılabiliyor mu?"

"Tüm soruların sebebi nedir komiser? Yangın yüzünden mi? O daireden mi başlamış?"

"Siz nerede yaşıyorsunuz, dün akşam haberleri izlemediniz mi?" dedi Sensi sabırsızca.

"Sekiz haberlerini izledim, sonra da DVD'de film seyrettim ve yattım."

Komiser rahatsızlık veren bir şeyi eliyle uzaklaştırmak ister gibi bir hareket yaptı. "Tamam, internet sitesine dönelim."

"İnternet sitemiz var elbette." Emlakçının sesi hafifçe titremeye başlamıştı. "Ama kira sözleşmesini burada, emlak ofisinde imzalıyoruz. Kısa süreli kiralama bile olsa bir kira kontratı kaydı tutmak zorundayız."

"Anahtarları o zaman mı teslim ediyorsunuz?"

"Bu, evde ne zaman oturulmaya başlanacağına bağlı ama anahtarları hep kendim teslim ederim. Ve o dairenin anahtarlarını emlakçıda bulabilirsiniz."

"Dairenin diğer anahtarları kimlerde var?"

"Sanırım başka kimsede yok... Ev sahibi avukat dışında."

Önceki kiracılardan biri anahtarı çoğaltmış olabilir, diye düşündü Sensi.

"Bana söyler misiniz, bu evin önceki kiracıları arasında Antonio Greco diye biri var mıydı, hatırlıyor musunuz?"

"Böyle, burada aklımdan mı..."

"Endişelenmeyin, önceki kiracıların hepsini kontrol edeceğiz. Ama siz hiç Antonio Greco diye birini tanımıyor musunuz?"

"Hayır..."

"Alberto Reggi?"

"Hayır..."

Sensi *Zincirlerinden Kurtulmuş Libero*'nun diğer irtibatlarının adlarını saydı.

"Hayır, bu kişilerden hiçbirini tanımıyorum."

"İyi düşünün, bu bir oyun değil. O daireyi kim kullanıma sunduysa cinayete ortaklık suçlamasıyla karşı karşıya."

Adam bembeyaz kesildi. "Cinayet mi? Yangında biri mi öldü? Kazara adam öldürmekten mi bahsediyorsunuz?"

"Doğru duydunuz, cinayet. Ve kasten adam öldürme, kazara değil."

Adam neredeyse oturduğu yere yığılıp kaldı.

"Evet, şimdi bir şey hatırlıyor musunuz?" diye sordu Sensi daha da sert bir tonla.

"Hayır... Saydığınız adlardan hiçbirini tanımıyorum."

"O zaman başka bir şey yok. Memurlar ofisinize kadar size eşlik edecek. Onlara tüm kayıtları, bilgisayarları ve elinizdeki dairelerin anahtarlarını vermek zorundasınız. Ve elbette ki size ulaşabileceğimiz bir yerde olun."

Claps birkaç saat için de olsa derin bir uykuya dalmayı başarmıştı. Kıyafetlerini bile çıkarmadan yatağa uzandığı anda tükenmiş bir hâlde kara bir deliğe dalmıştı âdeta.

Sonra birden zihni tamamen açık bir şekilde aniden uyanmıştı; dışarıda gün yeni ışıyordu.

İlk yaptığı şey arayan biri olup olmadığını görmek için cep telefonuna bakmak oldu.

Hiç arama yoktu ve bu Riondino'nun hâlâ yakalanamadığı anlamına geliyordu.

Milano'nun üstünü örten gökyüzüne baktı, mosmor gibiydi. Kötü bir alametin muğlak duygusunu hissetti.

Elinden geleni yapmıştı. Riondino şu an serbestti ve kim bilir neredeydi ama etrafındaki toprağı ateşe vermişlerdi. Suç ortağı polise gitmese bile Riondino artık ondan yardım alma riskine giremezdi. Bir sığınağı olmadan, peşinde onu arayan polislerle ve özellikle de alarma geçen halkla böyle bir kaçış uzun süremezdi. Er ya da geç biri onu fark edip telefona sarılacaktı.

Ama şu mosmor gökyüzü yok muydu...

Önceki akşam televizyondaki özel yayından sonra Greta'nın yanına gitmeye çalışmıştı ama gazetecinin etrafında çok sayıda kişi vardı, kadının bakışları ise uzak ve heyecan yüklüydü. Claps için ise yalnız kalıp her şeyin bitmesini bekleme istek ve ihtiyacı daha fazlaydı.

Bilgisayarın karşısında kahvesini yudumladı. Reti'nin verdiği harici bellek ve önceki gün Montelupo'dan gelen Rinaldi'yle yapılan seansların kayıtları masanın üstünde duruyordu.

Claps belleği bilgisayara takıp Giulia'yı bıraktığı yerden dinlemeye devam etti.

"Her şey açık mı? Tekrar etmeme gerek var mı?"

Suç ortağı çıkmaya hazırdı, önceki geceden çok daha kararlı görünüyordu.

"Şüphe çekmemem gerekiyor, etrafıma bakınmadan normal bir şekilde yürümek zorundayım. Karşıdaki kafeye gidip bir kahve alacağım, sonra da köşedeki gazeteciden bir gazete. Geri dönüp arabamı almak üzere binanın garajına ineceğim ve postaneye gideceğim."

"Peki seni kimsenin takip etmediğinden emin olmak için ne yapacaksın?"

"İlk fırsatta tüm park yerlerinin dolu olduğu bir caddede ikinci sırada durup bir şey alıyormuş gibi yapacağım, mümkünse yolun karşı tarafında bir dükkân bulmam daha iyi olur."

"Sigara almak ideal bir fikir."

Suç ortağı onayladı. "Böylece arabadan indiğimde arkamda beni izlemek için duran biri olacak mı göreceğim. Tekrar yola çıkıp birkaç dakika sonra aynı tiyatroyu tekrar oynayacağım."

"Takip edildiğini anlarsan ne yapacaksın?"

"Soğukkanlı kalıp hiçbir şey yokmuş gibi davranacağım. Postaneye gidip taahhütlü bir mektup gönderiyormuş gibi yapacağım. Ancak sonrasında posta kutusunu açacağım."

"Sonrasında beni araman gerekecek, bunu nasıl yapacaksın?"

"Ancak kontrol edilmediğimden emin olursam arayacağım. Aksi takdirde hemen buraya geri döneceğim."

Riondino tatmin olmuş görünüyordu ama bir saniye sonra bakışları birdenbire buz kesti. "Sakın bir oyun oynamayı aklından bile geçirme."

"Hayır ama istediğin o belgeleri paraların hesabıma geçtiğini görmeden alamayacaksın."

Riondino tek bir kelime bile etmeden bilgisayarı açtı ve suç ortağının gözleri önünde bankanın internet sitesine girip ödeme talimatını verdi.

Sesi aniden boğuk bir şekilde çıktı: "Ben sözümü tuttum, şimdi sıra sende."

"Bu para benim hesabıma geçti demek değil, yalnızca bir ödeme emri verdin o kadar."

"Fazla beklemek zorunda kalmayacaksın aşağılık herif. Aynı bankanın bir hesabından diğerine para gönderilmesinden bahsediyoruz; benzer bir işlemin günler sürdüğü İtalya'dan bahsetmiyoruz."

"Bir buçuk milyonu hesabımda görmek istiyorum, yoksa belgeleri sana vermeyeceğim."

"Artık olabildiğince çabuk çekip gitmemi istemiyor musun yoksa? O lanet ödeme hesabına geçene kadar evinde kalmamı mı tercih edersin? Başka bir yere kaçamam mı sence..."

Suç ortağı tereddüt eder gibiydi.

"Gerçekten de polisin gelip beni burada bulma riskine girmek istiyor musun? Dün akşam söylenenleri sen de duydun: Bana yardım eden biri olduğunu biliyorlar. Ve daha önce bir kez seni ziyaret ettiler..." Riondino gözlerini suç ortağının gözlerine dikti. "Ödeme emrini verdiğimi gördün. Daha fazlasını yapamam. Hayatından sadece birkaç saat sonra çıkıp gidebilirim... Güvensizliğin yüzünden her şeyi mahvetmek istiyor musun?"

Suç ortağı gözlerini yere indirmeden önce bakışlarını birkaç saniye onun gözlerinde sabit tutmaya çakıştı. "Hayır," diye mırıldandı çıkıp kapıyı ardından kapatmadan önce.

Riondino sokağa bakan pencereye yöneldi: Kısa süre sonra kaldırımda beliren adam yakındaki kafeye doğru yürüdü. Her şey normal görünüyordu, peşinde kimse yoktu.

"Bu hiçbir anlama gelmez, nereye gideceğini görmek için arabada bekleyen birileri olabilir."

"Doğru Kurnaz."

"Ve garajın çıkışı arka sokakta. Arabayla çıkarken peşine birileri takılacak mı göremeyeceğiz."

"Öyle bir şey olursa kendisi fark eder ama yine de dışarı çıkarken çok dikkatli olmalıyız: Makyajlı ve kesinlikle tanınmaz bir hâlde olmalıyız. Yanımızda, sorulması hâlinde gösterecek kimlik belgemiz olmalı."

"Hannibal onun işini görmek için hazır bekliyor..."

"Titriyordu ama önce almaya gittiği şeyleri ele geçirmemiz gerek."

"Jack... onu öldürmesek daha kolay olmaz mı?"

"Yumuşuyor musun Kurnaz? Belki yeni ismimizi bilmeyecek ama makyajlı hâlimizi ve bir süre taşıyacağımız yüzü görecek. Ayrıca yurt dışındaki hesabımızdan ve parayı hangi bankada tuttuğumuzdan haberdar. Ölmek zorunda."

ON - İçimdeki Katil

Greta o sabah erken uyanmadı, hatta aksine uzun zaman sonra ilk defa onu derin bir uykudan çalar saatin sesi kaldırdı.

Kendini birkaç dakika şaşkın hissetti. Başında sanki akşamdan kalmaymış gibi bir ağrı vardı... Nitekim önceki akşam yaşadığı ve duygu patlamaları, eski hisler ve endorfin dalgalanmalarıyla uçup giden o çılgın saatler sarhoşluktan pek de farklı sayılmazdı.

Yayından sonra etrafını yüz insan sarmıştı: Gülümsemeler, hayranlıklar, destek dolu bakışlar. O arada Claps'i biraz terslemiş olabilirdi, bir süre ona teşekkür etmek için bekleyen adam sonra birdenbire ortadan kayboluvermişti. O mutlak coşku hâlinde Montanari'nin onu evine bırakmasına izin vermiş ve hatta eski müdürü yukarı çıkma girişiminde bile bulunmuştu. Bir an için bu teklifi kabul etmeyi bile düşünmüştü... ne de olsa o, ara sıra kendini kendi başına tatmin eden Greta Lafenice gibi bahtsız değildi.

Yataktan kalkar kalkmaz aynada kendine baktı. O Greta Alfieri'ydi ve gözleri artık o kurban gözleri değildi.

Sonra cep telefonuna koştu. Telesekreter mesajlarla doluydu, neredeyse hepsi aynı numaradandı: Bir gün öncesine kadar çalıştığı internet sitesinin yöneticisi. Her yeni mesajda kullandığı ton biraz daha sertleşiyordu. O sabah gönderdiği son mesaj çok kısaydı: Emir kipinde bir temenni: "Cehennemin dibine git!"

Hayır, ona tek bir kırıntı bile bırakmadan ani ve ihtişamlı bir şekilde televizyona dönmesinden hoşnut kalmamış olmalıydı. Eh o zaman internet sitesiyle birlikte kendisi cehennemin dibine gidebilirdi!

Duştan çıkar çıkmaz iki kişinin iletişim bilgilerini almak üzere Montanari'nin redaksiyon ekibini aradı. Akşam özel yayın vardı ve eğer aklındaki o iki röportajı yapabilirse büyük bir başarı olurdu. Ama bunun kolay olmayacağını biliyordu. İletişim bilgilerini vermek üzere televizyondan aradıklarında ayaklarına oje sürmeyi yeni bitirmişti. Uzun süredir kullanmadığı çok güzel kırmızı bir oje seçmişti.

E-posta ile kaybedecek vakit yoktu ve böyle bir röportaja ancak konuşarak ikna etmeyi ümit edebilirdi. İlk numarayı tuşladı.

"Terry Schiavi ile mi görüşüyorum?" Greta onu minyon, ince sesli ve korku dolu bakışları olan genç bir kadın olarak hatırlıyordu.

"Kiminle görüşüyorum? Bu telefon rehberimde kayıtlı değil."

Duymayı beklediği ses bu değildi. Hâlâ hoş bir sesti ama kararlı ve küçümseyici bir tonu vardı. Greta, Schiavi'nin iş yerinde olduğunu düşündü. "İsmim Greta Alfieri. Belki beni hatırlarsınız, yedi yıl önce televizyonda sizinle ilgili bir haber yapmıştım."

Ses kararsız bir hâl aldı: "Evet... sizi dün televizyonda gördüm..."

"Biraz sohbet edebilir miyiz Terry?"

"Beni Riondino için arıyorsunuz değil mi? Bakın üzgünüm ama belirli anıları deşmek istemiyorum."

Ses tekrar belirli bir kararlılığa bürünmüştü, yeniden yaşamaya başlamak için etrafına ördüğü kabuk bu muydu? Tam ters tarafta olan bir Lafenice mi?

Greta kancasını attı: "Sizi anlıyorum Terry, bu sadece lafta değil ama. Belki biliyorsunuzdur, ben de korkunç anlar yaşadım. Sizinkine çok benzer."

"Çok iyi hatırlıyorum, birkaç yıl sonraydı. Morphy." Sesinde hafif bir sıcaklık vardı.

"Bu yüzden konuşabileceğimizi düşündüm. Sizden gerçek bir röportaj istemiyorum ama neler geçirmek zorunda olduğunu bilen kadınlar arasında bir dertleşme belki bu... Sizin şu an, Riondino şehirde özgürce dolaşırken neler hissettiğinizi tahmin edebiliyorum."

"Kameraların olduğu bir röportajdan bahsetmiyorsunuz yani, öyle mi? Sadece siz ve ben mi olacağız?"

Kabul edecek miydi? "Evet bunu size ben taahhüt ediyorum."

"Bir şey daha var... Bu akşam özel bir yayın daha olacağı duyuruldu, siz orada olacaksınız değil mi?"

"Yayını ben yöneteceğim."

"Konuştuklarımızdan da bahsedecek misiniz?"

"Bu benim işim Terry ama bunu yaparken..."

Terry Schiavi onun sözünü kesti. "O zaman beklemeyi tercih ediyorum. Eğer hâlâ istiyor olursanız sonra konuşuruz ama şu an değil. Riondino serbestken herhangi bir şekilde dikkatleri üstüme çekmek istemiyorum."

Greta hayal kırıklığıyla irkildi. Kahretsin, bunu daha önce düşünmüş olmalıydı! Ne kadar saçma görünse de Riondino'nun dikkatini çekmek istemiyordu. Greta'nın bunu düşünememiş olması tam bir aptallıktı!

"Terry iyi düşünün... Riondino'nun tekrar sizin peşinize düşmesi gibi bir risk yok," diyerek onu ikna etmeye çalıştı.

"Sizin için söylemesi kolay tabii, size saldıran kişi öldü; şehirde başı boş dolaşmıyor. Ama konuşacağız, o canavar yakalandığı zaman ararsınız." Terry Schiavi, Greta'ya cevap verecek zaman bırakmadan telefonu kapattı.

"Greco dışarı çıktı doktor, birkaç dakika önce."

"Takip ediyor muyuz?"

"En uyanık adamlarımızdan ikisi arkasında, onu kaybetmezler merak etmeyin."

"Takip edildiğini anlamamalı."

Sensi saate baktı: Riondino izini kaybettirdikten sonra on iki saat geçmişti. Televizyondan çağrı yapılmasının üstünden de sekiz saatten fazla. Ve hâlâ ortada bir netice yoktu...

"Bu konuda da içiniz rahat olsun."

"Rahat olmayı s.keyim Maiezza!" diye bağırdı yumruğunu masaya indirip. "Ben ancak Riondino kafese tıkılınca rahatlayacağım!" Sensi yaptığı bu çıkıştan hemen pişman oldu. "Üstüne alınma... gerginlikten. Diğeri... şu Reggi, hâlâ markette mi?"

Maiezza onayladı: "Bu çok normal. Adam bir restoranda çalışıyor. Yine de bir dakika bile gözden kaçırmıyoruz."

"Dinle, önümüzdeki saatlerde bir gelişme olmazsa o ikisini akşamdan önce burada karşımda istiyorum. İkisini de iyice mercek altına tutmamızın vakti geldi. Önce onlarla başlayalım, diğerlerine de sıra gelecek."

Claps, Riondino'nun Profesör Reti ile yaptığı görüşmeleri dinliyordu.

Jack yavaş yavaş diğer kişiliklerin hafızalarını bulmaya başlıyor gibiydi. Onları yönetebiliyordu. Kont, Aktör ve Profesör arka planda kalmış gibi görünüyordu ama hipnoz altında çağrıldıklarında hâlâ kendilerine özgü kimliklerini açıkça ortaya koyuyorlardı. Erime süreci daha en başındaydı. Giulia çok nadir ortaya çıkıyordu. Tatlılıkla Küçük'ten ve şiirlerinden bahsediyordu ama konu Jack'e gelince sessizleşiyordu. Aynı şey Profesör, Jack'e Giulia hakkında bir şeyler sorduğunda da oluyordu. İkili arasında bellek payla-

şımı ve bir erime durumunu düşündürecek en ufak bir alan yokmuş gibiydi.

Claps dinlemeye tamamen dalmıştı ama masasındaki cep telefonu titremeye başladığı anda cihazı yüreği ağzında kapıverdi. Riondino'nun tutuklanmış olduğuna dair içinde beliren ümit ekranda görünen Greta'nın ismiyle soluverdi.

Cevap vermedi, bir tek arayanın Sensi olması hâlinde cevaplayacaktı.

"Geldim, zarf bende."

"Açtın mı?"

"Hayır, anlaştığımız gibi. Yeni kimliğini bilmemem gerekiyor, böyle kararlaştırmıştık."

"Aferin sana. Peşinde kimse var mı?"

"Bana dediğin gibi yaptım. Beni takip eden kimse yoktu."

"Yine de dikkatli olmaya devam et. Şu an neredesin?"

"Postanenin önündeyim. Arabanın içinde."

"Ve şu an daha zenginsin. Sorunların çözüldü. Memnun musun?"

"Ancak sen evimden çıkıp uzaklara gittiğinde memnun olacağım."

"Çok yakında o da olacak ama önce benim için bir şey daha yapman gerekiyor. Biraz nakde ihtiyacım var, üç bin avro kadar diyelim. Bu parayı kendi hesabından çek, bana evraklarla birlikte vereceksin."

"Dinle... eve gelmeyeceğim. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Seni arayıp evraklarla benden istediğin parayı nereye bıraktığımı sana söyleyeceğim. Hepsini kolayca alabilirsin. Ve defolup gidersin."

"S.keyim! Şimdi beni iyi dinle o... çocuğu: Gerçekten de bu hazine avı oyununu oynayacağımı mı sandın?! Üstümde kimliğim olmadan polislerin işgali altındaki bir şehirde açığa çıkacağım öyle mi? Seni öldüreceğimden mi korkuyorsun yoksa beni çoktan aynasızlara sattın mı?"

"Seni satmadım."

"O zaman yukarı çıkıp evrakları elime teslim ederek bana bunu ispatla. Eğer beni sattıysan seni de beraberimde götüreceğim unutma."

"Sana seni satmadığımı söyledim, sonumu kendi ellerimle getirecek kadar aptal değilim!"

"Sana yarım saat veriyorum, sonrasında o e-postayı göndereceğim, Lihtenştayn'daki hesap numaranla birlikte ve ne pahasına olursa bu binayı da havaya uçurup kaçmanın bir yolunu bulacağım, kahretsin. Eğer işler böyle gelişirse asla gözlerini kapatmamayı öğrenmek zorunda kalacaksın, uyumak için bile, çünkü er ya da geç seni al-

maya geleceğim ve seni temin ederim ki ölmek acılarının en azı olacak."

Komiser Sensi son saatlerde yaşadığı sayısız öfke nöbetlerinden birine daha tutuldu. "Hep şu s.ktiğimin beresi, bu sefer bir de gözlükler var!" Bu sefer incelediği kayıt metro kameralarının kaydettiği görüntülerdi. "Yüzünün net bir şekilde görüldüğü tek bir kare bile yok!"

"Ama onun olduğundan hiç şüphe yok Doktor. Diğer kayıtlardan gördüğümüz üzere patlamadan sonra binadan hemen ayrılan kişilerden biri. Taktığı bere de dükkânın yakınında kafasında olanla aynı."

"Sırtında bir sırt çantası var..."

"Yedek kıyafetler... makyaj malzemeleri... kaçarken yanında olması gereken şeyler."

Sensi birkaç saniye düşüncelere daldı. "İndiği durak tespit edildi mi?"

"Az kaldı Doktor."

"Güzel, büyük bir gelişme değil ama yine de bir şey... Yüzünün ve kıyafet detaylarının görüldüğü net kareleri seçip yayalım. Televizyon ve gazetelerde yayınlansın. Onu gördüğünü hatırlayan ve belki de nereye gittiğini fark eden birileri çıkacaktır."

"Hemen ilgileniyorum Doktor."

Sensi gitmesine başıyla izin verdikten bir saniye sonra Maiezza'ya seslendi: "Antonio Greco ne oldu?"

"Kısa bir süre önce bankaya uğrayıp evine geri döndü. Sadece birkaç ödeme yapmış gibi görünüyor."

"Peki ya diğerleri?"

"Hepsi iş yerinde, market alışverişini yapıp restorana dönen Reggi de dâhil olmak üzere."

Sensi bir hırıltı eşliğinde eliyle yine aynı çıkabilirsin işaretini yaptı.

Suç ortağının cesedi yerde uzanıyordu, bina garajında arabayla duvar arasına sıkışmış hâldeydi. Hâlen nefes alıyordu.

Hannibal son derece sakindi. Kalbi çok yavaş ve düzenli atıyordu.

Garajda karanlık bir köşeye saklanıp onun park etmesini beklemişti ve arabadan indiği anda arkasından yaklaşmıştı. Çıplak elleriyle tam boynunun dibini net bir hareketle vurmuştu.

Jack yavaş yavaş geri döndü. Kalbi hızlanmaya başladı, daha derin derin nefes alıyordu artık. Belgelerin olduğu zarf suç ortağının dizüstü bilgisayarıyla birlikte sürücü koltuğunun ya-

nında duruyordu. Alabilmek için adamın bedeninin üstünden atlamak zorunda kaldı. Hafifçe titreyen elleriyle zarfı yırttı.

Gülümsedi: Mükemmeldi, hepsi mükemmeldi!

"Şimdi işini bitirebilirsin Hannibal."

Riondino bilinci yerinde olmayan suç ortağının üstüne eğildi. Adamın kafasını bir top gibi ellerinin arasına aldı. Hızlı ve sert bir hareketle uğursuz bir ses eşliğinde boynunu ters çevirdi.

Artık kalbi deli gibi çarpıyordu, dakikada yüzden fazla olmalıydı. Park yerinin kapısını kapattı. Adımlarının gittikçe daha da asimetrik bir hâl aldığını fark edemeden asansöre doğru ilerledi. Asansöre bindiğinde gözleri kendi etrafında hızla dönmeye başladı.

"Bana rüya gördüğünüzü mü söylüyorsunuz Giulia?"

"Şaşırdınız mı? Herkes rüya görür Profesör, siz de görüyorsunuz öyle değil mi?"

"Bu doğru, herkes rüya görür."

"Bana nadiren oluyor ama oluyor."

Claps de şaşırmıştı. "Yerinde" olmadığı zaman tıpkı uzak bir düşünce, arka plandaki ses gibi soyut bir şekilde var olan bir kişilik nasıl rüya görebilirdi?

"Ne rüya görüyorsunuz Giulia?"

"Gördüğümü biliyorum ama ne gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Gerçekten hiçbirini hatırlamıyor musunuz?"

"Sürekli gördüğüm bir tane var mesela... ama size anlatmak istediğimden emin değilim."

"Lütfen anlatın Giulia, yaptığımız seanslarda yol kat etmemize yardımcı olabilir."

"Bilmiyorum Profesör... size anlatırsam kim bilir benim hakkımda neler düşünürsünüz..."

"Biraz cesaret, korkmayın, anlatın bana."

"Jack'e söyleyecek misiniz?"

"Sadece ikimizin arasında kalacak Giulia."

"Yatan biri var... ve ben de onun yanındayım. Yakınında. Çıplak. Çok hoş güzel bir vücudu var. Teni süt gibi beyaz."

"Bu bir kadın, öyle değil mi?"

"Evet... onu okşuyorum. Güzel göğüsleri var. Cildi ipek gibi. Onu okşamak çok hoşuma gidiyor... ve bunu yapmaya devam ediyorum. Onunla konuşuyorum... kalçaları yumuşacık."

"Peki kadın sizi okşuyor mu?"

"Hayır... sadece ben yapıyorum... tenini hissediyorum...

göğüsleri bir avuç kadar... göğüs uçları süt gibi teni üstünde koyu renkli kalıyor... karnı o kadar içe çökük ki elim sığıyor... Çok güzel... Titriyorum... Asla durmak istemiyorum ama bir süre sonra onun gitmek zorunda olduğunu biliyorum... gidip benden uzaklaşmak zorunda."

"Nereye gitmek zorunda olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır... ama kırmızı bir elbise giyeceğini biliyorum... ve gidecek."

Claps kaydı durdurdu. Çok gergin olduğunu fark etti, tüm kasları kasılmıştı.

Giulia biliyordu!

Görmek istemiyordu, bilmiyormuş gibi numara yapıyordu ama biliyordu!

Kırmızı elbise... o beyaz bedeni kaplayacak kanı ifade ediyordu.

İşte masumiyeti bu noktada bitiyordu: Hissettiği erotizmin formundan değildi bu, bir bedene sahip olmanın verdiği keyiftendi, kendine söylediği yalan gibi rüyalarında Jack ve Hannibal ile paylaştığı bir hafıza bütününü gizliyordu o kadar...

Claps kendini tükenmiş bir hâlde koltuğa bıraktı.

Birden fazla kişilik... aynı ağacın farklı dalları... Kimisi zehirli, acı meyveler veriyor, kimisi de tatlı ya da tatsız meyveler. Ama hepsi aynı bitkiye aitti...

Giulia'nın rüyasından sonra Claps, Profesör Reti'nin seans kayıtlarını ileri sararak hızlı bir şekilde dinledi. Rastgele seçtiği birkaç kaydı dinledi sadece. O kayıttan sonra ilk defa Riondino'yu tek bir kişi olarak düşündüğünü fark etti. Artık Jack ya da iğrenç olduğu kadar tehlikeli de olan Hannibal yoktu; kendisine karşı acıma ve mantıksız bir çekim duyduğu, o zihnin içine hapsolmuş "masum" Giulia yoktu artık.

Profesör Reti haklıydı: Ortada tek bir kişi vardı ve ne pahasına olursa olsun durdurulması gerekiyordu. Ve bu kişi Giacomo Riondino'ydu.

Biraz da Rinaldi'nin kayıtlarını dinlemeye karar verdi. Riondino'yla ilgili hiçbir şey anlamamış olan o ukala aptal Rinaldi, Riondino'nun kendini manipüle etmesine izin ver-

miş ve böylece ona kendisi ve diğer insanlar için tehlikeli değildir raporu vermişti.

Greta, Terry Schiavi tarafından reddedildikten sonra kendini yeni bir olumsuz cevaba hazırlamıştı. Doktor Rinaldi, Claps'le konuşmuştu evet ama bunun dışında her tür başka beyanı reddetmişti. Şimdi, tam da şimdi son günlerde yaşanan gelişmelerin yarattığı tüm karmaşa ve önceki gece televizyonda yaptığı açıklamalardan sonra mı onunla konuşacaktı? Şartlar böyleyken doğal olarak psikiyatristin cep telefonu kapalıydı, ev telefonu ise cevap vermiyordu. Ama Greta bunun sonuç vereceğinden emin olmasa da her hâlükârda son bir girişimde bulunmaya karar verdi. Sonuçta bu girişimi boşa gitse bile elinde zaten o akşamki özel yayında kullanacak bol miktarda malzeme vardı.

Rinaldi'nin oturduğu binanın önündeyken, herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için redaksiyonu son bir kez aradı. Telefonu hemen Montanari'ye bağladılar. "Hiçbir şey yok Greta, polise yirmi kadar ihbar olmuş hepsi boşa çıkmış. Claps'ten bir şey öğrenemedin mi?"

"Tüm sabah onu aradım ama cevap vermiyor."

"Kahretsin, ne tuhaf bir adam bu...! Neyse, umalım da Riondino'yu bu akşamdan önce yakalayamasınlar."

"Yoksa özel yayının mahvolur öyle değil mi?"

"Yapacağın açıklamalar çok özel ve bunlar sadece bizde var. Ama eğer biz yayına girmeden onu yakalarlarsa bu bilgiler ikinci planda kalır ama yakalanma haberini herkes yayınlar. Elde edeceğimiz izlenme de cehennemin dibine gider!"

"O zaman umalım da bu arada başka birini daha öldürsün, belki bu haber sadece bizim yayınlamamızı ister..."

"Aferin, espri yap sen, oysa dün akşamki özel yayınımız, dikkatini çekerim *bizim* diyorum, senin için çok önemliydi."

"Sakin ol, hâlâ önemli, özel bir röportaj peşindeyim sadece."

"Kiminle?"

"Kimsenin sahip olmadığı kıymetli bir mal. Rinaldi."

"İşte benim haber kraliçem! En kısa zamanda haber ver, ve sakın unutma: Saat 17.00'de redaksiyonda brifing var, saat tam 21.00'de yayına gireceğiz."

Haber kraliçesi... Greta önceki akşamdan sonra ilk defa kendini rahatsız hissetti.

Zili çaldığında hiçbir cevap alamayacağından neredeyse emindi. Belki Rinaldi şehirde bile değildi, üstündeki baskılardan kaçmak için bir yerlerde inzivaya çekilmiş olabilirdi. Ama bir sürpriz oldu ve diyafon cızırtıyla açıldı.

"Ben Greta Alfieri, Doktor Rinaldi, sizinle biraz konuşmak için yukarı gelebilir miyim? Ne istiyorsanız onu söylemekte özgürsünüz, sorularıma cevap vermek zorunda değilsiniz."

Claps bunu hiç beklemiyordu. Rinaldi daha ilk seanslardan çok yetenekli ve iyi hazırlanmış duruyordu. Elbette ki Profesör Reti'nin bıraktığı yoldan devam ettiği içindi bu. Riondino onun emin ellerinde diğer kişiliklerinin hafızalarını biriktirerek grubuyla tam olarak eriyip kaynaşmaya doğru ilerliyordu.

Giulia'yla ilgili birkaç kaçak söz dışında Rinaldi'nin odak noktaları Kurnaz, Kont ve doğal olarak Jack gibiydi.

Jack onu manipüle edip kandırmaya ne zaman başlamıştı?

Dersini bu kadar iyi çalışmış Rinaldi böyle bir şeye nasıl izin vermişti? Durum barizdi: Hiç hipnoz kullanmamıştı, bu da Riondino'nun rol yapmasına, yalan söylemesine ve onu aldatmasına yol açmıştı. Böyle bir şeyin hipnoz transı altında olabilmesine imkân yoktu.

Rinaldi'nin kayıttaki sesi gerçekte olduğundan çok daha derindi. *"Hepimizin sorunları var Jack ama biz senin sorunlarından bahsetmek için buradayız, benimkilerden değil."*

"Kendini bana açmaktan mutlu olursun diye düşünmüştüm. Artık arkadaşız ne de olsa."

"Aramızda çok iyi bir ilişki var. Ama hasta doktor ilişkisi. Ama arkadaşlık sonra olacak bir şey Jack, sen nihayet buradan ayrıldığında kurulacak bir şey."

"O gün hâlâ çok mu uzak?"

"Çok büyük adımlarla ilerliyorsun. O gün gelecek..."

"Ben tüm gücümle elimden geleni yapıyorum. Sen de yapacak mısın Doktor?"

"Elbette, benim de elimden geleni yapacağıma güvenebilirsin. Neden böyle bir şey sordun Jack?"

"Bir süredir senin kendini veremediğini, neredeyse dalgın olduğunu görüyorum. Sanki endişelendiğin başka şeyler varmış gibi. İşte bu yüzden az önce seni rahatsız eden sorunların mı var diye sordum."

"Henüz bunları konuşmanın vakti değil. Ama bunları profesyonel işime yansıtmayacağımdan emin olabilirsin."

"Sana güveniyorum. Ama seni endişelendiren bir şey var öyle değil mi?"

"Seanslarımızda yeri olmayan kişisel sorunlar. Tekrarlıyorum: Biz senin sorunlarını çözmek için buradayız."

"Demek bana güvenmek istemiyorsun..."

"Artık yeter Jack. Eğer istemiyorsan bugünkü seansı burada sonlandırabiliriz."

"Sadece sana yardımcı etmek istemiştim. Ve inan bana, insanın kendini açmasının ne kadar zor olduğunu kimse benden daha iyi bilemez... Ne düşündüğümü biliyor

musun Doktor? Sana yardım etmek için hipnoz yapmayı öğrenip senin üzerinde uygulamayı çok isterdim. Tıpkı senin bana yaptığın gibi."

Claps yerinden sıçradı. Hipnoz mu?! Rinaldi, Riondino'ya hipnoz mu uyguluyordu?!

Peki neden görüşmelerinde bunu inatla inkâr etmişti? Böyle bir şey yapmasının ne anlamı vardı?

Claps'in zihnine yavaşça bir şüphe süzüldü... Belki de daha en başından beri Sensi'yle gözlerinin önünde olan ama dikkate almadıkları bir şey vardı...

Onu, yüzünde bir tebessümle birkaç gün önce Claps'in sorularını yönelttiği aynı koltuğa oturttu.

Greta biraz şaşkındı, Rinaldi'yi böyle beklemiyordu. Onu kafasında Claps'in anlattığı gibi sinirli ve gergin hayal etmişti. İçinde bulunduğu durumdan ezilen bir adam bekliyordu. Oysa karşısındaki kişi inanılmaz bir şekilde sakin ve rahattı: Karşısında rahatça oturmuş net bakışları ve dudaklarındaki hafif gülümsemeyle kadının konuşmaya girmesini bekliyordu.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler. Bunu yapacağınızı hiç düşünmediğimi itiraf etmeliyim."

"Neden ki? Bu hiç de kibar bir davranış olmazdı."

Adamın sesi de bir tuhaftı, Greta bu sesi neredeyse kadınsı buldu...

"İlk olarak size olanlar hakkındaki fikrinizi sormak istiyorum."

"Neyi kastediyorsunuz hanımefendi?"

Greta hayretler içindeydi: Bu adam onunla alay mı ediyordu? Rinaldi'nin basını püskürtmek için bulduğu yeni yöntem bu muydu?

Yine de kibarca yanıtladı: "Affedersiniz ama dün akşamki yayında konuşulanları izlemediniz mi?"

"Üzgünüm ama uzun zamandır televizyon izlemiyorum." Yine o tarifi zor ifade ve yarım gülümsemeyi takınmıştı.

"Gazete de mi okumuyorsunuz?" Bu sefer sesine biraz burukluk katmadan edememişti.

"Hayır, hiç okumadım."

Greta öfkeyle dolduğunu hissetti. Rinaldi onunla görüşmeyi basitçe reddetseydi daha iyi olmaz mıydı?

"Az önce söylediğim gibi sorularımı yanıtlamak zorunda değilsiniz. Benimle konuşmak istiyor musunuz? Aksi hâlde devam etmemizin bir faydası yok." Bu aşağılık herife bunun hesabını soracaktı. Özel yayında onu yerle bir edecekti.

Adam hemen cevaplamadı. Birkaç saniye Greta'yı dikkatle inceledi, neredeyse tüm bedenini tüm hatlarını dikkatle

izler gibiydi. Greta içgüdüsel bir rahatsızlık hissetti, bacak bacak üstüne atmıştı, eteğini aşağı doğru çekip bacaklarını örtmeye çalıştı.

"Çok güzelsiniz gerçekten. Saçlarınız boya mı yoksa kendi rengi mi?"

Bu kadarı da fazlaydı. Greta ayağa fırladı. "Beni kapıya kadar geçirecek misiniz yoksa kendim mi çıkayım?"

"Kokunuz da çok hoş. Biraz daha kalmak istemez misiniz?"

"Lütfen ama..."

Greta telaş içinde kapıya yöneldi ama kendisine bir şeyler olan ev sahibi onu durdurdu.

"Bir dakika bekleyin..." diye mırıldandı. Sonra üst bedeni sallanmaya başladı, yarı açık gözleri hızlı bir şekilde dönmeye başladı.

"Doktor Rinaldi... kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?"

Sadece birkaç saniye sürdü, o sırada epilepsi krizi geçirdiğini düşünen Greta adama yaklaştı. Hareketsiz kaldığı sonsuz gibi gelen birkaç saniye sonra adam gözlerini açtı.

Yuvalarında iki soğuk bıçak gibi duran gözler.

Ve tıslama gibi çıkan o ses: "Hiçbir yere gitmiyorsun o...."

"Bunlar en iyi resimler. Hepsini büyüttük, renk ve kontrastlarını düzelttik. Gazete ve televizyonlara servis edelim mi?"

Karelerin baskıları Sensi'nin masasının üstündeydi. Metro istasyonundaki Riondino, bir karede arkadan diğerlerinde ise yandan görünüyordu. Sırt çantası ve beresi çok netti ama büyük gözlüklerle kaplı yüzü ise çok açık değildi.

"Önden alınan hiçbir görüntüsü yok mu?"

Maiezza konuyu olabildiğince hızlı sonlandırmak ister gibiydi. Elinde henüz Sensi'ye göstermediği diğer çıktıları tutuyordu. "Yakından hiç yok Doktor, baktıklarınız en iyileri."

"Elinde tuttukların?"

"Yaşanan tüm karmaşa yüzünden biraz fazla vakit aldı Doktor ama dün istediğiniz şeyi hatırlıyor musunuz? İşte..."

Maiezza elindeki diğer iki çıktığı gösterdi. "Gözlükçünün yakınındaki kameralardan, iki gün öncesinin sabahından, Riondino o akşam oraya şey için dönmeden önce..." Maiezza cümlesini tamamlayamadı.

"Yaptığı şeyi yapmak için," diye tamamladı komiser sertçe. "Saat kaçta?"

"Saat 11.03 Doktor. Doğal olarak dükkâna girdiği görünmüyor ama 11.19'da tekrar kameraları yakalanıyor."

Sensi çıktıları büyük bir dikkatle inceledi... Hep aynı bere ama bu sefer gözlük ve sırt çantası yok. "Bu sefer aynı 80 metreyi 16 dakikada kat ediyor..." Claps haklıydı, gözlükçüye daha önce gitmişti.

Ama ne yapmak için?"

"Maiezza, kızı o saat aralığında dükkânda kestiği satış fişlerini istiyorum."

Maiezza sinsi bir memnuniyet içinde gülümsedi. "Doktor, ben de kendime onun oradan ne satın almış olabileceğini sordum. Ve böyle bir şey yapmış olduğunu kabul ederek işe koyuldum. 11.00 - 11.20 arasında tek bir satış görünüyor, tam olarak 11.16'da yapılmış."

"O sırada dükkânda olan başka bir müşteri tarafından yapılmış olabilir..." Sensi beklentisini düşük tutmaya çalıştı.

"Elbette ama eğer onun tarafından yapıldıysa..."

"Ne demek istiyorsun? Ne faturası bu?"

"8 avroluk bir harcama Doktor. Dört adet vesikalık fotoğraf."

"Kahretsin Maiezza!!" Sensi fark etmeden ayağa fırladı.

"Sahte kimlik çıkarmak için ihtiyacı vardı çünkü! Beni iyi dinle, kesinlikle ihtiyacımız olan şey..."

Maiezza bitirmesine izin vermesin: "Dükkânın fotoğraf makinesinin hafıza kartını ve bilgisayarlarını alması için bir ekip gönderdim. Birkaç dakika sonra elimizde olur."

Claps, Rinaldi'yle Riondino'nun önceki seanslarının kayıtlarını hızla gözden geçirdi. Bunu emin olmak için iki kez tekrarladı ama hipnoz altında yapılan hiçbir seansa rastlamadı. Oysa Riondino Rinaldi'nin ona hipnoz uyguladığını çok açık söylemişti: *"Sana yardım etmek için hipnoz yapmayı öğrenip senin üzerinde uygulamayı çok isterdim. Tıpkı senin bana yaptığın gibi."*

Rinaldi bunu neden inkâr etmiş olabilirdi?

Riondino'yu hipnotize ettiğini kabul etmesi hâlinde Giulia ile birleşmenin gerçekleştiğini destekleyecek kanıt sunması imkânsızlaşacaktı ve bunun bir sonucu olarak da tehlikesizdir hükmünü haklı gösteremeyecekti. Bu yüzden mi?

Peki önceki kayıtlarda o hipnoz seanslarından neden hiç bahsedilmiyordu?

Claps belirli bir sinir içinde aradıktan sonra bir takvim bulmayı başardı. Elindeki seansların günlerini kırmızı daire içine aldı.

Tarihlere baktıkça içini acıtmaya başlayan şüphe daha tutarlı bir hâl aldı...

Yavaş yavaş açılan bilinciyle hissettiği ilk şey ense kökünde bir ağırlık oldu. Sonra başını ve beynini dolduran ağır bir zonklama hissetti. Nefes aldığını ve soluğunun hızını kontrol edebildiğini hissetti. Bir bedeni olduğunun farkına vardı. Greta yavaşça algısını geri kazanıyordu ama neler olduğuyla ilgili farkındalığı henüz çok uzaktı.

Her şeyin farkına varması bir şimşek çakması gibi ani oldu: Yatakta çıplaktı, ağzı tıkalıydı, elleri ve ayakları çarmıha gerilmiş gibi bağlanmıştı... ama her şey bir yana neler olduğunu hatırlaması çok daha ezici oldu.

Çırpınıp bağırmaya ve onu bağlayan iplerden kurtulmaya çalıştı. Faydasızdı. Böyle mücadele ederken beyninde korkunç bir flaş çaktı: Rinaldi... Riondino. Onu alıkoyan oydu... Hannibal'dı!

Ve sonunda, her bir hücresinden akan korkuyla onu gördü. Riondino oradaydı. Odanın karanlığında yatağın ayak ucuna oturmuş onu izliyordu.

Greta elini kolunu bağlayan iplerin izin verdiği birkaç santimetrelik boşluk içinde faydasızca çırpınırken tekrar bağırmayı denedi ama tıkalı ağzından boğuk bir sızlanmadan başka bir şey çıkmadı. Birkaç saniyelik bu umutsuz mücadeleden sonra pes etti. Sadece burnundan güçlükle nefes alıyordu ve içine çektiği hava oksijen ihtiyacını karşılamıyordu.

Ama bunun ne önemi vardı? O canavar oradaydı ve bıçağı kısa bir süre sonra hayatına son verecekti. Kartlar çoktan oynanmıştı. Artık kaçacak yer yoktu.

Greta artık korkmadığını şaşırarak fark etti, sadece öncesinde olacaklar için bir tiksinti duyuyordu o kadar.

Riondino tüm o dakikalar boyunca hareketsiz kaldı. Sakindi, ellerini karnının üstünde birleştirmişti, Greta'nın hiç hayal etmeyeceği kadar berrak ve soğuk bakışları vardı. Onu içeri aldığı zamanki sesini ve davranışlarını hatırladı. O Giulia mıydı?

Odadaki sessizlik uzun saniyeler boyu sürdü, duyulan tek şey Greta'nın derin soluğuydu.

Riondino bir elini uzatıp onun ayaklarını okşamaya başladı. "Tırnaklarındaki oje ne kadar güzel." Yine aynı ses, şimdi daha da yumuşak ve kadınsıydı; rahatsız ediciydi. "Bu kırmızı tonunun adı ne?"

Giulia!

Bu yine Giulia olmalıydı!

"Ağzını açacağım ama yalvarırım bağırma. Seni herkesten önce Hannibal duyar," dedi basitçe.

Greta güçlükle onayladı. Giulia, kahretsin bu Giulia'ydı! Henüz her şey bitmemişti belki de!

Riondino yaklaşıp hafif bir hareketle Greta'nın ağzını açtı.

Derin bir nefes aldı. Nihayet ciğerlerini doldurmaya yetecek hava alabiliyordu. Derin bir nefes daha aldı.

Sakin olmalıydı, sakin. Belki bu oyundan galip çıkabilirdi. "Dior'un... Rouge adlı ojesi," dedi soluk soluğa. "Bu sabah sürdüm."

"Gerçekten çok güzel. Çok şık."

Greta çılgınca düşünüyordu. Umutsuzca etrafına bakındı, bir şey ya da bir çare arıyordu. Ondan birkaç santimetre uzaktaki komodinin üstünde metal bir heykelcik vardı: Kanatlı tanrıça Nike. Onu bir alabilseydi...

"Çantamın içinde olmalı, yanıma almıştım; beni sadece bir dakikalığına çözersen çantama bakıp sana onu hediye edebilirim. Bu beni çok mutlu eder."

Riondino gülümseyerek ona sessizce bakarken ayağını okşamaya devam etti.

Hata mı etmişti? Çok erken bir deneme miydi?

"Çok tatlısın ama Jack onu sürmeme asla izin vermez." Yine neredeyse hayal görüyormuş gibi duran o parlak gözler... Ve o ses. O ses nasıl öyle bir bedene ait olabiliyordu? Bu adam doğanın ne tür bir canavarıydı? "Gerçekten çok güzelsin..." Eli Greta'nın bedeninde yukarılara tırmandı. Yumuşak bir dokunuştu. "Göğüslerin muhteşem." Yumuşak bir okşayış.

Greta göğüs uçlarının Riondino'nun korkunç parmakları altında sertleştiğini hissedince utanç duydu.

Giulia... Profesör Reti'nin dosyasında erotik hayaller kurduğu yazıyordu. Ne tür hayallerdi bunlar? Erkeklerle mi... yoksa kadınlarla mı?

Ne yapması gerekiyordu, ne yapması daha iyi olurdu?

"Ne güzel okşuyorsun..."

"Gerçekten mi?" Riondino ona daha da yaklaştı, yüzü birkaç santim uzaktaydı. Okşayışları daha da yoğunlaştı. Gülümseyişi yerini neredeyse iffetsiz bir ifadeye bıraktı. "İpeksi bir tenin var. Saf ipekten."

Greta onun sıcak nefesini boynunda hissediyordu. İğrenme hissini bastırıp acı ama bir o kadar da kararlılık içinde zevk alıyormuş gibi görünmeye çalıştı. Riondino'nun elleri kalçası boyunca inerken üst bedeniyle kıvrıldı.

"Ben de seni okşayabilsem keşke, bu çok hoşuma gider," dedi bir solukta.

Riondino onun yanına uzandı. Başını göğüslerine yasladı.

Greta onun teninden birkaç santimetre uzaktaki dudaklarını hissedebiliyordu. "Bunu istemez misin?" diye fısıldadı güçlükle. "Ben o kadar çok istiyorum ki..."

Cevap vermeyen Riondino onu okşamaya devam etti. Elleri Greta'nın karnında geziniyordu.

"Ellerimi çöz... bırak da tenini hissedeyim."

Riondino ellerini çekti. Başını Greta'ya doğru kaldırdı. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

Greta kendini heykelciğe bakmamak için zorladı. Sadece birkaç santimetre uzağındaydı... onu hissediyordu.

"Lütfen..." Giulia'yı zevke boğacaktı, bunu yapabilirdi. Doğru anı bekleyecekti ve sonra da acımasızca vuracaktı.

"Seni okşamamı istemiyor musun?" Greta dudaklarını hafifçe araladı. "Ağzımı vücudunda hissetmek istemiyor musun?" Riondino'nun ifadesi hiç değişmedi. Ellerinden biri göğsünü okşamaya başladı.

"Yoksa Jack'ten mi korkuyorsun?"

"Ellerini çözersem sinirlenebilir."

"Sonrasında yeniden bağlayabilirsin. Jack asla öğrenmez."

Riondino'nun gözlerinde beliren gölge tereddüt müydü?

"Gerçekten de seni okşamamı istemiyor musun?" diye sordu tekrar Greta elinden geldiğince cazip bir tonla. "Çok güzel olacak."

"Bilmiyorum... daha öncekilerle hiç olmadı."

Diğerleri mi?! Greta kendini boşluğa düşer gibi hissetti. Sesi çatlayarak çıktı: "Diğerleri kim Giulia?"

"İsmimi biliyor musun?"

Korku. Greta artık korkudan titrediğini hissediyordu.

Kurtulma umudu bir an içinde parçalanıp yok olmaya yüz tutmuştu.

Ani bir öfke onu ele geçirdi: "Evet, lanet olsun ismini biliyorum! Diğerleri kim diyorum sana, diğerleri kim?!"

"Uzun zaman öceydi... Hannibal gelmeden önce onları okşuyordum."

Greta sesinin boğazına tıkanıp kaldığını hissetti. "Hannibal'ın onlara ne yaptığını biliyorsun değil mi? Aynısını bana da yapmasını ister misin?"

Riondino soruyu duymamış gibiydi. Eli hafifçe boynundan yukarı Greta'nın yüzüne doğru çıktı. Parmakları dudaklarını okşadı. "Çok zaman önceydi... Ama onlar senin kadar güzel değildi."

"Yalvarırım gitmeme izin ver. Çöz beni. Sonra istediğin zaman gelip beni okşayabilirsin."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Bizi yine o çirkin yere kapatırlar," diye yanıtladı basit ve savunmasız bir şekilde.

"Kimseye bir şey söylemeyeceğim yemin ederim," diye yalvardı Greta neredeyse hıçkırarak. "Bu bizim sırrımız ola-

rak kalacak. İstediğin her zaman bana gelebilirsin, istediğin her zaman."

Riondino kararsız gözüküyordu, kendi içinde savaşır gibi bir hâli vardı. Gözleri uzun süre Greta'nın yalvaran bakışlarında kaldı. Sonra tatlı bir gülümsemeyle ellerini iplere doğru kaydırdı.

Greta gözlerini kapadı. Uzun yıllardır unuttuğu ya da belki de hiç yapmadığı gibi Tanrı'ya dua etti. Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca ellerinin iplerden kurtulduğunu hissetmeyi bekledi.

Oysa birden korku içinde boğulmaya başladığını hissetti.

Riondino'nun güçlü elleri ağzını yine bezle tıkarken umutsuzca kurtulmaya çalıştı.

"Bunu yapamam, korumak zorunda olduğum bir çocuk var." Yine o nazik, ikna edici ve saçma ses. "O yere geri dönme riskini göze alamam," dedi odadan çıkmadan önce. "Hem sonra... sonra Jack okşamama izin vereceği başka kadınlar bulur zaten."

"Evet, Doktor Claps." Montelupo Adli Psikiyatri Kliniği sekreterliğindeki görevli, kibar ama bir o kadar da aceleciydi. "Sizinle elimizdeki tüm kayıtları paylaştık. Onlardan başka yok."

"O zaman bana Ri...ondino'nun Doktor Rinaldi ile yaptığı tüm seansların bir listesini verebilir misiniz?"

"Liste mi, tam olarak neden bahsediyorsunuz?"

Claps öfkeli bir jest yaptı, olup biteni çok acil anlaması gerekiyordu. "Günler. Her sean...sın gününü öğrenmek istiyorum."

"Elbette Doktor. Size tüm listeyi yarın bir e-posta ile iletirim."

"Hayır! Bana daha önce lazım! Hemen!" Claps neredeyse cep telefonuna haykırmıştı. "Affedersiniz... ama bu çok ö... nemli," diye ekledi ses tonunu yumuşatarak.

"Biraz zamana ihtiyacım olacak... iki yıl öncesinin kayıtlarını çıkarmam gerek..."

"Bu çok önemli," diye tekrarladı Claps.

"Tamam, elimden geleni yağacağım. Listeyi tamamlar tamamlamaz size e-posta ile gönderirim."

"E-postayı boş verin. Sadece not alıp beni arayın, vakit ka...zanmış oluruz."

Claps konuşmayı bitirince yeniden günleri işaretlediği takvime baktı. Riondino'nun hipnozdan bahsettiği güne kadar seanslar her perşembe düzenli bir şekilde yapılıyormuş gibi görünüyordu. Ama onun elindeki kayıtlarda beş perşembe günü eksikti...

Elbette ki bunun bir açıklaması olabilirdi. Bir sebepten dolayı seanslar ertelenmiş olabilirdi.

Ve takip eden süreçte Riondino'nun rehabilitasyon kliniğine transfer olmasından önceki dört ayda tam bir aylık kayıt eksikti.

Rinaldi izne mi çıkmıştı? Yoksa hastalanmış mıydı?

Claps derin bir nefes aldı. Tüm bunları açıklamanın başka bir yolu daha vardı ama kanıt gerekiyordu. Ve o an için yapabileceği tek şey beklemekti...

Sabah ona defalarca ulaşmaya çalışan Greta'yı aradı ama telefonu kapalıydı.

Riondino gözlerini kapadı. Derin derin soludu. Zihni beyaz bir ekrana dönüştü.

"Jack...?"

"Hoşuna gitti mi Giulia? Onu güzelce okşadın mı?"

"Çok güzel..."

"Diğerlerinden daha mı güzel?"

"İpeksi bir teni var. Ve kokusu... sanki insanın içine işliyor. İçeri girdiği anda hissettim."

"Bu yüzden mi beni çağırdın?"

"Gitmek istiyordu... bense onun tenini okşamak istiyordum... O kokuyu alıp götürebilirdi..."

"Onu soyarken kokusunu ben de duydum ve Hannibal'ı frenlemem gerekti. O zevki beklemenin tadını çıkarmayı hiç bilmez, her şeyi hemen ister."

"Ondan bahsetmeyi sevmediğimi biliyorsun."

"Her zamanki gibi hiçbir şeyi bilmiyormuş gibi numara yapmayı tercih ediyorsun değil mi? Oysa az sonra Hannibal'la birlikte onun yanına gittiğimizde neler olacağını biliyorsun..."

"Beni ilgilendirmiyor, beni sadece Küçük'le birlikte olmak ilgilendiriyor."

"Lanet olsun!! O ismi ağzına almaman gerekiyor!"

"Affedersin Jack... Sen onu yok saymaya devam et. Eğer istediğin buysa öyle yap ama o zaman bırak da ben de senin Hannibal'la yaptığın şeyi yok sayayım."

"Ondan asla bahsetmemen gerekiyor!"

"Jack... geçen akşam için hâlâ bana kızgın mısın?"

"Hepimizi tehlikeye attın, s.keyim, bizi neredeyse enseleyeceklerdi!"

"Üzgünüm... Dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı... ve senin uzakta olduğunu hissediyordum."

"Anlaşmamız dışarı çıkmaya çalışmayacağın yönündeydi."

"Sadece birkaç gün demiştin..."

"Sonra yeniden denedin, sakın fark etmediğimi sanma ve bu sabah çıkmayı başardın."

"Ama onu gördüğüne çok memnun oldun..."

"Beni çağırmakla iyi ettin ve ödülünü aldın. Ama şimdi bana iki gün vermen gerek. Emin olmak zorundayım. Bu sefer gerçekten de iki gün için."

"Memnun musun Jack?"

"Onu soymak güzeldi. Sonrası çok daha güzel olacak..."

"O kadar güzel ki..."

"Dün akşam onu televizyonda gördüm, bir gazeteci... bizden bahsediyordu. Şimdiyse bizi tanıyacak. Elinde büyük bir haber olacak..."

"İki gün mü?"

"Evet, sonrasında yeni bir hayatımız olacak."

"Okşayabileceğim başka kızlar arayacak mıyız?"

"Bulacağız da. Güven bana."

Riondino uzun bir süredir salonda oturuyordu. Panjurlar inik, ışıklar kapalıydı. Odayı aydınlatan tek şey televizyondu. Dünya müziğiyle ilgili bir eğlence programıydı ama o hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyordu. Gözleri kapalıydı, parmakları bıçağın keskin ve ince ucunu okşuyordu. O kadar mükemmel, o kadar acımasızdı ki. Ve Hannibal'ın içinde titrediğini hissediyordu, kısa bir süre sonra onu serbest bırakacaktı.

"Kahretsin Jack, hemen toz olmamız gerek! Şu an bunlara hiç vakit yok!"

"Sadece bir saat, sonra gideceğiz Kurnaz."

"Şu an çoktan uzaklarda olmamız gerekiyordu, bir saat daha çok belirleyici olabilir! Kahretsin gerçekten anlayamıyor musun?!?"

"Beni rahat bırak Kurnaz ve sakinleş. Bunu yapmak zorundayım... sen de yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

Tam o anda ekrandaki görüntü birden değişti. Program özel yayının kısa jenerik müziğiyle bölündü.

Montanari ciddi ve gergin bir ifadeyle ekranda belirdi.

Yayın akışımızı bir son dakika haberi için kesiyoruz. Polis Giacomo Riondino'nun fotoğrafını az önce basına dağıttı.

Ekran, Riondino'nun kimlik belgelerinde yer alan fotoğrafıyla kaplandı. Montanari'nin sesi daha da dramatik bir ton aldı.

Onu kim görürse ya da gördüyse hemen polis güçlerine haber vermesi gerekiyor. Böylece bu tehlikeli katilin yakalanmasına ve toplumun son yıllardaki en kötü kâbuslarından birinden kurtulmasına yardım sağlamış olacaksınız.

Size ayrıca dün akşam metro istasyonundaki kameralara takılan kareleri de gösteriyoruz. Yüzü pek görünmeyen bu kişi de Giacomo Riondino. Eğer yolculardan ona rastlayan ve nereye gittiğini gören varsa hemen ortaya çıksın.

Şimdi normal yayın akışımıza geri dönüyoruz ama ekranın bir köşesindeki kutuda Riondino'nun fotoğrafını sunmaya devam edeceğiz. Tekrarlıyorum: Her kim...

Riondino sert bir hareketle uzaktan kumandaya basıp televizyonu kapattı.

"Lanet olsun!!" diye bağırdı yüksek sesle.

"Şimdi mutlu musun? İyice b.ka battık, mutlu musun Jack?"

Öğleden sonranın ilerleyen saatleri olmuştu ve Claps her geçen dakika daha da sinirli ve endişeli bir hâl alıyordu.

Neden Montelupo'dan aramıyorlardı?

İki kaydı kontrol etmek bu kadar zor muydu?

Önce Greta'yı arayarak sakinleşmeye çalıştı ama telefonu hâlâ kapalı olduğu için hemen sonrasında Sensi'yi aradı.

"Şu ana kadar hiçbir ihbar yok Claps. Kayda değer güvenilir hiçbir şey yok, yani demek istediğim bir düzine telefon ihbarı aldık ama sonuçta onu gerçekten gören kimse yok. Senin destek adını verdiğin suç ortağına gelince hâlâ kendini gizliyor o... çocuğu."

"Dünkü televizyon ya...yını yüzünden başını ağrıttılar mı?"

"Savcılık birkaç kez aradı, atlattım. Dışarı uçan 'haberler' için beni tebrik edeceklerini sanmıyorum. Cehennemin dibine gidebilirler, benim için önemli olan tek bir şey var. İçimi kemiren tek şey o piç kurusu Riondino'nun üstüne çullanmak için burada oturup bir ipucunu ya da şansın yaver gitmesini bekliyor olmak."

"Fotoğ...rafları az önce yayınlandı. Tanıyan biri mutlaka çıkacak," dedi onu cesaretlendirmeye çalışan Claps. "Şu an bundan başka ne yapabilirsin ki?"

"Mesela onun Facebook irtibatlarını daha fazla sıkıştırmak. Seni temin ederim ki eğer desteği bu kişilerden biriyse onu öyle bir üstüne sıçtıracağım ki bülbül gibi şakıyacak. Kısa süre sonra Reggi ile işe başlayacağım, eğer bir şey bulamazsam Greco ile devam edeceğim."

"Bana ihtiyacın var mı?"

"Belki... gerekirse seni ararım."

"Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Anlaştık Kurnaz, deneyelim."

"Akşamı beklemek istediğinden emin misin Jack?"

"Bu şarttı, gün ışığında çok göze batarız."

"Ama daha beklememiz gerek. Buraya kadar gelme riskleri var. Televizyondaki duyuruyu sen de gördün."

"Almak zorunda olduğumuz bir risk bu Kurnaz, başka yol yok. Her hâlükârda havanın kararmasına çok vakit kalmadı."

"Peki ya senin gazeteci? Onu yanımızda götürmek zorundayız, biliyorsun."

"Bize hiç sorun yaratmayacak. Şu an bağlı ve ağzı tıkalı hâlde hiçbir şey yapamaz. Böylece vakti geldiğinde hazır olacak."

"Anlaştık o zaman. Hava kararır kararmaz gideceğiz."

"Kurnaz... Ne kadar şansımız var sence?"

"Az Jack, çok az. Şehir kızışmış fahişeler gibi etrafta dolanan polislerle dolu. Kimlik belgelerinde kullandığımız fotoğraflar tüm televizyon ve gazetelerde dönüyor. Bir tek sokaklara 'ARANIYOR' diye afiş asmadıkları kaldı."

"En azından Rinaldi'nin arabasında olacağız, sokakta açıkta değil..."

"Bizi gören olmadan şehirden çıkabilmemiz neredeyse bir mucize. Ama başka bir seçeneğimiz yok. Er ya da geç buraya da gelecekler."

"Ama eğer başarırsak..."

"O zaman biraz şansımız olabilir ama çok yüksek değil. Kendimizi aldatmayalım."

"Kurnaz... beni canlı ele geçirmelerini istemiyorum. Yakalanmamız hâlinde aklında bu yönde bir çare..."

"Hayır Jack, ben de bir hücreye gömülmek istemiyorum. Toprağın bir metre altında olmayı tercih ederim, hepsinin canı cehenneme!"

Claps telefonu, ikinci kez çalmasına izin vermeden cevapladı.

"Düşündüğümden daha fazla zaman gerekti Doktor ama kayıtlar arşivdeydi ve..."

"Günler," diye kısa kesti Claps. "Günleri buldunuz mu?"

Claps, Montelupo'daki görevli günleri sayarken elindeki mavi kalemle takvimin üstünde işaretledi. Sonunda kayıtlı seansların kırmızı halkalarından farklı dokuz mavi işaretli gün çıktı.

"Sadece birkaç dakikanızı daha çalacağım. Seanslarda tutulan ses kayıtları doktorun takdirine mi kalıyor, söyleyebilir misiniz? Yani bunları kaydedip etmeyeceklerine kendileri mi karar veriyorlar?"

"Hayır, bu yönetimin koyduğu bir kural. Her bir seans mahkeme talebi ile uzman ya da heyet görüşü istenmesi hâlinde kullanılmak üzere kayıt altına alınıp saklanmak zorundadır."

"Ama Riondino'nun artık tehlikeli olmadığı yönünde karar verildiğinde böyle bir heyet kararına başvurulmadı sanırım, öyle değil mi?"

"Aslında hiç böyle bir şeye başvurulmaz. Hâkim her zaman tedaviyi yürüten psikiyatrın beyanını kabul eder."

"Son bir şey daha açıklar mısınız: Kayıtların yer aldığı bantlar nerede saklanıyor?"

"Elbette ki arşivde."

"Kilit altında mı?"

"Arşivin kapısı hep kilitlidir... ama sadece yetkisi olanlar içeri girebilir."

"Hastane personeli ve psikiyatristler de yetkili personel mi sayılıyor?"

"Doğal olarak."

"O zaman Doktor Rinaldi de."

"Evet."

"Teşekkür ederim, çok yardımcı oldunuz."

Claps cep telefonunu masaya fırlatırken yüksek sesle bir küfür savurdu. Sensi'yle gözleri ne kadar da kör olmuştu! Bi-

rer budala ve saf gibi şüphe etmemişlerdi! Sadece Facebook arkadaşlarının değil aynı zamanda Rinaldi'nin de dış dünyayla bir irtibat olduğunu dikkate almamışlardı.

Ve bu kişi Riondino için en değerli mala sahipti: Bir rehabilitasyon merkezine transfer edilmesine yardımcı olacak imza.

Manipüle falan edildiği yoktu! Eksik olan kayıtlarda önce hipnoz altında yapılan seanslar, sonrasında da ikili arasında yapılan anlaşma olmalıydı: Şeytani pakt ve Milano'ya kaçış planı. İşte bu yüzden Rinaldi o kayıtları yok etmişti. Şimdi sıra fiziki kanıtlardaydı ama Sensi için bunları bulmak pek de zor olmazdı.

Claps telefonunu alıp komiseri arayacak oldu ama hemen vaz geçti. Telefonda açıklanamayacak kadar karmaşık bir durumdu, ayrıca Sensi'nin ofisi arabayla sadece birkaç dakika uzaklıktaydı. Arabasının anahtarını alıp yağmurluğunu giydi. Bir dakika sonra çökmekte olan akşam ile birlikte sokaktaydı.

Maiezza, Sensi'nin ofisinin kapısını çaldıktan sonra cevap beklemeden içeri daldı. Komiser, Alberto Reggi'yi kendi deyimiyle mercek altına alıyordu. Sorguya çekilen adamın yüzündeki kızarıklığa bakılırsa komiserin bunu kararlılık ve kabalıkla yaptığı belliydi.

"Söyle," dedi müfettişe yan gözle bakarak.

"Bu sabah görüştüğümüz emlakçı..."

"Haydi, söyle dedim...!"

"Benim ofisimde, avukatıyla gelmiş, ifade vermek istiyor."

Greta kapının açıldığını ve Riondino'nun içeri girdiğini gördü. Elinde bir bıçak vardı.

Ölüme teslim olmuştu ya da daha doğrusu kendini ölmeye hazırlamıştı. Hayır, hayatında hiçbir hesap yoktu, hiçbir vicdani muhasebesi yoktu. Dua etmeyecekti. Ölümüne hep bir ironiyle yaklaşmıştı, kendini kurban hissetmeye başladığı andan itibaren ölüm ondan uzaklaşmıştı. Şimdiyse kendini artık bir kurban gibi hissetmediği anda onu almaya gelmişti. Rahat olduğunu söylemek biraz abartılı olurdu ama kısa bir süre öncesine kadar duyduğu korku yok olmuştu. Sanki titremez ve bu teste cesurca göğüs gererse acı çekmeyecekmiş gibi çocukça bir inanç içindeydi.

Ama her şey o bıçağı ve Riondino'nun yavaşça yaklaştığını görünce...

Evet o an her şey tuzla buz oldu.

Umutsuzca kurtulmaya çalıştı, bağırmayı denedi. Riondino bir anda üstüne çullanıverdi. Ağırlığıyla onu durdurdu.

Bıçak yarı karanlıkta parladı.

Her şey bir anlığına durdu. Greta gözlerini kapadı.

Sonra Riondino hızlı bir hareketle onu yatağa bağlayan ipleri kesti.

"Giyin fahişe. Tek bir yanlış hareketinde seni öldürürüm. Giyin."

Greta anlayamıyordu, şaşkındı. Ağrıyan kolları ve kan dolaşımının yeniden canlandığını hissettiği elleriyle yatağın kenarına oturdu.

"Hareketlen biraz! Seninle bir yolculuğa çıkmak zorundayız ve işlerin düzgün gitmemesi hâlinde sen bana geçiş bileti olarak yardım edeceksin. Hareketlen dedim sana!"

Greta yavaşça giyinmeye başladı. Düşünemiyordu. Hıçkırıklarına engel olmaya çalıştı. Titreyen elleri sanki sutyenini bağlamayı reddediyor gibiydi.

"Giyme şunu, kahretsin, acele et biraz! Ve beni iyi dine. Şimdi birlikte garaja ineceğiz. Yanlış bir hareket yaptığın anda ölürsün. Yardım istemeye çalışırsan ölürsün. Kaçmaya çalışırsan ölürsün. Dua et de aşağı inerken kimseyle karşılaşmayalım, yoksa ikiniz de ölürsünüz. Her şey açık mı?"

Greta onayladı. Giyinmesi biterken hıçkırıklar içinde sarsılıyordu.

"Arabada seni tekrar bağlayacağım. Arka koltukta uzanıp uyuyormuş gibi numara yapacaksın. Kurtulmaya çalışırsan ölürsün. Birilerinin dikkatini çekmeye çalışırsan ölürsün."

Riondino bıçağı küstah ve acımasız bir hareketle boğazında gezdirdi. "Düzgün davran, belki gideceğimiz yere vardığımızda yaşamana izin verebilirim... Seni televizyonda bu hikâyeyi anlatırken izlemek hoşuma gidebilir."

Riondino'nun gözleri bir an için hızla döndü.

"Yastık Jack, ona yastığı almasını söyle!"

Greta giyinmiş bir hâlde karşısında duruyordu.

"Şimdi gidiyoruz. Yanına bir yastık al."

Bir an için gözleri Riondino'nun gözleriyle buluştu ve o gözlerde acı gerçeği gördü. Yastığı aldı... O kadar yumuşaktı ki. Ve soğuk.

"Oyunumuz için gerekiyor," diye ekledi adam düz bir sesle. "İnsanları uyuduğuna inandırmak için." Hemen sonrasında Greta'yı kapıya doğru itti.

Akşam trafiğine takılan Claps yolda bekliyordu. Önce saatine sonra da cep telefonuna göz attı. İyice yaklaşmış olmasına rağmen Sensi'yi arayacak oldu. Ama onun yerine Greta'yı aradı, telefonu hâlen kapalıydı. Trafik çok yavaş ilerliyordu. Rehberden numarayı bulup redaksiyonu aradı. Onu hemen oldukça sinirli olan Montanari'ye bağladılar. "Nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok, cep telefonu kapalı ve uzun süre önce burada olması gerekiyordu. Bizi zora sokuyor. B akşam yayına girmesi gereken özel bir program var!"

"Bütün gün telefona ce...vap vermedi. Sizin yanınızda da değil..." Claps o an tüm düşünceleri Rinaldi'ye odaklanmış olsa da biraz endişelenmeye başlıyordu.

"Onunla en son birkaç saat önce konuştum. Akşamki özel yayın için bir röportaj yapmaya gidiyordu. Sonra bir daha haber alamadım. Görüşmeye gittiği kişiyi de aramayı denedim ama onun da telefonu kapalıydı."

"Görüşeceği kişi kimdi?" diye sordu Claps.

"Riondino'ya tehlikesizdir raporunu veren o şerefsiz: Doktor Rinaldi. Alo...?" Alo...?!"

Claps telefonu fırlatıp kornaya asıldı, tüm gücüyle gazı kökleyip karşı şeride daldı.

Çıplak kız yataktan dışarı kayıverdi. "Çok geç olmuş!"

"Haydi... birkaç dakika daha kal..."

"Çıldırdın mı sen? Çoktan eve dönmüş olmam gerekiyordu. Annem beni paralayacak eminim!"

"Hayır... senin gecikmelerine benden daha alışıktır kesin," dedi yorganın altındaki sevgilisi tembel bir tavırla.

"Bak hiç de komik değil... Hem akşam yemeğinden sonra yine görüşeceğiz zaten," dedi hızla giyinen kız.

Komodine uzanan delikanlı kumandayı alıp televizyonu açtı. "Beni evinin önünde bu akşam da bir aptal gibi bekletecek misin bakalım?"

Kız tam cevap verecekken sevgilisinin hayretler içindeki hâlini görüp durdu. Yatakta fırlayıp oturan delikanlı hipnotize olmuş gibi televizyona bakıyordu. Ekranda metro kameraları tarafından kaydedilen Riondino'nun görüntüsü vardı.

"Ne var, ne oldu şimdi?"

"Ah, kahretsin... kahretsin kahretsin!"

Emlakçının ifade vermek için, hem de avukatıyla geri dönmüş olmasının tek bir nedeni vardı. Sensi bunu biliyordu ve kendini frenlemeye çalışıyordu.

Söze başlayan avukat oldu, o sırada emlakçının gözleri yere eğilmişti.

"Doktor Sensi, müvekkilim dürüst, çalışkan ve toplumsal olaylara duyarlı bir kişidir."

"Vermek istediğiniz ifadenin bundan ibaret olmadığına eminim," dedi komiser sertçe.

"Elbette hayır ama önden bunları belirtmenin önemli olduğuna inanıyorum. Bazen en iyi vatandaşlar bile kü-

çük hatalar, hafiflikler yapabilirler ama bunun farkına vardıkları an..."

"Çok kıymetli zamanımı harcıyorsunuz avukat," dedi sözünü kesen Sensi. "Konuya gelin lütfen."

"Müvekkilim... bu sabah verdiği ifadeyle ilgili olarak sorduğunuz soruların ne kadar önemli olduğunu ve bunların hangi konuyla ilişkili olduğunu anlamadığını belirtti..."

"İfadesini değiştirmek mi istiyor?" diye kısa kesti Sensi.

"Genişletmek istiyor diyebiliriz Doktor."

"Ve bunun için buraya bir avukatla mı gelmesi gerekiyordu?"

"Hassas bir konu... Anlaşılabilir bir şoktan sonra polis güçleriyle iş birliği yapmak üzere buraya gelmesinin olumlu bir davranış olarak değerlendirileceğini umuyorum."

Sensi'nin böyle maymunluklarla daha fazla vakit kaybetmeye hiç sabrı yoktu. "Ne söyleyecekseniz daha fazla laf kalabalığı yapmadan söyleyin!"

O zaman emlakçı başını yerden hafifçe kaldırıp incecik bir sesle cevapladı: "O daireyi iki haftalığına ben kiraladım. Süre çok kısa olduğu için konum kaydedilmedi, işte bu yüzden kayıtlarda yer almıyor."

Avukat hemen müşterisini haklı göstermeye çalıştı: "Sadece kolaylık açısından yapılmış bir şey, elbette ki kaçağın..."

"Siz susun!!" diye haykırdı Sensi. "Tanrı aşkına kime, kime kiraladınız?!"

"İsminin Giuseppe Bianchi olduğunu söyledi..."

"Elbette ya, Mario Rossi isminden çok daha orijinal bir ad seçmiş!" Sensi darmadağınık masasının üstünde çılgın gibi bir şeyler aramaya başladı.

"Hızlı bir şey istiyordu, çok fazla imza ve bürokrasi olmayan bir şey... oldukça iyi bir tutarı nakit ödedi..."

"İşte, burada sekiz kişinin fotoğrafı var," dedi elindeki dosyayı neredeyse emlakçıya fırlatarak. İlki Antonio Greco'nun fotoğrafıydı. "Dikkatli inceleyin ve şu Giuseppe Bianchi'yi tanıyıp tanımadığınızı bana söyleyin."

Tam o anda Claps yüzündeki gergin ifadeyle Sensi'nin ofisine daldı.

Sensi ona eliyle durmasını işaret etti. "Bana sadece bir saniye ver, doğru yolda olabiliriz belki!" Sonra yeniden tanığa döndü. "Evet! Daireyi kiraladığınız kişiyi tanıyabildiniz mi?"

"Hayır, bunların arasında yok eminim."

Sensi hayal kırıklığına düşerken Claps hızla masaya yaklaşıp bilgisayarda Google'ı açtı. Hızlaca bir ad yazıp "görseller" butonuna bastı. Hemen yirmi kadar resim açıldı.

Ekranı emlakçıya doğru çevirip sordu: "O mu?"

"Evet, bu o," diye yanıtladı adam kendinden emin bir tavırla Doktor Rinaldi'nin fotoğrafına bakarken.

Asansörde aşağı inerken kimseyle karşılaşmadılar. Greta hiçbir kaçma hamlesinde bulunmadı ama bunun sebebi belki hayatta kalma ihtimali olabileceğinden değildi.

Yastığı ellerinin arasında sıkıyordu.

En azından her şeyin hızla olup bitmesini diledi.

Hiç karşı koyamadan yeniden bağlanmasına izin verip Rinaldi'nin Mercedes marka arabasının arka koltuğuna uzandı.

Riondino bu sefer ne ağzını tıkamış ne de ayaklarını bağlamıştı.

Doğal olarak...

Bakışları bir kez daha kesişti. Adam ayakta hareketsiz duruyordu.

Artık ne korku ne de terör hissi vardı.

Hiçlikten daha fazlası yoktu.

Greta bir baş hareketiyle artık Riondino'nun elinde olan yastığı işaret ederek şöyle dedi: "Haydi yap yapacağını b.k parçası."

Son yarım saat içinde olan şey Claps'i karanlık bir endişeye sürüklemişti.

Her şey bir an içinde olmuştu.

Sensi daha şaşkınlığını atamamışken Maiezza nefes nefese ofise daldı. "Onu teşhis ettiler! Bir genç, bir genç onu dün gece bir binaya girerken görmüş!"

"Bundan emin mi?!"

"Evet, emin! Sırt çantasıyla beresini de tanıdı ve hatta gözlüklerini."

"Nerede?! Nereye girerken görmüş?!"

Maiezza, Rinaldi'nin eviyle aynı adresi söylerken Sensi emirler yağdırmaya başlamıştı bile.

İşte o zaman Claps yerin ayakları altından kaydığını hissetti. Sonrasında olup bitenlerden sadece bir kaleydoskop gibi hızlı ve parçalı görüntüler hatırlıyordu: Sensi'nin direk

itfleri, arabaya koşmaları, Maiezza'nın çılgın sürüşü, özel servis polislerine verilen brifing.

Ama şimdi her şey durmuş, hareketsiz bir görüntü gibi kristalize olmuş gibiydi.

Bina tamamen çevrilmişti. Özel tim çoktan içeri girmişti. Rinaldi'nin evinde hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Yağmur başladı.

Kimse konuşmuyordu. Herkes hareketsiz bir hâlde binanın kapısına bakıyordu.

Sensi son emri vermeden önce dudaklarını sıktı: "Girin!" Artık her tür tedbir faydasızdı. Eğer Greta hâlâ hayattaysa onu kurtarmanın tek yolu buydu.

Sersemletici el bombalarının sağır edici gürültüsü sokağa kadar geldi. Flaş bombalarının kör edici ışığı camların inik panjurlarından sızıyordu.

Sensi binanın içine doğru ilerlerdi, Maiezza ise onun peşinden gitmek isteyen Claps'i tutuyordu.

Uzun dakikalar süren bir sessizlik oldu.

Endişe Claps'i tüketiyordu.

Sensi'nin binadan çıkıp kendisine doğru geldiğini görünce nefesi durdu.

Bloke olmuş ciğerleriyle komiserin yüz ifadesinden bir şeyler anlamaya çalıştı.

"Ev boş Claps," dedi komiser başını sallayarak. "Greta'nın cep telefonuyla çantasını bulduk. Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki kan yok. Tüm evde tek damla kan yok."

Claps tekrar nefes almaya başladı. "Onu yanlarında götürdüler. Bir re...hineleri olması için."

"Onu bulacağız Claps."

Ama canlı olarak mı?

Claps konuşmakta zorlandı, sanki hastalığında aylarca geriye gitmiş gibiydi. "Rinal...di'nin ara...bası?"

"Evet bunu düşündük, veri tabanında marka, model ve plakasını arıyoruz. Birkaç dakika sonra tüm ekiplere haber vereceğiz."

"Greta'nın onlarla olduğunu... duyu...run..."

"Tehlikeli hiçbir adım atılmayacak sana söz veriyorum.

"O, kur...tulmak zo...runda."

Gümüş renkli Mercedes'ten Como'nun ilk ışıkları görünmeye başlamıştı.

Yağmur iyice artmıştı.

"Neredeyse başardık, kahretsin! Otobana girmemekle iyi yaptık."

"Milano'dan çıkmayı başarmamız neredeyse bir mucize ama henüz başarmaya çok uzağız Jack."

"Ama bir adım uzakta."

"Bu en riskli adım Jack."

"Birkaç kilometre sonra son oyunumuzu oynayacağız. Ya özgürlük ve yeni bir hayat..."

"... ya da ölüm."

Polis merkezindeki operasyon salonu çılgınca bir hareketlilik içindeydi. Jandarma dâhil olmak üzere tüm polis birimleri oraya akın ediyordu. Komiser Sensi şehirdeki ve Milano'nun elli kilometre mesafesindeki köy yollarını tutacak devriyeleri sistematik bir şekilde koordine ediyordu. Karayollarındaki her bir geçiş tutulmuştu ve tüm orta kuzey bölgeye Rinaldi'nin Mercedes'inin arandığı duyurulmuştu.

Gerilim çok yüksekti, salondaki hava öyle bir ağırlaşmıştı ki neredeyse elle tutulacak gibiydi.

"Doktor! Doktor! Como'da!"

Sensi alıcıyı hızlı bir hareketle kaptığı gibi Claps'in de duyabilmesi için sesini dışarı verdi.

"Anlat."

"Jandarma başçavuş vekili Rossetti konuşuyor Doktor. Siren açık bir hâlde Regina Caddesi'nde ilerliyorum."

"Como Gölü'ne uzanan ana arter..." diye netleştirdi Maiezza alçak sesle.

"Bahsedilen araç az önce tarafımıza ihbar edildi. Plaka ve model uyuyor gibi görünüyor."

"Bundan emin miyiz? Emin miyiz?"

"Yakıt almak üzere Villa Olmo* yakınlarında bir benzincide durmuş. Sürücü parayı ödemek için inmiş. Benzinci onun Riondino olduğundan emin. Plakayı not edip hemen bizi aradı. Mercedes'in Regina Caddesi boyunca ilerlediğini görmüş."

"Ne kadar zaman önce lanet olsun, ne kadar?!" Sensi çoktan otoyol haritasına bakmaya koyulmuş kapanı nasıl organize edeceğini düşünüyordu.

"On dakikadan az bir avantajı var ama çok hızlı yaklaşıyoruz. Başka bir şey daha var Doktor... arka koltukta bir kadın varmış. Uyuyan bir kadın."

"Başka kimse yok mu? Arabada başka bir adam görmemiş mi?"

"Hayır Doktor. Yayılan fotoğraflardan Riondino olarak tanıtılan kişiden başka kimse yok."

"Beni dinle çavuş, Regina Caddesi üstünde sizin karşı tarafınızdan bir ekip gönderilmesi talimatını vereceğim. Ama

* Villa Olmo: Como yakınlarında yer alan neo klasik bir malikane.

şu an için sizin yapmanız gereken tek şey arabayı belirli bir uzaklıktan takip edip hiçbir temas ya da tepki de bulunmamanız. Ne olursa olsun şu an için onu durdurmaya çalışmayın. Arabada bir rehine var."

"Çok net Doktor. Emir alınmıştır. Ama ben sadece bir vekilim."

"O arabayı kaçırma, sana söz veriyorum yarın çavuş olacaksın."

Sensi askıdan yağmurluğunu çekip aldı. "Haydi Maiezza gidelim!"

"Buradan daha iyi takip edebilirsiniz Doktor..."

"Sikime ederim! Ben olay yerine gidiyorum! Arabada telsizim var öyle değil mi? Haritalar da var!"

"Ben de geli...yorum."

"Burada kalman daha iyi olur Claps."

"Az ön...ce ne dedin? S...kime kalırım. Seninle geliyorum Sensi."

"O zaman acele edelim."

Göle çöken fırtınaya rağmen Mercedes virajlı yolda hızla ilerliyordu. Biraz aşağıda kalan göl şiddetli yağmurun altında simsiyah kaynıyordu.

Riondino aynadan sinirli hareketlerle sürekli olarak arkayı gözlüyordu.

Kısa bir düzlüğün sonunda yeni bir viraja girmeden hemen önce aynadan bir an için bir jandarma aracının tanınmaması imkânsız olan mavi ışıkları yansıdı.

"Geldiler Jack. Gaza basabildiğin kadar bas."

Mercedes birden daha da hızlandı.

Bu hız ıslak ve virajlı yolda artık iyice tehlikeliydi, her dönemeçte araç kontrolü kaybeder gibi oluyordu.

Direksiyondaki Riondino çok soğukkanlıydı. Silecekler ise deli gibi çalışıyordu.

Kısa düzlüklerde arkadaki aracın mavi ışıkları aynaya gittikçe daha da yakın yansıyordu.

"Yaklaşıyorlar, kahretsin!"

Yeni bir viraja, hemen sonrasında bir viraja daha girdi.

Maiezza da çok hızlı sürüyordu. Sirenler sayesinde şehir trafiğini hızlıca atlatmışlardı ve artık otoban girişinin çok yakınındaydılar. Yarım saat, en fazla kırk dakika sonra varmış olacaklardı. Sensi yanında oturuyordu. Claps gözlerini kapamış ve çenesini sıkmış bir hâlde arka koltuktaydı. Başında titreşimleri tüm bedenine yayılan bir zonklama vardı.

Telsizden çavuş vekili Rossetti'nin sesi çatırtılar eşliğinde duyuldu. "Onu bulduk, onu bulduk! Bizi görmüş olduğuna şüphe yok. Hızını artırdı ama peşindeyiz, arayı kapatıyoruz!"

Sensi telsizi sanki parçalamak ister gibi bir güçle sıkıyordu. "Göz kontrolünde tutun. Sakın, tekrarlıyorum sakın çok yaklaşmayın."

"Çok viraj var Doktor ve ne kadar yağmur yağdığını tahmin edemezsiniz. Sürekli görüş alanımda olması için daha da yaklaşmam gerek!"

"Onu sadece baskı altında tutun. Birkaç dakika sonra bir barikatla karşılaşacak zaten. Sen de o zaman geri gitmesi riskine karşı yolu yarıdan kesip kapatacaksın."

Sensi hemen başka bir frekansa geçti: "Gelmek üzere, hazır mısınız?"

"Yol kapalı Doktor. Barikatı zorlamasının imkânı yok."

"Yaya olarak kaçma yolu var mı?"

"Hayır. Bir taraf göl, diğer taraf ise tepe. Ama o kısımda da tamamen dik uzanan beton bir payanda var."

"Elinde bir rehine var. Kapana sıkıştığını anladığı anda geçmek için onu kullanabilir."

"Emirleriniz nedir Doktor?"

"Evet, böyle bir durumda geçmesine izin vermek zorundasınız, yapmanız gereken tek şey fazla sıkıştırmadan takip etmek. Gerisini biz düşünürüz."

Yine frekans değiştirdi. Maiezza'nın kontrolündeki araba ise otobanda neredeyse uçarak gidiyordu.

"Operasyon merkezi durum bilgisi ver."

"Barikat noktasındaki tüm yolları kapattık ve yalnızca zorunlu bir yol yarattık. Araç çıkmaz bir yola girecek."

"Özel tim?"

"Barikata henüz ulaştılar. Nişancılar iki dakika sonra yerlerinde olacak."

Sensi telsizi bırakıp Maiezza'ya döndü. "Hızlan biraz hızlan!"

Birbiri ardına gelen virajlar yüzünden Riondino direksiyona âdeta yapışmıştı. Nihayet biraz hafifleyen yağmur artık asfaltı çılgınca dövmüyordu.

"Her düzlükte bize daha çok yaklaştıklarını görüyorum. Biraz sonra götümüze yapışacaklar!"

Kısa bir tünelden sonra yeni bir viraj daha. Kısa bir düzlük. Yol ileride tepeye doğru dik tırmanan başka bir yolla kesişiyordu.

"Oradan! Oradan dön Jack!"

Mercedes neredeyse patinaj çekerek kendi etrafında geri döndü.

"Farlar, farları söndür!"

Her yer birden kapkaranlık oldu, yol karanlık tarafından yutulmuştu sanki. Mercedes neredeyse duracak kadar yavaşladı.

Beş saniye... yedi... jandarma aracı takip ettiği aracın arkasından büyük bir hızla kavşağı geçti ve Regina Caddesi boyunca yola devam etti.

"O... çocuğu..."

Mercedes farlarını yakıp yukarı doğru tırmanan yola koyuldu.

Keskin bir viraj, bir tane daha. Hep uçurumdan düşmenin eşiğinde.

"Bizi görmediler Jack, onları ektik."

"Sadece birkaç dakikalığına Kurnaz. Yakında anlayıp geri dönecekler."

Asfalt yıpranmıştı, Mercedes su dolu bir çukura girdi. Sert bir darbeydi, iki tekerlek bir süre yerden havalandı. Riondino içgüdüsel bir hareketle neredeyse duracak kadar yavaşladı.

"Ve yalnız olmayacaklar. Dört bir taraftan üstümüze çullanacaklar. Avın keyfini sürüyor olacaklar."

"Onlara bu tatmini vermeyeceğiz değil mi Jack?"

"Bize yapacak son bir şey kalıyor."

"Yapalım..."

"Hazır mısın Kurnaz?"

"Evet..."

"Derin bir nefes al."

Mercedes ıslak asfaltta son sürat kalktı. Yirmi metre kadar ilerideki viraja hızla yaklaştı.

"Onu kaybettik! Geri dönüyoruz, yukarı tepeye doğru tırmanan küçük bir yol vardı, oraya girmiş olmalı!"

Yol tabelası Como çıkışına üç kilometre gösteriyordu. Sensi ağzına gelen küfrü yutarken Maiezza kendini hiç tutmadı. Claps yumruğunu neredeyse parmaklarını kıracak kadar sıktı ama gözlerini açmadı.

"O lanet yol nereye gidiyor?!"

"Tepeye Doktor. Birkaç ev ve bir restoran var, manzarası güzel ve oradan İsviçre sınırına kadar iniyor. Başka yan yolları yok."

"Sınır ne kadar uzakta?"

"Yol çok kötü ve dar, inişli çıkışlı ama yalnızca birkaç kilometre."

"Yolu kapatıp onun tam karşısına çıkması için hemen sınır kapısına iki araç göndereceğim. Onu geri döndürüp istediğimiz noktaya götürmeliyiz! Barikatı görüp geri vitese taktığında onun geçmesine izin vereceksin tamam mı?!"

Sensi hemen gerekli emirleri verdi.

"Ya oradaki evlerden birine kaçarsa?" diye sordu Como çıkışına girmek üzere yavaşlayan Maiezza. "Ya Greta dışında başka insanları da rehin alırsa?"

"Her hâlükârda kapana kısılmış olacak. Özel timin olay yerine varması an meselesi. Etkili bir tetikçi ve uygun bir nişan açısı yeterli olacak. Onun g.tünü bir kez daha kurtarmasını sağlayacak herhangi başka bir girişim istemiyorum."

"Ya teslim olursa?"

Sensi'nin bakışları bir dehliz gibi karardı. "Hapis falan yok Maiezza. O o... çocuğunun yolu burada bitiyor. Bu gece. Hapis falan yok."

Como'nun ışıkları girdikleri bir tünelin çıkışında onları karşıladı. Göl gece kadar karanlıktı.

Telsiz tekrar cızırdadı. Duyulan ilk sözler karşısında Claps'in kalbi âdeta durdu.

"Araba yanıyor! Uçuruma düştü! Alevler içinde!"

Claps'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Greta!"

"Mercedes bu! Alevler çok yüksek!"

Olay yerine geçmek bilmeyen yirmi dakika sonunda vardılar.

Polis ve jandarma araçları vardı ve yenileri de gelmeye devam ediyordu. Yola çıkan bir ambulans çoktan virajları almaya başlamıştı.

Uçurumun dibinde bir kayaya çarpıp yan dönmüş duran Mercedes dumanları tüten bir iskelet gibiydi. Hâlâ çok yoğun bir sıcaklık vardı.

Alevler uzun süre yanmaya devam etti. Çavuş vekili Rossetti'nin aracındaki yangın söndürücü pek işe yaramamıştı.

Şoför koltuğunda öne doğru eğilmiş ve yaslandığı direksiyonun plastiği eriyip kafasına yapışmış yanmış bir ceset duruyordu.

Arka ve ön koltuklardan arda kalan metal çerçevenin arasına sıkışmış bir ceset daha vardı. Sanki alevler onu eğmiş de kendi içine doğru iki büklüm olmuş gibi duruyordu. İnsani özellikleri neredeyse tanınmayacak hâldeydi ama bir eli kolayca ayrıt edilebiliyordu. Bileğinde bir bilezik vardı.

Claps onu hemen tanıdı.

"Benim suçum." Söylemek istediği tek şey buydu. Haykırmak istiyordu. Ama tek bir kelime bile telaffuz edemedi.

- SON SÖZ -

Greta Alfieri otuz altı saat önce ölmüştü.

Riondino da ölmüştü ve Rinaldi'den hâlâ iz yoktu. Ama tüm bunların Claps için hiçbir önemi yoktu.

Greta.

Uzun günlerden sonra ilk defa o sabah gökyüzü açıktı ve güneş yılın o dönemi için alışılmadık bir şekilde ısıtıyordu. Bu trajik hikâye için çok zalim ve saçma bir sondu bu.

Greta.

Claps, Sensi'nin ofisine hiç gitmek istemiyordu ama tanıkların imzalaması gereken ifadeler vardı.

Ve istifasını verecekti. Bu sefer kesindi.

Greta.

Sensi'nin söylediklerini neredeyse hiç dinlemedi.

Greta.

"Neredeyse her şeyi en baştan kurguladık Claps." Komiserin sesi yorgunluktan kısılmıştı ve sahip olmadığı bir ilgisizlik göstermeye çalışıyordu. "Sadece birkaç küçük detay kaldı. Şimdi, yeri gelmişken, Rinaldi... hâlâ kayıp ama yakın bir zamanda cesedini bir yerlerde bulacağımıza eminim. Riondino bunca bildiği şeye rağmen onu serbest bırakmazdı. Rinaldi diyordum... o kadar çok borcu vardı ki, şu an banka hesaplarından anladığımız kadarıyla tefecilerin eline düşmüş hâldeydi. İmkânlarının ötesinde bir yaşam: Güzel evler, güzel arabalar, güzel eşler... Üç kez evlenmiş biliyor musun? Bir yıl önce iyice umutsuzluğa kapıldı ama Riondino vardı..."

Sensi devam etmeden önce gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "Rinaldi'nin evinde eksik olan kayıtları bulduk. Bunları yok etmeyecek kadar aptal biriymiş ama bize büyük bir iyilik yaptığını kabul etmeliyim. Birbirlerine yavaş yavaş yaklaştılar: Yarım yamalak cümlelerle, imalarla. O seanslarda terapiyle ilgili hiçbir şey yok. Sonunda da kartlarını açtılar. Riondino ona kendisini rahatça kaçabileceği bir rehabilitasyon merkezine transfer etmesi ve Milano'da birkaç günlük bir sığınak sağlaması için bir buçuk milyon avro teklif etti. Kaçtıktan sonra bir süre gölgede kalıp kendine yepyeni bir

hayat kuracaktı. Elbette ki ona kanlı kaçıştan ve Hannibal'ın yeni projelerinden söz etmedi. Sadece İtalya'da yeni sakin bir hayata başlamak istediğinden ve zimmetine geçirdiği paraların keyfini süreceğinden bahsetti. Rinaldi bu teklifi hiç tereddüt etmeden kabul edip Lihtenştayn'da kendine bir banka hesabı açtı. Bu, Riondino'nun yağmaladığı paraları sakladığı bankaydı. İşte bu noktada terapideki büyük gelişmeleri gösteren seans kayıtları tekrar Montelupo arşivlerinde yerlerini aldılar. O kadar ki Riondino kısa bir süre sonra kontrollerin oldukça gevşek olduğu bir rehabilitasyon merkezine transfer edildi. Böylece Riondino klinik bilgisayarından kaçışı esnasında Floransa'da ona destek verecek birini bulma yolunda ağlarını örmeye başladı. Bu noktadan sonrasını ancak hayal ederek kurgulayabiliriz ama bu zor değil. Bu ağa zavallı Matteo Contri yakalandığında her şey hazırdı. İşlenecek cinayetleri ve başlayacak suçlu avını tahmin bile edemeyen Rinaldi, önlem olması açısından sahte bir ad kullanarak on beş günlüğüne kayıt dışı bir daire kiraladı. Anahtarları aylık görüşmelerinden birinde Riondino'ya götürdü... Riondino kaçtı ve bildiğin kanlı şekilde Milano'ya vardı. Hikâyenin gerisini çok iyi biliyoruz... gözlükçüdeki kız, biz neredeyse tepesine binecekken evi havaya uçurup kaçması, Rinaldi'nin evine saklanması ve..." Sensi sözlerini tamamlamak için uygun kelimeleri bulamadı. "ve tüm olup bitenler."

Bu açıklamalar Claps'in umurunda bile değildi.

Greta.

"Mercedes'ten birkaç metre uzakta sırt çantasını bulduk, çarpmanın şiddetiyle dışarı fırlamış olsa gerek. Birkaç yüzlük nakdin dışında makyaj malzemeleri vardı."

Uzun bir sessizlikten sonra Sensi tekrar konuşmaya başladı. "Sana her şeyi anlattım... Bir şey dışında. Sana ufak da olsa bir rahatlama vereceğini umuyorum."

Sensi birkaç saniye daha tereddüt etti. "Greta... bu sabahın ilk saatlerinde otopsi sonucu geldi... Göğüs ve ciğerlerinde duman izi yok. Ani bir şekilde ölmüş Claps. Canlı canlı yanarak acı çekmemiş."

Greta.

Sensi aynı raporun Riondino'nun cesedi üstünde de bulunduğunu söylemedi. Onun canlı canlı yanmamış olması ne kötüydü. Cehennem o an tereddüt etmiş olsa bile artık kendi ateşini orada bulmuş olmalıydı.

Claps ayağa kalkıp o sabahın ilk kelimelerini telaffuz etti: "Nereyi imza...lamam gerekiyor?"

Sensi masasının üstünde hazır olan dilekçeyi ona uzattı. "Oku ve senin için uygunsa imzala."

Claps bir kalem kapıp içinde yazanlara göz bile atmadan evrakı imzaladı.

Sonra ceketinin cebinden kapalı bir zarf çıkarıp masanın üstünde komisere doğru ittikten sonra ofisten tek bir kelime bile söylemeden arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Greta.

Doktor Cristina Manara diyafanoskopun* üstüne Greta Alfieri'nin dişlerinin eski panoramik röntgeninin yanına kömürleşmiş iki cesetten birinin röntgenini koydu.

İki cesedin otopsisini iki saat önce bitirmişti, bu ise kimlik tespiti için gerekli olan son adımdı.

Aslında elde edilen kişisel eşyalar sayesinde maalesef ortada pek şüphe yoktu.

Manara titizlikle uzun süre çalıştı ama daha ilk bakışta iki radyografinin aynı olduğu anlaşılıyordu.

Kanıtların kesinliği ve ilk yüzeysel analizlerin sonuçlarına rağmen bunu gerektiğinden daha büyük bir titizlikle yaptı.

Bunun sebebi kendi öğrencilerine anlattığı üzere Greta'nınki gibi çok işlem görmemiş, tam ve sağlıklı dişlerin sıkça aldatıcı olabileceğiydi.

Ama bunu Claps'e az ve uzak da olsa bir ümit ihtimali sunabilmek için yaptı: "Yüzde doksan o ama tam bir kesinlik yok henüz."

Uzun dakikalar sonra ise pes etti.

"Kimlik tespiti kesin," dedi asistanına profesyonel soğuklukta bir sesle. Bilgisayarının başında oturmuş raporu

* Diyafanoskop: Arkadan verilen bir ışıkla vücut ve organ boşluklarını görünür kılan tıbbi bir cihaz.

doldurmak üzere sonuçların yüklenmesini bekliyordu. "Kadavranın tanımlanması yüzde yüz tamamlandı. Söz konusu cesedin sahibi Greta Alfieri."

Greta'yı Claps'in anlattıkları dışında tanımıyordu ama Claps'in ona ne kadar bağlı olduğunu biliyordu, hem de etrafa gösterdiğinden çok daha fazla. Bir seferinde onun hayatını kurtarmıştı, şimdiyse kendini onun hayatını kaybetmesinden sorumlu tutuyordu.

Cristina Manara bazı günler bambaşka bir iş yapmayı ne çok istiyordu.

Ara vermeyi ve dışarı çıkıp bir sigara içmeyi arzuladı, hem de bir yıldır elini tek bir sigaraya sürmemiş olmasına rağmen.

Bunun yerine "Devam edelim," dedi. "Diğer tabakayı ver."

İlk olarak diyafanoskopun üstüne Riondino'nun gözaltında olduğu dönemden kalan bir röntgeni koydu. İncelerken yirmilik dişlerin eksik olduğunu fark etti. Sonra bunun yanına kadavranın röntgenini yerleştirdi.

"Yüce Tanrım...!" diye haykırdı bir saniye sonra tüyleri diken diken olmuş bir hâlde. "Hemen Sensi'yi ara!" diye bağırdı çatlayan sesiyle. Bir yandan da röntgende görünen çene kemiğindeki tek yirmilik dişi inceliyordu.

S o n